

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A woman with short dark hair, wearing dark sunglasses and a small earring, is shown in profile against a vibrant red background. The lighting is dramatic, highlighting the contours of her face and hair.

JAMES
PATTERSON
J.D. BARKER

YOU'LL NEVER
FORGET THE
ENDING...

*A
Thriller*

*The
Writer*

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

The **Writer**

**JAMES
PATTERSON
J.D. BARKER**

Little, Brown and Company

New York Boston Londra

Bu kitaptaki karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Telif hakkı© 2025 James Patterson
Kapak tasarımı Gregg Kulick
Kapak resmi© Magdalena Russocka / Trevillion Images
Kapak© 2025 Hachette Book Group, Inc.

Hachette Book Group özgür ifade hakkını ve telif hakkının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Eğer siz kitaptan materyal kullanmak için izin istiyorsanız (inceleme amaçları dışında), lütfen permissions@hbgusa.com ile iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Little, Brown and Company
Hachette Kitap Grubu
1290 Avenue of the Americas, New York, NY 10104
littlebrown.com
X @littlebrown
[Facebook.com/littlebrownandcompany](https://www.facebook.com/littlebrownandcompany)
Instagram @littlebrown

İlk baskı: Mart 2025

Little, Brown and Company, Hachette Book Group, Inc. şirketinin bir bölümüdür. Little, Brown adı ve logosu Hachette Book Group, Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Hachette Konuşmacılar Bürosu, konuşma etkinlikleri için geniş bir yazar yelpazesi sunmaktadır. Daha fazlasını öğrenmek için şu adrese gidin hachettespeakersbureau.com veya hachettespeakers@hbgusa.com adresine e-posta gönderin

Little, Brown and Company kitapları toplu olarak şu fiyatlara satın alınabilir iş, eğitim veya promosyon amaçlı kullanım. Bilgi için lütfen yerel kitapçınızla veya special.markets@hbgusa.com adresinden Hachette Book Group Özel Pazarlar Departmanı ile iletişime geçin.

ISBN 978-0-316-57000-8 (hc) / 978-0-316-58462-3 (büyük baskı) / 978-0-316-56999-6 (e-kitap)

Kongre Kütüphanesi Kontrol Numarası: 2024946237

E3-20250212-JV-NF-ORI

İÇİNDEKİLER

[Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

SONRA

[Birinci Bölüm](#)

ŞİMDİ

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Bölüm Sekizinci](#)

[Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm On](#)

[Birinci On](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm](#)

SONRA

[On Üçüncü Bölüm](#)

ŞİMDİ

[On Dörtüncü Bölüm](#)

[On Beşinci Bölüm](#)

[On Altıncı On](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Bölüm On Sekizinci](#)

[BölümBölüm On](#)

[Dokuzuncu](#)

SONRA

[Yirminci Bölüm](#) .

ŞİMDİ

[Yirmi Birinci Bölüm](#)

[Yirmi İkinci Bölüm](#)

[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Yirmi Yirmi](#)

[BeşiBölüm Yirmi Altıncı](#)

[BölümBölüm nci](#)

SONRA

[Yirmi Yedinci Bölüm](#)

ŞİMDİ

[Bölüm Yirmi Sekiz](#)

[Bölüm Yirmi Dokuz](#)

[Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[İki Bölüm Bölüm](#)

[OtuzOtuz BirOtuz Otuz](#)

[Otuz ÜçDört](#)

Bölüm Otuz Beş
Bölüm Altı Bölüm
Bölüm Otuz Otuz
Otuz SekizOtuz Yedi
Bölüm ÜçDokuz
Bölüm KırkKırk Kırk
Kırk Kırk Kırk Kırk
Bölüm AltıBir Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Beş Bölüm Bölüm
İkiDörtKırkYedi Bölüm
Kırk Sekiz Bölüm Kırk
Dokuz Bölüm Bölüm
DokuzElliElli BirElli Elli
Elli Elli Elli Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm YediElli İkiElli
Elli ÜçDörtBeşAltı
Bölüm Bölüm Sekiz
Bölüm Bölüm Altmış
Bölüm Altmış Bir

[Altmış İkinci Bölüm Altmış](#)

[Üçüncü Altmış Altmış](#)

[Bölüm Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm Altıncı](#)

[Altmış Altmış Bölüm](#)

[Altmış Sekizinci](#)

[BölümBölüm Yedinci](#)

[Daha Fazlasını Keşfedin](#)

[Yazarlar Hakkında](#)

James Patterson'dan sırada ne var?

Gelecek kitaplar, fırsatlar, yarışmalar, gösterimler ve daha fazlası hakkında bilgi edinmek için listeye girin!

[Resmi James Patterson bülteni.](#)

LITTLE, BROWN AND COMPANY

SONRA

BİRİNCİ BÖLÜM

Günlük 10/18/2018 18:58 EDT

Transkript: Ses kaydı

[Maggie Marshall?

[Evet. On dört yaşında. Barrett Akademisi'nde öğrenci. O gitti-

[Kim olduğunu biliyorum. Amber alarmından beri hepimizin gözü

onun üzerindeydi. Kayıtlara geçsin,

Maggie Marshall'ın iki buçuk gün önce annesi tarafından

kayıp olduğu bildirilmiş. En son okuldan çıkarken

görölmüş ve eve hiç dönememiş. Her yerdeydi.

Haberler. Bütün şehir bakıyor. Ona dokunuldu mu ya da

herhangi bir şekilde etkilendi mi?

[Hayır. Tam olarak bu şekilde bulundu. [Onu elektrikli tamir ekibi
mi buldu?

[Evet. Neredeler?

[Onları Seksen Altıncı Cadde'de tutuyoruz. [Central Park Precinct?

[Evet.

[Tamam, bana biraz izin verin. [Son üç gecedir yağmur yağıyor.

Evin kuzeydoğu dış duvarından yaklaşık bir metre uzakta

çamurun içinde yatıyor.

Central Park'taki Blockhouse. Maruziyetten dolayı ciddi şekilde

şişmiş ve rengi solmuş. Aynı omuz uzunluğunda

fotoğraftaki gibi kahverengi saçlı. Kimliğini tespit edebildiniz mi?

[Sırt çantasını şuradaki çalılıklarda bulduk. İçinde öğrenci kimlik kartı ve ders kitaplarından birkaçında adı yazıyor. Bu o.

[Kimliği ME ofisinde teyit edeceğiz, ancak yüksek

Muhtemelen bu Maggie Marshall. Sol çorabı dışında belden aşağısı çıplak. Kot pantolonunu, diğer çorabını ve ayakkabılarını gördüm, hepsi atılmıştı.

rastgele vücudundan 1 metre uzakta. Sol çorap hâlâ yerinde. İç çamaşırı çorabın etrafına dolanmış.

Sol ayağının tabanı. Hemen etrafındaki zemin ciddi şekilde bozulmuş. Hatta

Durgun su, belki de bu yüzden, üzerinde durduğu belli olan her iki yanında derin girintiler görebiliyorum. Ayrıca hem yanlarında hem de bacaklarının arasında yaklaşık altı ila sekiz inç genişliğinde çukurlar var. Şüphelinin dizlerinin bıraktığı izler gibi görünüyorlar. Ayaklarının ve ellerinin etrafındaki çamur ve toprakta belirgin boğuşma izleri ve oyuklar var, neredeyse... neredeyse kazmaya çalışmış gibi

altından çıktı. [*On iki saniye*

sessizlik.]

Boynunun etrafında tek bir elin neden olduğu morlukları net bir şekilde görebiliyorum; benimkiyle hemen hemen aynı büyüklükte.

Başparmak izi, diğer dört parmakla birlikte hyoid kemiğin yaklaşık bir buçuk inç solundan başlar

Sağ tarafı yuvarlayarak. Tek elle kavramış. Göbeğinin hemen üzerinde, diziyle tuttuğu izlenimini veren büyük bir çürük daha var.

Alt taraflarında ek morluklar görülüyor.

Bilekler. Eğer kadını sağ eliyle boğduysa, büyük ihtimalle her iki elini de başının üzerinde tutmuştur.

sol elini kullanmış. Etraftaki zeminden mücadele ettiği anlaşılıyor ama ayakta duramamış.

pek şansım yok. Her iki göz de kan çanağı. Petechiae

boğulmayı destekliyor. Burası ıssız bir yer, ama neden kimse çığlıklarını duymadı? Çığlık atmış olmalı. [Elleri yakından incelendiğinde, tırnakları Yerleri tırmalamaktan çamurla kaplanmış. Bu Saldırganı tırmalamış olabilir ama izleri bulmak sorunlu olabilir. Elimizde bir sürü ayak izi var. Tüm ilk müdahale ekiplerinden ve onu bulan ekipten eleme izleri alacağız; belki şansımız yaver gider.

[Sırt çantası nerede?

[Buraya. [*Shuffling*.]

[Kayıtlara geçmesi için teyit ediyorum, sırt çantasının ön kapağında bir öğrenci kimliği var.

Barrett Akademisi "Margaret Marshall" okuyor. İçeride üç ders kitabı, biraz matematik ödevi ve bir

Louisa May Alcott'un *Küçük Kadınlar kitabının* ciltsiz kopyası. Doksan yedinci sayfada yer imi olarak kullanılan kütüphane kartında da "Margaret Marshall" yazıyor.

[Dedektif, bunu görmek isteyeceksiniz! [*Karıştırma. On sekiz saniye sessizlik*.]

[Hey, hareket ettirmeden önce şunun birkaç fotoğrafını çek.

Yakından ve uzaktan

Yakınlık kurun. Etrafındaki izleri de alın... Lanet olası yağmur. Citizen saatimiz var. Eski. Takimetre çerçeveli kahverengi yüz. Kahverengi deri dikişli kordon. Görünüşe göre üst pimi kırılmış. Sahibinin bileğinden düşmüş.

Kurmali ve hala tıklıyor, yani yakın zamanda kaybolmuş.

Çevredeki izler benzer görünüyor, muhtemelen

Maggie'nin etrafındakilerle aynı. Ama daha taze.

Yağmurla birlikte yirmi dört saatten az olmuş.

[Sence senin adam geri mi geldi? [Belki onu taşımak için falan geri gelmiştir.

Tekrar ziyaret etmek istemiş olabilir. Bunu yapıyorlar.
İzlere bakılırsa, burada durmuş ve... ah, işte orada.
Sigara izmariti. Poşete koy.

[Şerefsiz burada durup sigara mı içti?

[Öyle görünüyor. Saatin arkasında bir yazı var. "Lucky" yazıyor.

[Sanırım bunun kime ait olduğunu biliyorum.

[Öyle mi?

[Robert Morter. Park hizmetleri müdürü.

[Bu saati tanıdın mı?

[Saat değil, isim. *Lucky*. Yer ekibinde Lucky adını kullanan bir
adamımız var.

[*Kaydın sonu.*]

/MG/GTS

ŞİMDİ

İKİNCİ BÖLÜM

DECLAN SHAW iyi bir polisti.

Kendine *iyi bir polis olduğunu* söylüyor.

Çünkü gerçekten atlayana kadar, hala şimdiki zamanda yaşıyor. Ve sorun da bu, değil mi? Herkes ıssız bir metro istasyonu bulabilir; herkes platformun kenarına kadar gelip bir sonraki treni bekleyebilir. Ama kaç kişi kendini platformdan raylara fırlatacak cesareti gösterebilir? Bu işin bir bilimi var. Çok erken atlarsanız kendinizi trenin altında bulursunuz. Çok geç kalırsanız da yan tarafa doğru zıplarsınız. İşin sırrı havada olmak, metalle kafa kafaya çarpışmak. Acı yok, sadece ışıklar söner.

Seksen Birinci Cadde istasyonu New York'un En İyileri tarafından bilinen küçük kirli bir sırdır. A/B/C hatları üzerindeki Doğal Tarih Müzesi'nin tam altındadır ve müze gece için kapandığında, platform hayalet bir kasabaya dönüşür. Aynı zamanda bir intihar noktası. Çok az tren durur. Çoğu hızlanarak geçer çünkü makinistler arasında zımni bir anlayış vardır: Eğer bir atlayıcıya çarparsanız (ve Seksen Birinci'de bunun olasılığı yüksektir), bunu hızlı yapmak istersiniz.

Tüneldeki trenin hafif gürültüsü, belki bir dakika ötede. "Yap şunu, seni korkak. Güzel beyaz boyanın her tarafını kanatıyorsun."

Declan'ın sesi ona yabancı geliyor ve kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, sanki kendi kendine konuşmak şu anda hayatındaki en çılgınca şeymiş gibi, sanki tüm ilgili gözlemcilerin parmaklarını doğrultması gereken yer orasıymış gibi, *bu* konuda kendinden utanıyor.

Kan elindeki bir kesikten geliyor. Çok ciddi bir şey değil, sadece bir sıyrık. Ama üstündeki metal boruyu mahvetmeye yetecek kadar.

Kafasını. Bir saattir elinde tuttuğu başını. Elini bırakmadan kaldırımın kenarına yaklaşıyor ve ayakkabılarının yarısı betonun üzerindeyken duruyor.

Declan açığı test ediyor.

Denge.

Bacak kaslarını geriyor.

Gevşiyor.

Yine kipler.

Yağlı, nemli bir nefes çeker, yutkunurken boğazını kaplamasına izin verir.

Trenin sesi yükseliyor.

Declan, NYPD'de geçirdiği on dört yıl boyunca tam da bu noktada ölen dört polis daha tanıyor. Muhtemelen aynı lanet pipoyu tutuyorlardı. Duvarda bir plaket ya da hatıra fotoğrafı yok, ama gözlerini kapattığında onların da orada kendisiyle birlikte durduğunu hissedebiliyor. Trenin tünelden çıkmasına kadar geçen saniyeleri sessizce geri saydıklarını duyabiliyor. Ellerini üzerinde hissedebiliyor, onu biraz itmeye hazırlar. Küçük bir cesaretlendirme.

Bir şey yok, diye mırıldanıyor içlerinden biri. *Seni yakaladık.*

Dizlerinizi бүкүн. Bir başkası, *itmeyi kolaylaştırdığını* söylüyor.

Onu yakalayan bir sonrakiydi. Bir sonraki ses ona bir yumruk gibi çarptı, çünkü sesi babasınıninkine benziyordu.

Emin olsan iyi olur. Çünkü geri dönüşü yok.

"Yaptıklarımın geri dönüşü de yok," diyor ona.

Sesi karoların arasında belli belirsiz bir yankı yapıyor.

Trenin sesi yükseliyor. Boru, beton, hava, hepsi trenin titreşimiyle canlanıyor.

Belki yirmi saniye kaldı.

Declan'ın babasıyla ilgili çok az anısı var. Kırk Birinci Cadde'de bir inşaat kazasında öldüğünde sadece yedi yaşındaydı. Ustabaşı, yıllar sonra kimsenin umursamadığı saçma bir teslim tarihine yetişmek için herkesi çift mesai yapmaya zorlamasaydı bu kaza olmayacaktı. Babası ayağını kaybetmişti, ona ve annesine böyle söylemişlerdi. On beş saat aralıksız çalışmasaydı ayağı kayar mıydı? Babası değil. Hayatta olmaz. Declan artık adamın yüzünü zar zor hayal edebiliyor ama

Sesi... babasının sesi, o kalın İrlanda aksanıyla, Declan'ın çocukluğunda olduğu gibi bugün de çok net.

Sorunlarından kaçmazsın, evlat. Onları boğazlarından yakalarsın.

"Baba, bilmiyorsun."

Elinden bir damla kan düşüyor ve Declan'ın yanağına çarpıyor. Kanı siliyor ve başparmağı ile işaret parmağı arasındaki deride bulunan küçük dövme bir an için göz atıyor: *MM*.

"Bazen bir çukur kazarsınız ve geri çıkmak mümkün olmaz." Işıklar şimdi görünüyor.

Tren tünel dönemecinin hemen ötesinde. On saniye.

Declan'ın vücudundaki her kas geriliyor. Parmak uçları elektrikleniyor. Her ses, koku ve renk güçlenir.

Yedi.

Tren köşeyi döndüğünde o kadar hızlı hareket etmektedir ki rayların üzerinde durması mümkün değildir ama bir şekilde durur. Kıvılcımlar uçuşuyor. Sert bir çığlık duyulur. Declan'ın gözleri makinisti bulur ve bir an sonra makinist onu fark eder ve o kısa an için bakışları kilitlenir. Declan kendine soğukkanlı ve sert görüldüğünü söyler. Kararlı. Ama gerçekte, korkusunu mühendisin saklayabildiğinden daha fazla saklayamaz.

Üç.

Dünya yavaşlar.

Mühendis acil durum frenine uzanır. Parmakları frenin etrafında kıvrılıyor. Ama çekmiyor. İkisi de bunun için çok geç olduğunu biliyor.

İki.

Declan gözlerini kapatır.

"Üzgünüm, babalık."

Bir.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DECLAN'IN TELEFONU ÇALİYOR.

Beyninin bunu algılaması için geçen sürede, tren akıl almaz bir hızla çığlık atarak geçer ve ardından bir hava akımı onu neredeyse bir toz kasırgası içinde platformdan çeker. Boruyu tutuşu onu kenardan yuvarlanmaktan ve belki vagonlardan birinin kış ucunun altına düşmekten, belki de düşmekten alıkoynuyor ve bu çıkarım - bir milisaniyede vardığı - Declan'ın borudan itmesi, geriye savrulması ve bir destek direğine doğru garip bir şekilde yere düşmesi için yeterli oluyor.

Tren kaybolur. Ses kayboluyor.

Terden sıırıslıklam olan Declan keskin bir nefes çekiyor. Vücudunun her lifi çığlık atıyor. Protesto ediyor. Bu gece ilk kez atlamaya çalışmıyor, bu dördüncü ve bir sonraki trenin yedi dakikadan kısa bir süre içinde geleceğini biliyor. Yeniden toparlanacak ve doğru olanı yapacak. Declan birçok şey olabilir ama başarısızlık bunlardan biri değil.

Telefonu bir kez daha tiz bir sesle çalıyor ve cebinde titriyor. El yordamıyla çıkardı ve ekrana baktı; ortağı Jarod Cordova.

Declan tıklama düşüşü.

Altmış yaşındaki Cordova, Declan'dan yirmi dört yaş büyüktür ve zorunlu emekliliğine üç yıl kalmıştır. Çoğu polis kariyerlerinin bu aşamasında düşük vitese geçerken, Cordova saatin tik taklarını bir tür kişisel meydan okuma olarak görüyor gibi görünüyor - bileğine taklit altın bir Apple saat takılmadan önce kaç ceket kapatabilir ve

ona Boca Raton'a tek gidişlik bir bilet alır mısın? Mevcut iş yükü ona yetmediği için, boş zamanlarında eski dosyaları eve götürüp üzerinde çalışmayı alışkanlık haline getirmiş. Gece geç saatlerde gelen bu telefonlar genellikle mutfak masasında dirseğini sararmış evraklara gömdüğü ve bir şeyler konuşmak istediği anlamına geliyor.

Hayır.

Bu gece olmaz.

Declan'ın dans kartı dolu.

Bir sonraki trene beş dakika var.

Telefonu tekrar çaldığında kot pantolonundaki tozu temizliyordu. Bu sefer bir mesaj:

Aç şunu, seni pislik!

Telefon tekrar çalmaya başladığında, onu uzaktaki duvara fırlatmayı aklından geçirir ama yapmamaya karar verir. Bazen yara bandını sökmek daha iyidir. Yan düğmeye dokunur. "Bak dostum, şu anda biraz meşgulüm. Bu bekleyebilir mi?"

Cordova'nın cızırtılı sesi ona doğru geliyor. "Neredesin?"

"Meşgulüm."

"Nerede meşgulsün? Yukarı Batı Yakası'na yakın mısın?"

Declan boş metro istasyonunun etrafına bakar. Kire ve pisliğe. Etrafındaki zeminde ayakkabılarının, parmaklarının bıraktığı izlere. Karşıdaki duvarda, gelecek ay müzeye gelecek yeni bir köpekbalığı sergisi için bir poster var. Tarih *onu* yakaladı, gelecek ay.

Yutkunuyor.

"Declan, orada mısın?"

"Evet, özür dilerim."

"Çağrı geldi. Kötü giden bir B ve E'ye benziyor."

Platformun en ucundaki saat 9:52'yi gösteriyor. "Başka birinin sorunu gibi görünüyor."

"Müdahale eden memurlara ateş açılması sonucu en az bir ölü var. İsminiz ortaya çıktı." "Nasıl

ortaya çıktı?"

"Detayları bilmiyorum ama LT bizi orada istiyor. İki on bir Central Park West'e ne kadar hızlı gidebilirsin? Beresford."

Bir sonraki trene dört dakika var.

Bunu yapmak zorunda değil.

Platformun kenarına geri dönüp iki yüzün biraz üzerine kadar saymaktan başka bir şey yapmasına gerek yok ve-

Cardova, "Sizin için bir araba göndermemi ister misiniz?" diyor.

Declan'ın arkasında bir yerde bir kadın kıkırdıyor; ses metro döşemelerinde yankılanıyor. Bir an sonra, yirmili yaşlarda iki genç sokaktan merdivenlerden iniyor. İnce siyah elbiseli güzel bir kız, spor ceketli, kot pantolonlu ve Birkenstock ayakkabılı bir adama yaslanmış, ikisi de sarhoş. Muhtemelen biraz yalnız kalmak istiyorlar. Belli ki ikisi de adamın orada dikildiğini görmekten memnun değil, çünkü hızla arkalarını dönüp tökezleyerek merdivenlerden geri çıkıyorlar.

Hayat devam ediyor.

Declan yenik bir nefes veriyor ve elindeki sıyrığa bakıyor. Pembe ve çirkin ama artık kanamıyor. "Parktayım. Birkaç dakika içinde orada olabilirim."

"Central Park West girişini kullanın. Kule dairesini istiyorsun. Seninle buluşacağım. Yr."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Declan Seksen Bir'in merdivenlerini çıktığında sarhoş çift gitmiştir ve artık titrememektedir. Yine de kaygı hâlâ oradadır. Derisinin yüzeyinin altında fokurduyor, bir çıkış yolu arıyor. Beresford binasını görene kadar odaklanamıyor, kafasını oyuna veremiyor.

Bir blok ötedeki yirmi iki katlı Beresford, eski New York'un atası gibi Central Park West'in üzerinde yükseliyor. 1929 yılında Rönesans tarzında inşa edilen bina, şehrin en prestijli ve lüks apartmanlarından biridir. Kireçtaşından dış cephesi, sokak seviyesindeki büyük kapılardan tepedeki üç kuleye kadar çörtenler, ejderhalar ve çiçek desenleriyle süslüdür. Modern bir kale. Bina *para* çığlıkları atıyor.

Orada asla yaşayamayacaksınız, demişti babası ölmeden yaklaşık bir yıl önce ona. Otobüsteydiler, Coney Adası'ndaki İrlanda fuarından eve dönüyorlardı. Annesi uyuyordu. Declan'ın sıkışık dairelerinin dışında üçünün birlikte olduğu birkaç anısından biri. *İçeriye adım atacak kadar şanslıysanız, bu orada yaşayan birinin pisliğini temizlemek için olacaktır. Bunu hatırlıyorsun, çünkü böyle insanların boklarını parlatmanın bir yolu var. Temizlemek istediğinizi düşündürür. Yapın, dürüst çalışmanın yanlış bir tarafı yok, ama sizi oraya ait olduğunuzu düşünmeniz için kandırmalarına izin vermeyin. Bu olur ve size sahip olurlar.*

Central Park West girişindeki kapıcı Declan'ın kaldırımdan geldiğini fark eder, kemerindeki rozeti görür ve o daha gölgeliğin altına girmeden kapıyı açar. "Nereye gittiğini biliyor musun?"

"Kule dairesi." Declan onun yanından geçer, süslü lobiye geçer ve telefonu tekrar çalmaya başladığında asansörün çağrı düğmesine basar. Bu sefer arayan ortağı değildir.

"Bölge Savcı Yardımcısı Carmen Saffi," diyor Declan. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Beresford çağrısına yanıt veriyorsunuz, değil mi?"

Nasıl bu kadar hızlı duyabildi? "Az önce lobiye girdim. Yukarı çıkıyoruz."

"Henüz basın yok mu?"

"Bir B ve E için mi? Basın bunun için neden gelsin ki?"

"Yapacaklar. Bu işi nazikçe halletmenizi istiyorum, Dedektif," diyor Saffi. "O belediye başkanının bir arkadaşı."

Declan, *belediye başkanının kampanyasına bağış yapan biri demek istediğini düşünüyor. Söylemek istediğin bu değil miydi?*

Asansörün kapıları kayarak açılır ve Declan içeri girip kule için düğmeye basar. "Çocuk eldivenleri, anladım."

"Ben ciddiym, Declan. Bunun üzerinde çok fazla göz olacak. Olumsuz bir anlatı istemiyoruz."

"Asansörde, Saffi. Seni kaybediyorum. Geri dönmeyi dene-" Telefonu kapatır.

Kapılar açıldığında Declan polislerden oluşan bir duvara adım atar. Altı üniformalı polis sıkışık bir fuayede başparmaklarını kışlarına dayamış, koridorun diğer ucundaki kapalı kapıya bakmaktadır. Cordova bir şekilde ondan önce gelmiş. Sırtı dönük, telefonu kulağında. Gergin.

Çavuş Jorge Hernandez Declan'ı görür ve kaşlarını çatır. "Ara sokakta mı uyuyakaldın, Dec? Bok gibi görünüyorsun."

Declan parmaklarını karmakarışık siyah saçlarında gezdiriyor. Eli yine titriyor. Elini cebine sokuyor. "Bir daha aradığında en sevdiğin ruju süreceğime söz veriyorum. Neden burada olduğumu söylemek ister misin?"

Hernandez koridorun sonunda başını sallıyor. "Kule dairesindeki kadın eve geldiğinde kapısının çalındığını ve kocasının öldüğünü görür. 911'i arıyor. Bunu her kim yaptıysa hala dairede olabileceğini söylüyor. Adamlarım geliyor ve kapıdan girmeye çalıştıklarında kadın onlara ateş ediyor. "Dedektif Declan Shaw, Dedektif Declan Shaw." diyor. Bunu tekrar tekrar söylüyor.

Yine. Lanet olası kaçıklar. Kimse ateşle karşılık vermediği için şanslı."

Hernandez ve Declan devriyeye birlikte çıktılar. Declan dedektiflik kalkanını almaya gittiğinde, Hernandez rütbelerini almayı tercih etti. Declan'ın aksine o evli ve evde dört çocuğu var. Söylentilere göre karısı beşinciye hamileymiş. Henüz kimse çıkıp bir şey söylememiş olsa da, tüm teşkilat biliyor. Hernandez'in berbat bir poker yüzü var, berbat bir yalancı ve sır saklamasını isteyeceğiniz son kişi. Bir şey sakladığında Declan onu okumakta hiç zorlanmıyor. "Bana söylemediğin şey ne?"

Hernandez dudaklarını büzüyor. "Bu işte bir terslik var."

"Müdahale eden memurlara ateş etti. Kahretsin, doğru olmayan bir şeyler var."

Hernandez ona "Demek istediğim bu değil," diyor. "Atış refleksle oldu. Adamlarım kendilerini tanıttılar, sonra kapıdan sert ve gürültülü bir şekilde girdiler ve onu korkuttular. Sanırım parmağı tetiğin üzerindeydi. Sarsıldı; ateş etti. Yüksek ve geniş. Onlara nişan almıyordu. Ama demek istediğim bu değil." Devriye memurlarından birini işaret ediyor. "Marco, Dedektif Shaw'a yeleğini ve telsizini ver. Görünüşe göre bir suç mahalline nasıl müdahale edileceğini unutmuş."

"Mesaim bitti," diye mırıldanıyor Declan, teçhizatını giyerken. "Eğer sana ateş etmesi sorun değilse, sorun ne?"

"Göreceksin."

Bu Declan'ın ilk rodeosu değil. Hernandez'in neye varmaya çalıştığını biliyor. "Kocasını öldü, onun yaptığını düşünüyorsun ve B ve E saçmalık mı? Sigorta parası falan mı?"

"Bu ilk kez olmazdı." Sesi alçalıyor: "Her tarafı kan içinde. Sadece bir ceset bulursun, öyle görünmezsin."

Hâlâ telefonla konuşan Cordova, yüzü kıpkırmızı, volta atıyor. Declan'ı gördüğünde ona sinirli bir şekilde başını sallıyor, arkasını dönüyor ve IAU'daki Roy Harrison'a çok benzeyen bir şeyler mırıldanıyor. Declan bunun ne hakkında olduğunu bilmek istemiyor. İç İşleri, Maggie Marshall'ın peşine düşmüştü ve hiçbir şey bulamamış olmaları önemli değil; o şerefsizler peşlerini bırakmayacaklar. Harrison, IAU'ya Declan ve Cordova'nın kapanmış tüm davalarını inceletiyor ve kim bilir ne arıyor.

Declan onu silkeliyor ve yukarı daire kapısına doğru adım atıyor,

Hernandez onun arkasında. Omzuna takılı ödünç mikrofonu uzanır, verici konumuna kilitler ve ardından "Duyuyor musun?" diye sorar.

Hernandez kulaklığını ayarlıyor ve başını sallıyor. "Açık ve net." "Arkamdan gelmeye hazır olun."

Hernandez, fuayeye sıkışmış ve gergin bir sohbeta dalmış olan memurlara kaşlarını çatarak bakar. "Biraz sessizliğe ne dersiniz beyler? Dikkatli olun."

Cordova çağrısını sonlandırır; diğerleri sessizliğe gömülür. Declan sorar, "Adı ne?"

"Denise Morrow."

Hernandez bunu sanki onun için bir anlamı varmış gibi söylüyor.

Declan kalçasındaki Glock'a uzanıyor ve deri emniyet kayışını açıyor. Yine de silahı çıkarmıyor. Kancalı parmağıyla kapıya hafifçe vuruyor ve toplayabildiği en sakin sesle konuşuyor: "Bayan Morrow? Ben NYPD'den Dedektif Declan Shaw. Sanırım beni istemiştiniz?" Kadın cevap vermeyince kapının tokmağını çevirir. "İçeri geliyorum. Ateş etmeyin."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Kapıyı açarken Declan kilide ve pervaza hızlıca bir göz atar. Belli ki yerinden oynatılmış; normalde tertemiz olan pirincin her yerinde sıyrık izleri var. Pervaz sürtünmüş ve eziktir, sanki biri küçük boşluğa geniş bir tornavida sokmuş ve kapıyı açmaya çalışmıştır. Kan da var. Fazla değil. Sanki bunu kim yaptıysa bir eklemine falan sıyırmış.

Hernandez haklı.

Her şey yanlış.

Eğer B ve E'deki bir suçlu kilidi nasıl açacağını biliyorsa, kapıyı zorlayarak açmaya çalışmaz. Eğer bir suçlu kapıyı zorlayarak açıyorsa, kilidi açmaya gerek yoktur. İkisini birden yapamazsınız. Bir kapıyı tornavidayla da açamazsınız. Daha zorlu bir şeye ihtiyacınız var, levye gibi. Ve bunu kullandığınızda ortalığı dağıtırsınız - pervaz çatlar, bazen de kapı. Sürgüyü yerine oturtacak kadar kırmanız gerekir. Burada öyle bir şey olmadı. Hiçbiri olmadı. Kilidin etrafındaki pirinç sıyrıklar çok geniş, muhtemelen aynı tornavidadan. Kesinlikle bir maymuncuk değil. Kazmalar dar ve sivridir. Kanın bile bir anlamı yok. Kendine saygısı olan hangi suçlu bunu silmez ki? Belki soygun yapmak isteyen bir meth kafalı bunu düşünmez ama böyle bir binada B ve E yapan biri? Her şey yüzeysel görünüyor. Sahnelenmiş. Birisi tornavida alıp kapı pervazını hırpalamış, sonra da kilidin etrafını çizmiş.

Declan Hernandez'e bakıyor ve adam başını sallayarak sessizce "*Ne demek istediğimi anladın mı?*" diyor.

Evet, Declan öyle düşünüyor. *Anlıyorum*.

Boğazını temizliyor. "Bayan Morrow? Benim, Dedektif Declan Shaw. İçeri geliyorum. Yalnızım. Ateş etmeyin."

Derin, sakinleştirici bir nefes alan Declan daireye adım atar. Kapıyı yavaşça arkasından kapatarak diğer memurları dışarıda bırakır. Mikrofonu canlı; onu hâlâ duyabileceklerini biliyor.

Mermerle çevrili geniş bir fuayededir; zeminler, duvarlar, hepsi mermerdir. Kapının yanında bir masa duruyor; üzerinde büyük boş bir vazonun yanında anahtarlarla dolu pirinç bir plaka var. Yan tarafta bir portmanto var. İpek çiçekler yere serpiştirilmiş. Duvarda bir alarm paneli kırmızı yanıp sönüyor. Daha önce tetiklenmiş ama şimdi sessiz. Muhtemelen zaman aşımına uğradı.

Denise Morrow'u girişteki kısa koridorun sonunda bulur. Sırtını duvara dayamış, yerde oturmaktadır. Dizlerini göğsüne doğru çekmiş, kollarıyla neredeyse çocuksu bir kucaklamayla orada tutuyor. Sol elinin parmaklarından bir 38'lik gevşekçe sallanıyor. Beyaz bluzundan görebildiği kadarıyla kıpkırmızı lekelenmiş; siyah pantolonu da ıslanmış. Kadın hafifçe sallanıyor, dudaklarından en yumuşak inilti dökülüyor.

Bir adam yerde yatıyor, ölü yüzü panik ve korku karışımıyla donmuş, göğsü birden fazla bıçak yarısından dolayı kan içinde.

Bıçak, ikisinin arasında yerde duruyor ve bozulmamış beyaz mermeri kanla kirletiyor.

Declan yumuşak bir sesle konuşuyor. "Bu senin kocan mı?"

Cevap vermesi bir an alıyor, sanki kelimeler ona gecikmeli ulaşıyor. Başını sallıyor, hareket zar zor algılanabiliyor.

Declan çömelir ve bulamayacağını bildiği nabız için adamı kontrol eder, sonra da silahı almak için adamın vücuduna uzanır. "Onu bana vermeye ne dersin?"

Daha da geriye çekilmiş gibi görünüyor, sanki yapabilse duvarın bir parçası olacakmış gibi, silahı sıkıca kavıyor. Yumuşak, acil bir sesle, "Sanırım hâlâ buradalar. Ana yatak odasından bir ses duydum."

Declan onun bakışlarını mutfaktan karanlık bir koridora kadar takip eder. Dairede hâlâ birilerinin olduğundan ciddi şekilde şüphelenmektedir. Kendisi ve kocası dışında kimsenin apartmanda bulunmadığından oldukça emindir ama bunu şansa bırakacak değildir. Fısıldar, "Arama yapmaları için birkaç memur getirmemin bir sakıncası var mı? Ben burada seninle kalacağım."

Silahlı başıyla işaret etti. "Yine de onu bana vermek gerekecek. Sendeyse içeri girmezler. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun? Hareket etmene gerek yok. İstersen orada kalabilirsin. Sadece silahı bana ver. Artık güvendesin. Söz veriyorum."

Elini tekrar uzatıyor.

Bir an için kızın itiraz edeceğini düşünür ama kız uzanır ve silahı onun eline verir.

Declan silindiri patlatır ve mermileri avucuna boşaltır. Onları cebine sokar ve 38'liği arkasındaki kemerinin altına sokar. Sonra omzuna asılı telsize uzanır ve Hernandez ile diğerlerinin çoktan dinlediğini çok iyi bildiğinden, verici düğmesine basar gibi yapar. "Ben Shaw," der. "Oda oda araştırma yapmaları için iki memur gönderin. Potansiyel suçlu hâlâ olay yerinde. Bayan Morrow'un yanındayım. Artık silahlı değil."

Kopya sesi duymayı beklerken, iletim modunda kilitli kaldığı sürece yanıt veremeyeceklerini fark eder. Elini indirdiğinde, arkasından daire kapısının açıldığını ve ardından ayakkabıların mermer üzerinde süründüğünü duyar. Denise Morrow sağ tarafından geçip geniş dairenin derinliklerinde kaybolurken gözlerini ondan ayırmıyor. "Bu sadece bir dakika sürecek."

Declan onu anlamaya çalışıyor ama kadın şokta gibi görünüyor. Kocasına bakmak istemiyor gibi görünüyor ki bu anlaşılabilir bir şey. Şu anda Declan onun bakmasını istemiyor. Ona bakmak onu kendine getirebilir, duygularını açığa çıkarabilir. Duyguların ne yapacağı belli olmaz. Kimse öngörülemezlik istemez. Sonra başka bir şey fark eder; makyajı mükemmeldir. Gözyaşlarından tek bir rimel izi bile yok. Ağlamaktan sümüklü bir burun yok. Yanaklarında tuhaf bir renklenme yok; solgun, kızarmış ya da başka bir şey değiller. Nasıl bir kadın (şokta olsun ya da olmasın) kocasını bıçaklanarak öldürülmüş halde bulur ve tek damla gözyaşı dökmez?

Ayağa kalkar ve etrafına daha iyi bakar. Solunda tavandan tabana bir kitaplık var ve orada da tuhaf bir şey fark ediyor - aynı kitabın on kopyası var. Başka bir kitaptan bir düzine daha. Rafın tamamı böyle, belki toplamda yüz kitap var ama çoğu aynı dört ya da beş kitaptan oluşuyor. Rastgele bir ciltli kitap çekip çeviriyor ve arkasında Denise Morrow'un fotoğrafını buluyor. "Bu

Sen?" Bir sorudan çok bir ifade. "Yazar mısın?" Yumuşak bir baş sallama daha.

Fotoğrafının altındaki biyografide *Denise Morrow*, *The Bronx Ripper* ve *The Devil of Hell's Kitchen* da dahil olmak üzere çok sayıda gerçek suç gerilim romanının New York Times ve uluslararası çok satan yazarıdır. Kitapları otuzdan fazla dile çevrilmiştir ve dünya çapında 150'den fazla ülkede bulunmaktadır. Kocasını David ve kedileri Quimby ile birlikte New York'ta yaşamaktadır.

Declan kitabı indiriyor, cesede hızlıca bir göz atıyor, sonra onun gözleriyle buluşuyor. "David'e kimin zarar vermek isteyebileceğini biliyor musun?"

Derin bir nefes alıyor ve Declan bir an için gözyaşlarının gelebileceğini düşünüyor ama hiçbir şey yok.

Hiçbir şey.

ALTINCI BÖLÜM

Dairenin güvenliğini sağlamakla görevli iki polis memuru silahlarını kılıflarına sokmuş olarak geri döner. Declan onlardan birini tanıyor, boynunda çilekli bir doğum lekesi olan iri yapılı bir adam. Estes. Diğer adamın yaka kartında ORTEGA yazıyor.

Declan'a gelmesini işaret ediyorlar.

Denise Morrow'a "Bana bir saniye ver," der.

Alçak sesle konuşan Estes, "Burada kimse yok. Ana yatak odasının kapısını açık bulduk ama özel bir terasa açılıyor. Kulenin içindeyiz. Gidecek bir yer yok. Yangın merdiveni yok. Atlama mesafesinde ikinci bir çatı yok."

"Peki ya diğer teraslar?"

"Bu dairelerin hepsi büyük. Tavanları yüksek. Yan teras 12-14 metre aşağıda. Yapılabilir ama bu Marvel filmi değil. Belki bir çeşit teçhizatla, ama-"

"Yine de oraya gidin ve kontrol edin. Çatı katındakini de," diyor Declan onlara. "Neler olduğunu soruyorlar, sadece binaya izinsiz giren biri olduğuna dair bir ihbar olduğunu söylüyorlar. Bay Morrow hakkında tek kelime etmeyin. Anladınız mı?"

Estes başını sallar.

"İkinizden birine garip gelen bir şey var mı? Eksik? Atılmış?"

Ortega başını sallar. "Hiçbir şey yok. Açık çekmece yok. Şifonyerin üzerine güzelce ve düzgünce yerleştirilmiş mücevherlere dokunulmamış görünüyor. Bilgisayarlar ve müzik seti hâlâ burada. Ya beceriksiz bir hırsız var ya da bu gördüğüm en temiz B ve E."

Estes ekliyor: "Belki de failiniz özel bir şey için gelmiştir. Belki de beyefendi bir tür hedefti. Ya da..."

Ya da Bayan Morrow kocasının fişlerini bozdurdu. Bunu düşünmemek imkansız.

Kapıya yöneldiklerinde Declan onlara "CSU'yu içeri gönderin. Bir şey yerinden oynamadan önce bunu L-Tron'a aktarmak istiyorum."

"Tamamdır."

Declan Denise'e döner ve tekrar dizlerinin üzerine çöker. "Teras kapınızı açık mı bıraktınız? Yatak odanın kapısını?"

Başını sallıyor.

"Daire temiz. Burada kimse yok ama teras kapınızı açık bulmuşlar. Onlardan komşularınızı gizlice kontrol etmelerini istedim. Komşu dairelerden atlayan ya da çıkan olup olmadığına baksınlar."

İri kahverengi gözleri yere kayıyor, sonra tekrar ona dönüyor. "Tamam," demeyi başarıyor. "Artık... artık kalkabilir miyim?"

"Hareket etmeden önce bir doktorun size bakmasını istiyorum. Sadece iyi olduğunuzdan emin olmak için," diyor en güven verici sesiyle. "Sadece bir dakika sürecek."

Beyaz koruyucu tulum giymiş bir CSU teknisyeni odaya giriyor ve tepesine tuhaf görünümlü bir kamera sabitlenmiş bir tripod kurmaya başlıyor.

"Buna L-Tron deniyor. Bu odanın üç boyutlu bir görüntüsünü yakalayacak," diyor Declan. "Bunu elde ettikten sonra, ihtiyaç duymamız halinde bu alanı tam olarak şu anki haliyle yeniden ziyaret edebiliriz."

Duruşmadaki gibi, diye mırıldanıyor zihni. Bayan Morrow'un kocasının cesedinin yanında kanlar içinde yerde otururken ve aralarında cinayet silahı varken üç boyutlu bir görüntüsü, dava zamanı geldiğinde işine yarayacaktır.

CSU teknisyeni ona "Hazır, Dedektif" diyor.

"Lütfen kıpırdamadan durun, Bayan Morrow. Bu sadece bir dakika sürecek. Kapının hemen dışında olacağız."

"Sen... burada kalmamı mı istiyorsun?"

"Olay yerini korumamız çok önemli. Sadece bir saniye sürecek, söz veriyorum. Senin için doktoru kontrol edeceğim. Hareket etmemeye çalış."

Declan ve teknisyen hızla daireden çıkar ve kapıyı kapatır. Teknisyen uzaktan kumandadaki bir dizi düğmeye basıyor ve görüntüler **akmaya** başlarken ekranı inceliyor. Bir dakikadan kısa bir süre içinde

kamera odanın her santimini yakalıyor. Merkezdeki yazılımdan geçirildikten sonra, herhangi bir şeyi inanılmaz ayrıntılarla yakınlaştıracaklar. Etrafında dön. Yukarı. Aşağı. Declan düz fotoğrafların olduğu günleri özlemiyor. "Her odada görüntü çalıştırın. Terası da ana yatak odasının dışına çıkarın. Örnekleri kim alıyor?"

Aynı tulumu giymiş bir başka kadın elini kaldırıyor. "Bu ben oluyorum. Kim Diaz."

Declan L-Tron monitörüne bakar, Denise Morrow ekranın ortasındadır. Kimsenin izlemediğini düşündüğünde suçlayıcı bir şey yapacağını umuyor. Bir şey saklamasını. Bir şeyin yerini değiştirmesini. Suçlular kendilerine yardım edemezler. Ama kadın kırırdamıyor ve adam saatin işlediğini biliyor. Onu orada çok uzun süre bıraktı. CSU teknisyenine geri döner. "Diaz mı dediniz?"

Başını sallıyor.

"Yardım bulmanı ve kadının her santimini mümkün olduğunca çabuk incelemeni istiyorum. Bütün kan örneklerini alın. Tırnaklarının altındaki her şeyden. Saçında ne varsa. Hepsini alın. O bu suç mahallinin bir parçası. Her şeyi istiyorum. Başka şansımız olmayabilir. Avukatları geldiği an, duvarın arkasındayız."

"Anlaşıldı."

Declan asansörün etrafında toplanan diğer üniformalıları hızla tarar ve Lori Hunter'ın üzerine düşer. "Hunter, sen bizimlesin. Tanık olarak bir kadın memura ihtiyacım var."

Declan bir çift lateks eldiven alır ve tekrar telefonda olan Cordova'ya bakar. Declan Hernandez'e şöyle der: "Kız arkadaşıyla işi bittiğinde ona kapıcıyla konuşmasını ve belki güvenlik kamerası görüntülerini almasını söyler misin? Birlikte bir zaman çizelgesi oluşturmamız gerekir."

"Tamamdır."

Declan içeri döndüğünde Denise Morrow'u yerde donmuş halde bulur. CSU teknisyenine doğru eliyle işaret eder. "Bayan Morrow, bu bahsettiğim sağlık görevlisi," diye yalan söyler. "Herhangi bir yaralanmanız olup olmadığını kontrol edecek. Ayrıca kıyafetlerinize de ihtiyacımız olacak. Bu konuda da yardımcı olacak. Ana yatak odanız dışında üstünüzü değiştirebileceğiniz özel bir yer var mı? Eğer David'e zarar veren kişi o taraftan çıktıysa, dışarıda kalmamız en iyisi."

"Ekibim herhangi bir kanıt toplama şansı bulana kadar." "Bir misafir odası var."

"Güzel." Declan Memur Hunter'a başıyla selam verir. "Lori de seninle gelecek. Seni güvende tutacak. Bir şeye ihtiyacın olursa ona sor, tamam mı?" Ayağa kalkmasına yardım etmek için elini uzatırken Declan göz ucuyla bir hareket yakalar. Gri ve siyah bir parıltıyla, kitaplığın tepesinden ağır bir şey düşüyor ve kafasına çarpıyor. Keskin pençeler kafa derisine saplanıyor. Declan kürkünden bir yumruk kapar, çeker ve şimdiye kadar gördüğü en büyük kediye odanın ortasına fırlatır. Kedi ayaklarının üzerine düşüyor, Declan'a küçümseyen bir bakış atıyor ve mutfığa yakın bir yerde kayboluyor.

"Quimby," diyor Denise Morrow koridorda ilerlemeye başlamadan önce fısıltıyla, memur ve CSU teknisyeni tarafından takip edilerek.

"Quimby," diye tekrarlar Declan, eldivenli elinin tersiyle geçici olarak kafa derisine dokunur ve kan bulamadığı için şükreder. Silkelenerek telefonunu çıkarır ve departmanın transkript uygulamasını açar, kayıt düğmesine tıklar ve yerdeki cesede döner. İşe gitme zamanı-

"Tercüman, ben NYPD Yirminci Bölge'den Birinci Sınıf Dedektif Declan Shaw. Günlerden Cuma, 10 Kasım 2023. Saat yirmi iki on sekiz. Şu anki yer Central Park West 11 numara. David Morrow cinayeti..."

YEDİNCİ BÖLÜM

ON DAKİKA SONRA Declan deşifre uygulamasını kapattığında Cordova'yı arkasında durmuş, yüzünde asık bir ifadeyle bulur.

Declan telefonunu tekrar cebine soktu. "IAU ile olan meselenin ne hakkında olduğunu duymak istiyor muyum?"

Cordova ona "Hayır," diyor. "Keşke ben de bunu duymak zorunda kalmasaydım. Seni sonra bilgilendiririm." Etrafına bir göz atar. "Nerede o?"

"CSU ve Hunter ile misafir odası."

Tişört ve kot pantolon giyen Declan'ın aksine Cordova spor bir ceket, ona uygun bir pantolon giyiyor ve kravat takıyor. Eski tip NYPD. Adamın fötr şapka taktığı bile biliniyor, her ne kadar bu yüzden tepki çekse de. Dört saattir çalışmıyorlar ama yeni tıraş olmuş gibi görünüyor. Lanet Cordova. Göğüs cebinden çıkardığı defter yeni; Declan'ın bunu anlamak için yakından görmesine gerek yok. Cordova bunlardan bir yığın bulundurur ve her davaya yeni başlar. "David Morrow. Otuz dokuz yaşında. Mercy'de kardiyolog. Geçen yıl vergi öncesi yedi yüz doksan bin getirmiş, bu da New York ortalamasının yaklaşık iki yüz bin üzerinde. Kurallara uygun görünüyor; sadece iyi. Hastaneye eyalet dışından çok iş getiriyor. Yazar Denise Morrow ile evli, on altı yıl önce evlenmişler. Buranın yanı sıra Catskills'de bir göl evleri var. İpotekleri yok. Ödenmemiş borçları yok. En azından biz öyle bulduk. Finans bölümündeki arkadaşlar daha derin araştırıyor." Birkaç deneme adımı daha atıyor ve David Morrow'un cesedinden birkaç adım ötede durup kısık bir ıslık çalıyor. "Çok başarılı bir adamımız var. Kaç bıçak yarası saydın?"

"Altı açık. Belki daha fazla. O kadar kan varken söylemek zor," diyor Declan. "Söyleyebileceğim en iyi şey, saldırganın kalbe birkaç kez vurduğu ama devam ettiği. Belki de yere düşmedi ya da saldırgan bir tür öfke içindeydi. Yine de bu çok açıklayıcı." Diz çöker ve bir kalemin ucuyla Morrow'un sol avucunu Cordova'ya doğru çevirir. "Tek bir savunma yarası bile yok. Diğer elinde de bir şey yok."

Cordova bunu düşündükten sonra koridordan aşağıya, ön kapıya doğru bakar. "Ne kadar, en az yirmi metre mi?"

"Yirmi üç. Ölçtüm."

Cordova'nın ne düşündüğünü biliyor. Kilidin durumu; o da oraya geri dönüp duruyor. Eğer biri kilidi açmaya çalıştıysa (ki bu büyük bir ihtimal), başarılı olamadı. David Morrow onun denediğini duymuş, belki kapıyı açmış ve adamı şaşırtmış olabilir. Ancak bu senaryoda, tartışma kapının yakınında gerçekleşirdi, yirmi üç adım ötede değil. Savunma yarası olma ihtimali yüksek olurdu ve David Morrow'da hiç yara yok. Teori tutmuyor.

Cordova, "Saldırganı tanıyordu," diye mırıldandı.

"Sence?" Declan ayağa kalktı, başparmağını arka yatak odasına doğru salladı. "Hadi Cordova, bunun ne olduğu belli."

"Bu kanıtlamak zorunda olmadığımız anlamına gelmiyor." "Her yeri kan içindeydi."

"Onu canlandırmaya çalıştığını söyleyecektir."

"Tek damla gözyaşı dökmedi. Makyajı mükemmele yakın görünüyor."

"Su geçirmez makyaj malzemesi yapıyorlar. Henüz 911 çağrısını duymadınız. Sesi çok üzgün geliyor. Jüri bunu duyacak. Müzakere etmeye gittiklerinde hatırlayacakları şey. Buraya geldiğimizde şokta olduğuna dair ifade vermesi için bir uzman bulacak. Her şeyi bir çeşit kopma, ayrılma olarak açıklayacaklar."

"Kimin tarafındasın?" Declan kaşlarını çatar.

"Ben sadece bu iş ilerledikçe neyle karşı karşıya kalacağımıza işaret ediyorum."

Declan "ya olursa" tavşan deliğine girecek havada değil. Cordova bu tür şeylere satranç oynar gibi yaklaşma eğilimindedir; rakibinin bir sonraki üç hamlesinin haritasını çıkarır ve bir karşı hamle düşünür. Sorun şu ki, bu hamlelerin çoğu asla gerçekleşmez.

ve sonunda boş yere zaman ve enerji harcıyor. En iyisi onu görevde tutmak. "Kapıcı ne dedi? Kamera görüntülerini çektin mi?"

Cordova başını sallıyor ve not defterinde bir sayfa çeviriyor. "Burası New York'taki en özel binalardan biri. Teknik olarak üç farklı bina, her birinin kendi lobisi olan üç ayrı bölüm. İçeriden bir bölümden diğerine geçemezsiniz; sokak seviyesine inmeniz, çıkmanız ve uygun lobiden tekrar girmeniz gerekir. Geldiğinizde girdiğiniz lobi sadece bir avuç daireye hizmet veriyor ve en yakın komşuları ay sonuna kadar İsviçre'de. David saat dört kırkta eve geldi. Karısı saat dokuz yirmide eve gelene kadar başka kimse gelmiyor." Cordova'nın yüzü asılıyor. "Kadın 911'i saat dokuz otuz birde, yani lobiden geçtikten on bir dakika sonra arıyor ve ilk müdahale ekibi saat dokuz otuz yedide geliyor. Aşağıdan buraya gelmek en fazla iki dakika sürer. Eğer kocasını öldürdüyse ve tüm bunları sahnelediyse, on beş dakikası vardı."

Declan ona, "Bu kadar zaman yeter," der. "Hikâyesi hiç mantıklı değil. Buraya biri girmiş ve o da yanlış giden bir soyguna rastlamış olsa bile, yardım çağırmak için on bir dakika beklemesine, failin hâlâ içeride olduğunu söylemesine, sonra da burada oturup bizim gelmemizi beklemesine imkân yok... hadi ama. Bu olabildiğince açık. Eve geldi, adamı burada öldürdü, kapıyı ve kilidi karıştırdı, teras kapısını açtı ve aradı. Mantıklı olan tek şey bu." Declan kitaplığı işaret ediyor. "Ne iş yaptığını biliyorsun, değil mi? Gerçek suç yazarı. O soyağacıyla, daha iyi bir sahne düzenlemesi yapmalıydı."

Cordova, açık mutfak ve oturma odasını geçip arkadaki yatak odalarına doğru dairenin uzunluğuna uzun uzun bakıyor. Central Park'ın geniş manzarasını sunan tavandan tabana pencerelerden içeri sessiz bir ışık süzülüyor. "Böyle bir yer... kaç gider? On milyon mu? On beş milyon mu? Sebebi bu mu, para mı? Gerçek bir borçları yok, unutmayın."

Arkalarından apartman kapısı açılır. Ufak tefek bir adam Hernandez'in yanından geçip içeri adım atıyor. Fare gibi gözleri hızla

Declan ve Cordova'da ceset yerdeydi. Sonra da ceketini çıkarıp askıya asacak cesareti gösteriyor. Hernandez onu omzundan yakaladı ve "Burada olamazsın!" dedi.

Hernandez'in elinden kurtuluyor. "Bir çağrı aldım-"

Declan onunla cesedin arasına girer. "Ve sen?" "Geller

Hoffman. Ben... bir arkadaşım."

Declan bu adamla hiç tanışmadı ama ismini biliyor. Hoffman şehrin en önde gelen savunma avukatlarından biri. Bu sincap kılıklı herif, parası yettiği sürece suçluları tekrar sokağa salmasıyla ünlüdür. Daha geçen hafta, federaller tarafından açılan bir haraç davasında John Cornelli'yi savunarak manşetlere çıktı. Gangsterin en az on yıl yatması gerekiyordu. Onun yerine federal bir golf kulübünde altı ay yattı. Cordova da onun kim olduğunu biliyor; yüzünden okunuyor. "Seni kim aradı?"

Hoffman duvardaki yanıp sönen paneli işaret ediyor. "Alarm şirketi. Morrow'ların güvenlik listesindeyim. Denise ve David cevap vermeyince beni buldular." Bir adım daha atıyor ve donup kalıyor. "Tanrım, David mi o?"

Cordova işaret ediyor. "Geri çekilmenizi istiyorum."

Hoffman kımıldamıyor. "Denise hangi cehennemde? O iyi mi?" "O iyi," diyor Declan ona. "Onu aşağıya götürüyorlar.

Salon."

Hoffman'ın gözleri kısıldı. "*Onu işlemek mi?*"

Kimse onu durduramadan, onun adını haykırarak dairenin i ç i n d e tepinmeye başlar.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Declan Geller Hoffman'a yetiştiğinde misafir odasının kapısı açıktır ve yüzü kıpkırmızıdır. "Siz ne halt ediyorsunuz?"

Denise Morrow çıplak, sırtı onlara dönük, kollarını açmış yatağın yanında durmaktadır. İki kadın CSU teknisyeni onun etrafında dolaşıyor. Diaz, Morrow'un kolunda bir çubuk gezdiriyor, diğeri ise kadının saçlarını tarayarak iz yakalamakla meşgul. Yatak, açık kutular, siyah bir ışık, çeşitli solüsyonlar gibi ekipmanlarla kaplı. Morrow'un giysileri poşetlenmiş ve çok sayıda örnekle birlikte etiketlenmiştir. Memur Hunter, Hoffman'ı görünce hızla yatağın etrafından dolanır ve bir eli avuç içinde, diğeri silahının kabzasında, Morrow ile onun arasında durur. "Geri çekilin! Şimdi!"

Hoffman Declan'a döner. "Sana bunu yapman için kim izin verdi?"

Declan, "Reddetmedi," diye karşılık verir.

"Özellikle evet mi dedi?"

"Müdahaleden dolayı tutuklanmadan önce salona geri dönmeniz gerekiyor."

Onu görmezden geliyor. "Denise, sana dokunmalarına izin verdin mi?" Denise cevap vermeyince Memur Hunter'ın etrafından dolanır ve ona doğru gider. Kadının yüzünü gördüğünde dehşete kapılır. "Neredeyse katatonik! Sizin neyiniz var böyle? Biri ona kıyafet getirsin!"

Hunter Declan'a bakar, o da başını sallar. Yatağın üzerindeki siyah kutulardan birinden bir paket hastane önlüğü çıkarır.

Hoffman elinden kaptı. "Hepiniz dışarı. Şimdi."

Kimse kırıdamayınca dönüp Declan'a bakıyor. "Bir suçla itham edildi mi?"

"Henüz değil."

"O zaman adamlarını bu odadan çıkar. Onun kaç hakkını ihlal ettiğiniz hakkında bir fikriniz var mı? *Umurunuzda mı?*"

Declan itilip kakılacak biri değil. İki CSU teknisyenine döner. "İhtiyacınız olan her şeyi aldınız mı?"

İkisi de başını sallıyor.

Hoffman yatağın üzerinde toplanan örneklerle el sallıyor. "David'in başına gelenleri müvekkilimin üzerine yıkmaya çalışırsanız bunların hiçbiri kabul edilmeyecektir."

"Müvekkiliniz mi?" Declan onun boncuk gibi küçük gözleriyle buluşuyor. "Eğer Bayan Morrow bir avukat tuttuysa, bize bundan bahsedilmedi."

"Kendine söylenmiş say. Onunla yalnız konuşmak istiyorum. Şimdi." Declan itiraz edemeden Hoffman, Denise Morrow'u yatak odasının banyosuna iter ve kapıyı arkalarından kapatır. Kilidi tıklar.

"O adama inanıyor musun?" Declan Cordova'ya sorar.

"Hoffman bir sorun olabilir."

"Bu dava açık ve kapalı. Onun için hiçbir şey yapamaz."

Cordova buna cevap vermez. Lori Hunter'a bakar, sonra başıyla banyo kapısını işaret eder. "Şu ikisine göz kulak ol." Declan'a, "Görmen gereken bir şey var." der.

Declan'ı koridordan aşağıya, oturma odasını ve resmi yemek odasını geçerek mutfağın arkasındaki daha kısa bir koridordan bir ofise götürür. Geniş bir alan, en az yirmiye otuz, geniş bir pencereden Seksen Birinci Cadde'ye bakıyor. Dört duvarda da gömme kitaplıklar var. Kitaplar düzgünce dizilmiş, alfabetik sıraya göre değil, renklerine göre. Kurgu ve kurgu olmayan bir karışım. Charles Dickens'tan Grisham'a, dünya siyasetinden sosyoekonomik metinlere kadar her şey. Kitapların çoğunun üstünde işaretli sayfaları, pasajları ya da kim bilir neyi işaretleyen sarı Post-it notları var. Declan hiçbir zaman iyi bir okuyucu olmamıştır; o daha çok bir film adamıdır.

Kiraz ağacından yapılmış antika bir masa odanın ortasında duruyor. Bir dizüstü bilgisayar ve siyah bir tel tepsi içinde düzgün bir kağıt yığını dışında üst kısım çıplak. Cordova'nın ilgilendiği şey de bu ve Declan en üstteki sayfayı okuyacak kadar yaklaştığında

nedenini anlıyor.

"Bu onun son kitabı olmalı," diyor Cordova, desteyi eline alıp sayfaları karıştırırken.

"Yok artık," diye mırıldanıyor Declan, gözlerini başlıktan ayıramadan.

Maggie Marshall'ın Alınması New York Polis Teşkilatında Yetersizlik

Denise Morrow tarafından

"911 aramasında beni sorduğunu söylemiştin."

"Söyledi. Adını tekrar tekrar söyleyip durdu. Duyacaksın

o."

"Eğer Maggie Marshall'a bakıyorsa, neden *beni* sorsun ki?"

Cordova'nın buna cevap verme şansı yok. Diğer taraftan biri onun adını bağıyor.

Dört CSU teknisyeninin David Morrow'u muayene etmekle meşgul olduğu büyük fuayeye geri dönerler. Adli tabip de burada. Bağırış Lori Hunter'dan, Geller Hoffman'ı ceketini giymiş ve Denise Morrow'u apartmandan çıkarmaya çalışırken buldukları ön kapının yanından geldi. Hernandez yollarını kesiyor.

Declan bu adamdan bıktı. "Onunla nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Ona yardım edeceğim."

Denise Morrow'un bakışları yere sabitlenmiş. Dudakları kıpırdıyor ama sesi çıkmıyor, sanki kendisiyle sessiz bir konuşmanın içinde kaybolmuş gibi.

Declan buna inanmıyor. Gördükçe, bunun bir saçmalık olduğunu daha çok hissediyor. "Herhangi bir şekilde yaralandı mı? Hastaneye g i t m e s i gerekiyor mu?"

"Travma geçiriyor."

"Acil tıbbi bakım için bir doktora görünmesi gerekmiyorsa, onu sorgulama için karakola götürüyoruz."

Hoffman eşarbını boynuna doluyor. "Eve geldiğinde

Kocası yerde ölü yatıyor ve evinde olası bir davetsiz misafir var. Hayatta olduğu için şanslı. *Burada kurban o.* Neden ona bir şüpheli gibi davranıyorsunuz?"

"Tüm bu olaylardaki rolü henüz belirlenmemiştir."

"Geriliyorsunuz, Dedektif. Bunu daha önce de gördüm. Yarım yamalak bir dedektifin kafasında bir teori oluşur ve at gözlükleri takılır. O kadar takıntılı oluyor ki, başka hiçbir şeye bakmıyor. Basit bir zihnin ürünü." Hoffman dudaklarını yalıyor. "Eğitim geçmişiniz nedir, Dedektif? Bunu araştırdığımda ne bulacağım? Alim olduğunuzdan ciddi şüphelerim var. Paramı GED'ye ve bir devlet üniversitesine yatırıyorum. Muhtemelen diploma alacak kadar uzun süre dayanamayıp polis olmaya karar vermişsinizdir. Bulacağım şey bu mu?"

Declan yüzüne kan hücum ettiğini hissediyor ve bir adım daha yaklaşıyor.

Cordova'nın eli onun omzuna yerleşir. Declan bir şeyler söylemeye başlar ama ortağı sözünü keser. "Burada hepimiz sadece işimizi yapıyoruz, Danışman. Kişiselleştirmeye gerek yok. Bayan Morrow'u karakola bırakacağız, orada bu konuyu konuşabiliriz. Siz de bizi takip edebilirsiniz. Tüm detayları ne kadar çabuk öğrenirsek, bu işi o kadar çabuk çözebiliriz."

Cordova konuşurken Hoffman'ın gözleri Declan'dan ayrılmıyor. Hatta daha da yaklaşır, gözlerinin içine bakmak için boynunu yukarı kaldırır. Sonra Denise'e, "Hemen arkanda olacağım. Kimseye **t e k** kelime etme."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Bölge savcı yardımcısı Carmen Saffi, karakoldaki görüşme odasının iki kapı ötesindeki küçük gözlem monitörünü incelerken kaleminin ucunu dudaklarına götürüyor. Declan, onun yanında, dinlenme odasından aldığı katran karası kahveyi içiyor. Ekranda Denise Morrow alüminyum masada elleri kucağında oturuyor; avukatı da yanındaki sandalyede. Sürekli kameraya bakıyor. Onunla konuştuğunda bunu fısıltıyla yapıyor.

"Geller Hoffman öylece ortaya mı çıktı?" Savcı Yardımcısı Saffi, Declan'a sorar.

Saat gece yarısına yaklaşmasına rağmen, Saffi mahkeme salonunda olduğu kadar şık görünüyor -gri pantolon takım, saç ve makyaj mükemmel. O da Cordova gibi, işiyle evli. Sanki ikisi de en güzel Pazar kıyafetleriyle ayakta uyuyor, her an harekete geçmeye hazırlar. Sanki bunu bekliyorlar. Hâlâ metro ve umutsuzluk koktuğunu bilen Declan'ın aksine. "Morrow'ların alarmı devreye girmiş. İzleme şirketinin onu aradığını söyledi," diyor ona.

"Arama listesinde bir savunma avukatının olması garip görünüyor, değil mi?"

"Bir aile dostu olduğunu söyledi."

"Vücut dillerinden ne anlıyorsun?" diye soruyor. "Sana ters gelen bir şey var mı?"

Declan da bunu anladı.

Denise Morrow çekici bir kadın - biraz tuhaf ama çekici. Füme gibi bir havası var. Siyah çerçeveli gözlükleri ve dağınık saçlarıyla size seksi bir kütüphaneciyi ya da 90'ların rock videolarından bir öğretmeni çağırıştırıyor. Sanki

çekici olduğunu biliyor ve bunu bilerek geri çevirmeye çalışıyor. Şu anda bile, ödünç aldığı önlüklerle sorgu odasında otururken dikkat çekicidir. Karakol koridorunda yanından geçen her erkek dönüp bir kez daha bakıyordu. Declan, Geller'ın Denise Morrow'un *işlemlerini* yaparken onu çıplak gördüğünü hatırlıyor - ona ikinci kez bakmamıştı. Ona ilk kez bakmadı. Declan, *bunu yapmamak için elinden geleni yaptığını* düşünüyor. *Saygıdan değil - o sincap herif saygıdan anlamıyor. Başka bir şeydi.* Declan, Denise Morrow'u çıplak görmenin Geller için yeni bir şey olmadığı hissine kapıldı. Geller ve Morrow'un samimi oldukları ve bunu gizlemek için ellerinden geleni yaptıkları hissine kapıldı. Kocası daha yeni ölü bulundu. Geller, *kadının travma* geçirdiğini ama onu rahatlatmak için hiçbir şey yapmadığını söyledi. Morrow ise teselli edilmeye ihtiyacı olduğuna ya da bunu istediğine dair hiçbir işaret vermedi. Bunların hiçbirisi normal değildi. Hiçbir şey ifade etmeyebileceği gibi, bir şey de ifade edebilirdi.

Cordova kapıya iki kez vuruyor ve küçük odaya giriyor; elinde bir bilgisayar çıktısı var. "Hayat sigortamız var ama tam olarak beklediğim gibi değil."

ADA Saffi kaşlarını çatıyor. "Ne yazıyor?"

"Ortak poliçe. Üç yıl önce yaptırmışlar. Doğal ölüm için beş milyon, kaza sonucu ölüm için sekiz milyon ödüyor."

Declan ısıklık çalar. "İşte senin sebebin."

"Katılıyorum. Denise Morrow altı hafta önce David'e yapılacak ödemeleri iptal etmemiş olsaydı, bu harika bir gerekçe olurdu. Müthiş bir gerekçe olurdu."

"Ne?" Declan kâğıdı ondan kapar ve metni tarar. "Burada David'le ilgili tüm sigortaları sonlandırdığı ama kendi sigortasını bıraktığı yazıyor."

"Ben de öyle dedim."

Saffi'nin kaşları derinleşir. "Yani kadın bir haneye tecavüzde ölüyor, adam sekiz milyon alıyor, ama adam ölüyor, kadın sıfır mı alıyor?"

Cordova başını sallar.

"Ve bunu altı hafta önce mi değiştirdi?"

"O yılın primlerini ödediğinde."

"O daireyi gördün," diyor Declan. "Sigortaya ihtiyacı yok. Para. Bu kadın o Akıllı. O bilir biz bkz."

sigortayı gerekçe olarak gösterdi, o da bunu tahtadan kaldırdı. Unutmayın, kendisi geçimini sağlamak için bu tür şeyler hakkında yazıyor."

"Oh, unutmadım." Cordova sırtıyor. "Ben de ona bakıyordum. İzlenimi istediğim bir şey var, ikinci kitabı *A Mother's Burden* için yaptığı bir röportaj. Kitap Michelle Bacot hakkında. O davayı hatırlıyor musun?"

Saffi yapar. "Bacot, kocasının on üç yaşındaki kızlarını taciz ettiğini öğrenince onu öldürdü. Olaya kaza süsü vermiş; evin etrafındaki olukları temizlerken merdiveni kocasının altından çekip çıkarmış. Jersey City, değil mi?"

Cordova başını sallıyor. "Bu röportajı YouTube'da buldum. Giriş saçmalığını atlıyorum ve sekizinci dakikadan başlıyorum." Telefonunu aralarında tutarak videoyu oynatıyor.

"Jüri ona hiç acımadı, değil mi? Yani, Bacot on iki yıl hapis yatıyor. Pek de mükemmel bir suç sayılmaz" diyor röportajı yapan kişi.

Kamera Denise Morrow'a döner. Biraz daha genç görünüyor ve saçları daha uzun, ama onun dışında aynı. "Yakalanmadı; kendisi teslim oldu. Onu yakalayan polis değildi, suçluluk duygusuydu. Kızını kurtarmıştı ama yaptığı şeyle yaşayamazdı. Teslim olması halinde kızının kendisinden başka biri tarafından büyütüleceğini anlasa bile, suçluluk duygusu her şeyden ağır basana kadar onu yiyip bitirdi."

"Yani suçluluk duygusunu denklemden çıkarırsanız, Bacot bugün özgür bir kadın."

"Aynen öyle."

"Mükemmel suç," diyor röportajı yapan kişi.

"Hiç tanık yoktu. İnsanlar her zaman merdivenden düşer."

"Kocasının faaliyetlerini bir kez bile polise bildirmedi. Jüri bu yüzden mahkum etti. Belki bir şikayette bulunsaydı, kayıtlara geçseydi ve sistemin onu yüzüstü bıraktığını kanıtlasaydı, jüri biraz hoşgörü gösterebilirdi."

"Eğer bir ihbarda bulunsaydı, o belgeleri oluştursaydı, kocası öldüğünde polisin ondan şüphelenmek için bir nedeni olurdu. Suçu ihbar etmemiş olması, yanına kar kalmasına neden olacaktı," diyor Denise.

*"Suçluluk duygusu
olmasa." "Suçluluk
duygusu olmasa."*

Röportajı yapan kişi "Neden Michelle Bacot'un yerinde olsaydınız bugün özgür bir kadın olacağınızı hissediyorum?" diye soruyor.

"Michelle Bacot'un yerinde olsaydım, sadece özgür olmakla kalmazdım, kızım da burada yanımda oturuyor olurdu ve aramızda zerre kadar suçluluk duygusu olmazdı."

Cordova videoyu durdurur ve odaya ağır bir sessizlik çöker. Telefonunu ceketinin göğüs cebine sokar. "CSU'dan Murdock ile görüştüm. Dairenin her santimini taramışlar ve davetsiz bir misafirden iz bulamamışlar. Ana yatak odasının teras kapısındaki tek parmak izi Morrow'lara ait. Güvenlik kayıtlarında giren çıkan yok. Komşular ve kapıcı hiçbir şey görmemiş. Hırsızlık sahnelenmiş gibi görünüyor. Bazen ne olduğunu söylemek gerekir."

Saffi tüm bunları düşünürken bakışlarını tekrar monitöre çevirir. Sonunda Declan'a, "Sana bu işi çocuk eldivenleriyle halletmeni söylediğimi hatırlıyor musun?" der.

"Evet."

"Eldivenleri çıkarmaya hazır olun."

ONUNCU BÖLÜM

DECLAN VE ADA Saffi içeri girer; Cordova gözlem odasında kalır. Yapması gereken birkaç arama daha var ve odayı kalabalıklaştırmak istemiyor. Köşeye sıkışan Morrow susabilir ve bunun kimseye bir yararı olmaz.

Declan gerçeği beklemiyor -asla gerçeği söylemezler- ama Saffi'yle birlikte Declan'ın onlara bir hikâye anlatacağını ve Declan'ı bir kez bir hikâyeye kayda geçirdikten sonra hikâyede delikler açabileceklerini biliyorlar.

Declan görüşme odasının kapısını kapatıyor ve yarısı boşalmış kahve fincanını kaldırıyor. "İkinizden biri susadı mı?"

Hoffman ona birkaç saniye ters ters baktıktan sonra Saffi'ye döner. "Dedektifinizin son iki saat içinde kaç sivil hakkı ihlal ettiği hakkında bir fikriniz var mı? Buradan ayrılmadan önce onu disiplin cezası alırken görmek istiyorum, yoksa yarın sabah ilk işim bu karakol aleyhine dava açmak olacak!"

Hoffman gerçekten de üstünü değiştirecek zaman bulmuş. Üzerinde yeni bir Armani takım elbise, beyaz yakalı soluk mavi bir gömlek ve mükemmel bir şekilde düğümlenmiş şık koyu renk bir kravat var.

Saffi, aralarında sigorta bilgilerinin de bulunduğu birkaç klasör getirir. Onları masanın üzerine bırakır ve oturur. "Sakin ol Geller, burun deliklerin açılıyor. Bu senin için iyi bir görüntü değil."

Carmen Saffi kolay lokma değildir.

Declan umutsuzca ortaya çıkmak isteyen sırtışını tutarak Hoffman'a şöyle der: "Sana bir iyilik yapıyorum. Müvekkilin beni istediği için buradayım. Saat altıdan beri mesaide değilim. Saffi ya da komiserim bu işle başka birinin ilgilenmesini isterse, eve gidip biraz uyumakta bir sakınca görmüyorum."

"Otur, Declan." Saffi yanındaki boş sandalyeye el sallıyor. "Gece sidik yarıştırmak için biraz geç oldu. İkiniz de bu konuyu kapatmalısınız ki biz de bu işin aslını öğrenebilelim."

Geller kaşlarını çatıyor. "Müvekkilim sizi istemedi."

Declan telefonunu çıkarır ve 911 çağrısını bulana kadar Cordova ile mesajlaşmalarını tarar. Henüz duymamıştır ama yine de Play tuşuna basar. Denise Morrow'un fısıltılı sesi odayı doldurur:

"Benim... kocam... biri onu bıçakladı! Tanrım, o... biri onu bıçakladı. Sanırım hala burada olabilirler!"

"Hanımefendi, yerinizi teyit edebilir misiniz? Central Park West'te iki tane 11 numaram var."

"Evet."

"Ne dairesi?"

"İki numaralı kule."

"Memurlar yolda. Kocanız tepki veriyor mu?" "Duyarlı mı?"

"Uyanık mısın? Nefes alıyor musun?"

"Sanırım hala buradalar!"

"Tehlikede olduğunuzu düşünüyorsanız, derhal apartmandan çıkmalı ve lobide ya da sokakta görevlilerin gelmesini beklemelisiniz."

"Hayır! Kocamı terk edemem."

"Duyarlı mı?"

"Silahım var. Onu bırakamam."

"Hanımefendi, eğer tehlikedeyseniz, dışarı çıkmalısınız."

Ani bir nefes alma. "Dedektif Declan Shaw."

"Affedersiniz?"

"Declan Shaw! Dedektif Declan Shaw!"

Declan bundan ne anlam çıkaracağından emin değildir. Telefonda başını kaldırdığında Denise Morrow ona bakmaktadır; diğerleri de öyle. Önce

Morrow kısık bir sesle konuşur: "O aramayı yaptığımı bile hatırlamıyorum."

Ve ADA Saffi'nin parladığı yer de burası, silahsızlanma. Masanın öbür ucuna uzanıp elini Morrow'un elinin üzerine koyar. "Tabii ki hayır. Böyle bir durumda kim senden bunu bekleyebilir ki? Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Her seferinde bir adım atalım, tamam mı? Biz burada sizinleyiz. Eve döndüğünüzde kocanızı buldunuz mu?"

Denise Morrow başını sallar.

"Bundan önce neredeydin?"

"Tribeca. Bir kitapçıda konuşma yapıyordum."

"Hangi kitapçı?"

"Warren Caddesi'ndeki Gizemli Kitapçı. Otto'yu ararsanız teyit edebilir."

"Otto?"

"Dükkanın sahibi o."

Hoffman şöyle diyor: "Otto, çalışanlar hariç altmış kişinin katıldığını söylüyor. Yaklaşık yirmi dakika önce kendisiyle teyit ettim."

"Onu aradın mı? Bu saatte mi?" "İyi bir sebeple."

Declan, Saffi'nin bundan hoşlanmadığını söyleyebilir. İhtiyaçları olan son şey Hoffman'ın potansiyel tanıkların önüne geçmesi. İyi bir kovuşturmanın yüzde altmışını anlatmayı kontrol etmektir, diğer kırkı ise aptal şansıdır. Şimdilik peşini bırakır ve Morrow'a sorar: "Kitapçıya gitmek için ne zaman yola çıktın?"

"Yedi on beş."

"Arabayı sen mi kullandın?"

"Hayır, taksiye bindim."

"Ve kocanız..."

Morrow dudaklarını büzüyor. "Ben ayrıldığımda David mutfakta sandviç yapıyordu."

"Çıkarken kapıyı kilitledin mi?" "Her zaman."

"Böyle bir binada mı?"

"Özellikle de böyle bir binada. Andersonlar 14 C'de

geçen yıl zorla girildi. Ondan iki yıl önce de sekiz A'da bir haneye tecavüz olmuştu. Beresford'u seviyorum, yaşamak için inanılmaz bir yer ama bu sizi hedef haline getiriyor. Bir anda ortaya çıkan hayranlarım da oldu. Kapımın önünde beliriveriyorlar. Bu yüzden kapıyı her zaman kilitli tutuyoruz."

"Yakın zamanda ortaya çıkan biri var mı?"

Morrow bunu düşündükten sonra başını sallar. "Sonuncusu yaklaşık dört ay önceydi. Tatlı, yaşlı bir bayan. Ondan yaklaşık altı ay önce de genç bir adam vardı. Zararsızlardı. Kitaplarını imzaladım, birkaç fotoğraf çektirmelerine izin verdim ve gittiler."

Hoffman araya giriyor. "Benim müşterinin konuşmak oldu yaygın olarak Reklamı yapıldı. İçeri giren her kimse onun dışarıda olduğunu biliyordu ve dairenin boş olmasını bekliyordu. David... David onları şaşırttı."

Saffi bunu kabul etmez, büyük olasılıkla bunun saçmalık olduğunu bildiği ve o tavşan deliğine girmek istemediği içindir. Dikkatini tekrar Morrow'a verir. "Saat yedi on beşte kitapçıya gitmek için taksiye bindiniz. Oraya kaçta vardınız?"

"Sekize yaklaşık yirmi dakika var."

"Faturayı sakladınız mı?"

"Ben kağıt tutmam. Yine de kredi kartımı kullandım. Onaylamak yeterince kolay."

Hoffman elini kaldırır. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, kredi kartı kayıtlarını kontrol etmeniz için size yetki vermiyoruz. Bunu istiyorsanız, arama iznine ihtiyacınız olacak."

Morrow ona kaşlarını çatır. "Geller, zorluk çıkarma. Saklayacak bir şeyim yok. İstiyorlarsa bırak kontrol etsinler."

"Evet, Geller," diyor Declan. "Neden işimizi zorlaştırıyorsun? Onun saklayacak bir şeyi yok."

Saffi boğazını temizler, Morrow'a odaklanmaya devam eder. "Konuşmanız ne zaman başladı?"

"Saat sekizde. Yaklaşık otuz dakika orada kaldım ve dokuza kadar kitap imzaladım ve soruları yanıtladım. Çok geç kalmak istemediğim için hemen sonra oradan ayrıldım."

"Başka bir taksi mi?"

Başını salladı. "Belki on beş yirmi dakika içinde evdeydim." "Seni gören oldu mu?"

"Hank, kapıcımız. Yukarı çıktım ve..." Sessizleşiyor, gözlerini kapatıyor.

gözlerini diker ve derin bir nefes alır. Tekrar konuşmadan önce neredeyse yirmi saniye geçti. "Üzgünüm... Ben sadece... şu ana kadar bunu gerçekten hatırlayamadım."

"Sorun değil, acele etme," der Saffi ona. "Bırak geri gelsin."

Morrow dudaklarını yalıyor ve yavaşça devam ediyor. "Kapının kilidini açmaya gittiğimde anahtarım doğru çalışmadı. Sıkıştı. Sonra kilidin etrafındaki çizik izlerini gördüm ve bir şeylerin ters gittiğini anladım. Ben... anahtarımı birkaç kez çevirdim, sonunda tuttu ve kapıyı açtım. Bir şeyler yanlış gibiydi. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Hava çok ağırdı. David'in evde olduğunu biliyordum ama içerisi boş gibiydi. Bu delice, değil mi? Yüksek sesle söylediğimde çılgınca geliyor. Ve dinle, ben doğaüstü saçmalıklara inanmam. Söylediğim bu değil. Sadece yanlış olan bir şeyler vardı. Bunu söylemenin tek yolu bu. David... temkinliydi ve bir silahı komodininde, bir diğerini de ön kapının yanında, ipek çiçek vazosunun dibinde saklıyordu. Kapıdan girer girmez vazodaki çiçekleri attım ve silahı aldım. David'i görmedim, hemen değil."

"Kapı çerçevesinde kan bulduk. İçeri girdiğinizde orada mıydı?"

Morrow'un bakışları masaya düşer. Hatırlamakta zorlanırken kaşları hafifçe çatılıyor. "Hatırladığım kadarıyla değil, ama her şey çok... puslu. O sırada David için o kadar endişeliydim ki pek bir şey fark etmedim." Başını iki yana sallıyor. "Daha dikkatli olmalıydım."

"Sorun değil," diyor Saffi sessizce, sonra kadını devam etmesi için yönlendiriyor: "Yani daireye girdiniz..."

Morrow başını sallar. "David'i fuayeden çıkan koridorun sonunda buldum. Hareket etmiyordu. Yanına gittim ve... kanlar içindeydi. Her yer kan içindeydi. Sonra dairenin derinliklerinden bir ses duyduğumu hatırlıyorum, bir gümbürtü. Sanki biri karanlıkta yürüyordu ve bir şeye çarpmıştı." Parmak eklemleriyle masaya vuruyor. "Sanırım 911'i o zaman aradım."

"Yaptığını mı düşünüyorsun yoksa yaptığını biliyor musun?" "Hatırlamıyorum."

"David'in nabzını kontrol ettiniz mi? Nefes alıp almadığına baktınız mı?"

"Hatırlamıyorum."

Oda uzun bir süre sessiz kalır. Saffi masaya uzanır, klasörlerin köşelerini düzgün bir yığın halinde sıralar. Onları yaklaştırır. En üstteki klasörü açar ve eliyle metni koruyarak bir şeyler okur, sonra kapatır. Morrow'a doğru eğildiğinde, az önce gözlerini dolduran endişe gitmiş, yerini bir buz parıltısı almıştı. Declan bu bakışı daha önce de görmüştü ve asla bu bakışa maruz kalmak istemiyordu. Başlama zamanı. "Bayan Morrow, güvenlik kayıtlarına göre eve akşam dokuz yirmi gibi varmışsınız. 911'i dokuz otuz bire kadar aramamışsınız. Bu on bir dakika eder. Lobiden dairenize ulaşmak bir ya da iki dakika sürer. Tarif ettiğiniz eylemler belki bir dakika daha sürer. Bu sürenin geri kalanında ne yapıyordunuz?"

Morrow hiçbir şey söylemiyor.

"Bana söylemediğin şey ne?" Saffi diyor ki.

"Hiçbir şey. Hatırladığım her şeyi anlattım. Özür dilerim. Hatırlamıyorum."

Saffi ona doğru eğilir. "Sanırım bu saçmalığı kesmemiz gerekiyor, bu yüzden sana çok basit bir soru soracağım: Kocanı sen mi öldürdün?"

ONBİRİNCİ BÖLÜM

MORROW TEREDDÜT BİLE ETMEZ. "Hayır."

Saffi vazgeçmiyor. "İlk müdahale ekipleri 9:37'de geldi.

Eve gelmenizden 17 dakika sonra. Onları içeri aldınız mı? Hayır. Onun yerine, kapıya bir el ateş ettiniz. Onları dışarıda kalmaya zorladın. Declan gelene kadar tek bir kişinin bile dairenize girmesine izin vermediniz ve o da saat onu biraz geçene kadar girmede. Bu size kırk dakikadan fazla zaman kazandırır. Bu süre zarfında tam olarak ne yapıyordunuz?"

"Hatırlamıyorum."

"Davetsiz bir misafir olduğunu iddia ediyorsunuz. Belli ki zeki bir kadınsınız. Neden kırk dakika boyunca olası bir davetsiz misafirle o dairede kaldınız?"

"Hatırlamıyorum."

"Darbe aldın mı? Başınızı vurdunuz mu?"

Hoffman, Morrow cevap vermeden önce onu susturmak için manikürlü elini kaldırır. "Sanırım burada işimiz bitti. Bu kötü giden bir haneye tecavüzdü. Başka bir şey değil." Ayağa kalkmaya başlar.

"Otur," der Saffi ona. "İşimiz neredeyse bitmedi." Klasörlerini karıştırır, yığınınındaki üçüncü klasöre yerleşir ve onu açar. İçinde bir dizi fotoğraf var. "Otur," der tekrar.

Hoffman tereddüt eder, sonra sandalyesine geri döner.

Saffi fotoğrafları boş bir not defteri ve kalemle birlikte masanın üzerinden Morrow'a uzatır. "Bunlar dairendeki her odanın fotoğrafları. Her masanın, çekmecenin ve tezgahın. Gözden geçirin ve yerinde olmayan her şeyin bir listesini yapın. Eksik olan her şeyin."

"Şu anda mı?"

Saffi arkasına yaslanır. "Acelem yok."

Morrow Hoffman'a bakar, o da isteksizce başını sallar.

Mücevherlerin yakın çekimleri var. Bir çekmecede en az yüz bin dolar değerinde son model saatler var. Beşinci Cadde'de bir mağazayı dolduracak kadar büyük çanta ve ayakkabı koleksiyonları. Sanat eserlerinin, televizyonların, ses sistemlerinin, bulunan tabancanın fotoğrafları içinde David Morrow'un Komodin. A kapalı Güvenli, Ana yatak odasındaki dolapta el değmemiş gibi görünüyor. Morrow sonunda iç geçirmeden önce resimleri üç kez gözden geçirir. "Ben bir şey göremiyorum." Hoffman, "David'in davetsiz misafiri şaşırttığını zaten tespit ettik. Ana yatak odasından kaçtı. Belli ki bir şey alma şansı olmamış. Anlaşılır bir şekilde

David'i bulup *bıçaklamak*."

Saffi onu görmezden gelir. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, eksik ya da yersiz bir şey yok mu?"

Hoffman, Morrow'a "Buna cevap verme," der. Saffi'ye ters ters bakar. "Müvekkilimin sadece fotoğraflardan yola çıkarak bu tespiti yapmasını bekleyemezsiniz. Daireyi iyice incelememiz gerekiyor. Bu yanlış giden bir hırsızlık. Başka bir şey değil."

Saffi oflayıp pufluyor. "Hikayen bu mu?"

"Evet."

Declan'a "Dedektif Shaw, güvenlik kamerası görüntülerini incelediniz, değil mi?" derken gözleri Hoffman'ınkilerden ayrılmıyor.

"Ortağım ve ben yaptık, evet."

"David Morrow eve saat kaçta geldi?"

"Öğleden sonra dört kırkta."

"Öğleden sonra dört kırk ile Bayan Morrow'un akşam dokuz yirmide eve döndüğü saat arasında, o kule dairesine başka kaç kişi çıktı?"

"Sıfır."

"Bir tane bile mi?"

"Morrow'ların kule dairesine ulaşmak için geçmeniz gereken lobiden binaya sadece dokuz kişi daha girdi. Hepsi de bina sakinleriydi ve nerede olduklarını tespit ettik. Kimse kuleye çıkmadı."

"Emin misin?"

"Bina sessiz. Özel. Çok az yaya trafiği var." "Peki ya servis asansörü? Merdiven? Başka bir erişim?"

"Merdiven boşluklarının hepsinde kamera var. Kimse merdivenleri kullanmamış. Lobi kameraları binanın bu kısmındaki servis asansörünü çekiyor ve onu da kimse kullanmadı."

"Yani kuledeki daireye Bayan Morrow dışında kimse çıkmadı mı?"

"Doğru."

"Ve kimse de ayrılmadı mı?"

"Uçmayı bilmiyorlarsa, hayır."

Hoffman bundan rahatsız olduysa bile bunu belli etmiyor. "Müvekkilim kocasını öldürmedi."

Saffi başını sallar, bir fotoğraf daha çıkarır ve masanın diğer tarafına kaydırır.

Hoffman kızardı. "Bu gerekli mi?"

L-Tron görüntülerinden alınmış 8'e 10 ebadında parlak bir resim: Denise Morrow kocasının cesedinin yanında yerde kanlar içinde yatıyor, bıçak aralarında. "Bunu jüriye nasıl açıklamayı planlıyorsunuz?"

"Açıkça kocasını canlandırmaya çalıştı. Baktığınız şey transfer."

"Desen transfer ile tutarlı değil; herhangi bir meslekten olmayan kişi bunu görebilir. Aslında uzmanlarımız bunun transfer olmadığından, birinin bıçaklanmasından kaynaklanan bir sıçrama olduğundan eminler."

"Bunun tartışılabileceğini biliyorsun."

"Müvekkilimize kocasının nabzını, nefes alıp almadığını kontrol edip etmediğini, onu herhangi bir şekilde hayata döndürmeye çalışıp çalışmadığını sordum ve o da hayır dedi."

"Hatırlamadığını söyledi. Bu aynı şey değil."

"Adli tıp ölüm saatini akşam sekiz buçuk ile dokuz buçuk arasında gösteriyor," diye devam ediyor Saffi. "Dedektif, binaya dört kırk ile dokuz yirmi arasında dokuz kişinin girdiğini söylediniz. Bunların kaç sekiz buçuktan sonra, yani bizim verdiğimiz zaman aralığında?"

"Yok."

"Sadece Bayan Morrow, değil mi? Başka kimse yok." "Evet."

Hoffman, "Bu yoldan gitmek istemezsin, Carmen." diyor.

Saffi diyor ki, "Kırk dakikadır haber alınamıyor. Güvenlik kameralarına göre başka olası şüpheli yok. Bu çok kötü."

"Hiçbir nedenin yok."

Declan'ın telefonu Cordova'dan gelen bir mesajla çalar. Mesajı iki kez okumak zorunda kalır çünkü gerçek olamayacak kadar güzeldir. Mesajı Carmen Saffi'ye gösterdiğinde dudaklarında sinsi bir gülümseme belirir. Hoffman'a şöyle der: "Bir nedenimiz var. Hem de çok iyi bir nedenimiz var. Müvekkiliniz kocasının ceplerini kontrol etmeliydi."

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Herkes ayağa kalksın," diyor BAILIFF gür bir sesle. "Mahkeme oturumu başlamıştır. Sayın Yargıç Ronald Berman başkanlık ediyor."

Yeni tıraş olmuş ve en iyi takım elbisesini giymiş olan Declan, Cordova'nın yanında, savcılık kürsüsünün arkasındaki ikinci sırada oturduğu yerden ayağa kalktı. Denise Morrow'a haklarını okuduktan ve Cuma gecesi onu resmen suçladıktan sonra, hafta sonunu Saffi'nin konferans odasında davalarını kilitleyerek geçirmişlerdi. Ve çok sıkı. Mahkeme salonu tıka basa dolu, sadece ayakta durulabiliyor. Eskiz sanatçıları bir şeyler karalamakla meşgul; çift kapının hemen ötesindeki koridor muhabirlerle dolu. *Times* ve *Post* gazeteleri dünkü Pazar baskılarında haberi birinci sayfadan verdi.

Yargıç Berman yan kapıdan çıktı ve kürsünün arkasına yerleşti. "Oturabilirsiniz."

Mübaşir, "Dava numarası 1930502, Sayın Yargıç, *New York Eyaleti Denise Morrow'a karşı.*" diyor.

Saffi tekrar ayağa kalkıyor. "Savcılık adına Carmen Saffi, Sayın Yargıç."

En sağdaki masadan Geller Hoffman ayağa kalkıyor, takım elbisesinin parlaklığı tepedeki ışıkları yakalıyor. "Savunma adına Geller Hoffman, Sayın Yargıç."

Denise Morrow, Hoffman'ın yanındaki masada turuncu bir hapisane tulumuyla oturuyor. Makyajsız. Saçları at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmış, bu da yüz hatlarını belirginleştiriyor. Gözlüğünü takmamış ve Declan gözlüğe gerçekten ihtiyacı olup olmadığını merak etmekten kendini alamıyor. Hapishanede lenslere izin vermiyorlar ama gözlerini kısmıyor. Belki de gözlükleri modaymış gibi takan insanlardan biridir.

aksesuar.

Yargıç Berman bir kâğıdı tarar, kaşlarını çatar ve Hoffman'a bakar. "Avukat bey, müvekkiliniz Central Park West 11 numarada oturan kocası David Morrow'u birinci dereceden öldürmekle suçlanıyor. Savunması nedir?"

"Suçlu değilim, Sayın Yargıç."

Bunun üzerine mahkeme salonunda bir gürültü kopar, ancak yargıç soğuk bir bakışla hemen susturur. Berman bir süre Denise Morrow'u inceledikten sonra kâğıda bir şeyler karalıyor. "Not edilmiştir." Saffi'ye döner. "Savcılık kefalet konusunda dinlenmek istiyor mu?"

"Evet, Yargıç," diyor Saffi. "Eyalet sanığın duruşmaya kadar kefaletle serbest bırakılmasını talep ediyor. Bayan Morrow cinayet silahı elinin altındayken maktulün üzerinde bulundu ve hiç pişmanlık duymadığını gösterdi. Giysilerindeki kan ve cinayet silahı maktulle eşleşiyor."

Hoffman gözlerini deviriyor. "Müvekkilim kocasını hayata döndürmeye çalıştı, Sayın Yargıç. Herkesin yapacağı gibi."

Saffi ekliyor: "Benim ve avukatının huzurunda polise verdiği ifade bununla çelişiyor, Sayın Yargıç. Dahası, sanık yetkililerin dairesine girmesini engellemiştir. Ateş etti ve kırk dakikadan fazla bir süre boyunca tabancasıyla onları oyaladı. Ayrıca olayı bir haneye tecavüz olarak gösterme girişiminde bulunmuştur."

Hoffman, "Bu bir haneye tecavüzdü," diye tersliyor. "Müvekkilim eve geldiğinde kocasının öldüğünü ve dairesinde birinin olduğunu gördü. Silahlı çatışma tamamen savunma amaçlıydı. Polis tam bir tünel görüşüyle Bayan Morrow'a odaklandı. Diğer şüphelileri aramaya zahmet etmediler."

"Binanın güvenlik kameraları o dairede *sadece* Denise Morrow ve kocasının olduğunu gösteriyor. Yabancı yok. Başka şüpheli yok çünkü orada başka kimse yoktu. Bunu o yaptı, Sayın Yargıç."

"Müvekkilimin kocasının ölmesini istemesi için hiçbir sebep yoktu. Birbirlerine derinden aşıklardı. Maddi olarak hiçbir şey kazanmıyordu. Evlilikleri sağlamdı. Kocasını öldürdüğünü iddia etmek saçmalıktır."

Yargıç Berman, Saffi'ye "Amacınız nedir Avukat Bey?" diye sorar.

"Evlilikleri pek *sağlam* değildi, Sayın Yargıç. Sebebimiz var

David Morrow'un evlilik dışı bir ilişki yaşadığına inanmak."

Mahkeme salonunda yine konuşmalar başladı. Telefonlar açık, içeri girmeyi başaran bir avuç muhabir, her biri diğerklerini atlatmayı umarak hızla mesaj yazıyor.

Yargıç Berman sesini yükseltir: "Kural olarak, saat ondan önce kimseyi itaatsizlikten tutuklatmamayı tercih ederim, ama siz kendinizi tutamazsanız bir istisna yapmaya hazırım." Oda tekrar sessizleştiğinde Saffi'ye başını sallar. "Devam edin."

Çantasından bir fotoğraf çıkardı ve havaya kaldırdı. "David Morrow'un cebinde prezervatif bulduk, Sayın Yargıç."

Hoffman bunu yumuşak bir kahkahayla geçiştiriyor. "Prezervatifler cinayet sebebi sayılmaz. Öyle olsaydı, lisedeki erkeklerin yarısı her balo gecesi otobüsle hapishaneye giderdi."

Saffi hiç istifini bozmadan zımbalanmış bir belgenin üç kopyasını çıkarır. Birini Hoffman'a verir ve diğerkopyayı yargıca götürürken içeriğini açıklar. "Bu Denise Morrow'un altı yıl önce *People* dergisine verdiğı ve dış gebelikten muzdarip olduğunu açık yürekliklikle anlattığı bir röportaj." Açıklamaya devam ediyor. "Döllenmiş yumurta fallop tüpüne yerleşmiş ve tüp yırtılana kadar fark edilmemiş; bu da acil ameliyat gerektiren, hayati tehlike arz eden bir durum. Bu ameliyat sırasında kanama o kadar şiddetli hale geldi ki acil bir histerektomi yapılması gerekti. Bu, Sayın Yargıç, Bayan Morrow'un hamile kalamayacağı anlamına geliyor." Saffi, savcılık masasına dönerken bunu kafasına iyice yerleştirir. Sesini hafifçe yükselterek devam eder: "Kocasının prezervatif taşıması için ne gibi bir nedeni olabilir? Evlilik dışı bir ilişkiden başka bir şey değıl. Belli ki Bayan Morrow kocasının ilişkisini öğrenmiş ve öfkeyle onu öldürmüş, sonra da yarım yamalak bir hikâyeyle yaptıklarını örtbas etmeye çalışmış."

Hoffman ilk kez sarsılmış görünüyor ama pes etmeye niyetli değıl. "Bayan Morrow'un sabıka kaydı yok, şiddet geçmişi yok ve kaçma riski de yok."

Carmen Saffi öldürmeye gidiyor. "Bayan Morrow önemli kaynaklara sahip tanınmış bir yazar. Gerçek suçlar yazıyor - buradaki girişiminin de kanıtladığı gibi, bir suç mahallinin nasıl kurulacağını biliyor. İki kitabı kimlik hırsızlığı etrafında dönüyor ve bir diğeri de

Frank Abagnale adında bir adamın onlarca yıl boyunca yetkililerden kaçmayı nasıl başardığını. Ortadan kaybolmak için gerekli araçlara ve bilgiye sahip. Bayan Morrow'un bu mahkeme salonundan çıkıp gitmesine izin verilemez. Onu bir daha asla göremeyeceğiz."

Yargıç Berman, tüm bunlar olurken sessizliğini koruyan Denise Morrow'a bir kez daha bakıyor. Normalde soğukkanlı olan tavrında bir çatlak var ama kendini toparlamak için elinden geleni yapıyor. Anlaşılan Hoffman ona böyle anlarda ağlaması gerektiğini söylememiş. Declan, duruşma için zamanında anlayacağından oldukça emin. Çabuk öğrenen birine benziyor.

Yargıç bilgisayarına döner, sonra tekrar Saffi'ye döner. "Büyük jüri bu Çarşamba toplanıyor. Bu dava gündemlerinde mi?"

"Evet, Sayın Yargıç."

Yumuşak bir şekilde başını sallıyor. "Bu sonuca kadar kefaletle serbest bırakılmayı erteleyeceğim. Perşembe günü yeniden toplanacağız; kefaleti değerlendirmeden önce iddianame hazırlamaya istekli olup olmadıklarını görmek istiyorum." Morrow'a bakar, sonra tokmağına uzanır ve sert bir vuruşla indirir.

SONRA

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Günlük 10/18/2018 22:41 EDT

Transkript: Ses/video kaydı (Dedektif Declan Shaw'ın vücut kamerası)

[Üniformalar yerinde mi?

[Arka sokakta iki kişi var, bir diğeri de merdivenleri gözlüyor.

[Tercüman, Ruben Lucero'nun, yani parktaki iş arkadaşlarına göre

Lucky'nin kayıtlı adresindeyiz. Zemin ekibinin bir üyesi.

Maggie Marshall'ın cesedinin yanında ona ait olduğu

düşünülen bir saat bulundu. Bu adresi onun

iş kayıtları. Lucero'nun çarşafı var ve kayıtlı bir seks

suçlusu. [İşaretimle devam ediyoruz. Hazır mısınız?

[Evet.

[Ruben Lucero, NYPD. Sizinle konuşmak istiyoruz.

[Ruben Lucero! Kapıyı aç!

[Duydun mu?

[Evet. İçeride. Ruben Lucero!

[Onu yakaladım! Pencereden çıktı! Yangın merdiveninde!

[Kahretsin! Hadi, hadi, hadi!

[Gürültülü bang-kapı kırıldı?]

[Yukarı çıkıyor! Tekrar ediyorum, yukarı çıkıyor. Çatıya doğru gidiyor!

[NYPD! Lanet olsun. Bu taraftan gideceğim, geri dönüp onu yerde takip edeceğim. [Shaw] Koşuyor. Metal çingirakları. Yangın merdivenine mi tırmanıyor?] Onu görüyorum! Çatıda. Doğuya doğru gidiyor! Lucero, orada dur! Kahretsin, atladı! Piç kurusu hızlı! Bir sonraki çatıda! Doğuya! Doğuya! Takip ediyorum. [Dur, lanet olsun! [Loud thump.]

[Onları gören var mı?

[Bir bina ötedeyiz! [Çatı kapısı içeriden kilitli. Az önce denedi ve açılmayınca kaçtı. Buraya gel. HVAC çevresinde onu izliyorum ama görüş alanım yok. Onu yakaladım, buraya gel!

[Yoldayım!

[Onu yakaladım! Acele edin!

[Merdiven boşluğuna geliyorum!

[Kıvrınmayı bırak. Bana elini ver, şimdi! Diğer elini!

Kıvrınmayı kes! NYPD. Tutuklusun! [Bırak beni, adamım.

Ben bir şey yapmadım!

[Ben bir bok yapmadım!

[O zaman neden kaçtın?

[Çatı seviyesinde. Bu kapıda sürgü var. Kanun uygulayıcılar buna bayılacak. Declan, dışarı çıkıyoruz. Ateş etmeyin.

[Onu gördün mü?

[Olumlu. Şüpheli gözaltında. Yardım ediyorum. [Yukarı geliyorum.

[Hallederiz Jarod. Dairesini emniyete alın. Seninle orada buluşuruz.

[Anlaşıldı.

[Doktora ihtiyacım var. Sanırım kolumu kırdın. [Kolun iyi. Otur bakalım. Hey, güzel saat. [Lucero] Saat takmıyorum.

[Hadi canım. Otur dedim. Onu izle. Ceplerini kontrol edeceğim.

[Siktir! Sana söyledim, kolumu kırdın!

[Kahretsin, Declan. Sanırım sen yaptın. Bu kemik, değil mi? Çıkıyor mu?

[Kıpırdatmayı kes! Acıyor amına koyayım! Bana bir doktor çağırın! [Bana Maggie Marshall'dan bahset.

[Kim?

[Kim olduğunu biliyorsun. Parktaki kız.

[Bunu yapmasına izin mi vereceksin? Beni hastaneye götürün!

Şu pisliği benden uzak tut.

[Otobüs çağırayım mı? [Bir dakika içinde.

[Siktir bir dakika! Bu acıtıyor! Kelepçeleri çıkarın! [Tekrar koşabilesin diye mi?

[Saat gecenin onu ve sen kapımı kırmaya geliyorsun. Ne yapmam gerekiyor?

[Bu kızı tanıdın mı? [Resme bak!

Onu tanıdın mı?

[Siktir git. Bana bir avukat bul.

[Doktor istediğini sanıyordum. Bana kızdan bahset, sonra ikinizi de getireceğim.

[Kim olduğunu bilmiyorum. Siktir! Bırak kolumu! Kolumu bırak!

[Direnmeyi bırak.

[Direnmiyorum! Hepiniz ne yaptığınızı gördünüz!

[Dairenizin kapısını çaldığınızı biliyorum ve şimdi kaçtığınız için yan binanın çatısındayız. Bu bana direnmek gibi geliyor.

[Sanırım hasta olacağım.

[Bu kesinlikle kemik. Gömleğini delip geçmiş.

[Devam et ve şu otobşsş ara. Dşşşnşyorum da belki biz
geri itmeli ve yarayı bantlamalıyız. Biz beklerken kan
kaybından şlmesini gşrmek istemem. Sadece birazcık.
it ve-

[Siktir! Dur! Yapma! [Bana kızıdan
bahset. [Ben kız falan
tanımıyorum!

[Sen kolunu tut, ben kemiği geri iteceğim. řç deyince.
Hazır mısın?

[Hayır! Dur! Hayır! Onu tanıımıyorum, sadece gşrdşm! [Nerede
gşrdşn?

[Bazen parkın içinden geçiyor. Bir sürş çocuk yapıyor!

[Onu tam olarak nerede gşrdşn?

[Kuzey ucundaki Beşinci Cadde'den gelir ve tepenin yanından
karşıya geçer.

[Bu çok spesifik. Onu takip mi ediyorsun?

[Siktir. Gerçekten bir doktora ihtiyacım var. Bayılacağım. [şşte
gidiyor.

[Lucero! Uyan! [Uyan! [Onu aşağı indir ve otobşsş bekle. Eğer
onu iyileştirezlerse
Memorial'a gidelim. Onunla kal. Nakil için hazır olur
olmaz, onu 20. karakolda istiyorum.

[Hemşireler kolun nasıl kırıldığını soracaklar.

[Onlara gerçeği söyle: Direndi. Onu yere yatırmak için
mşcadele etmek zorunda kaldım ve yanlış yere dşştş.
Bunu gşrdşn, değil mi?

[Yanıt anlaşılamadı.]

[Declan. Buraya gelmen gerek. [Yoldayım.

[Kaydın sonu.]

/MG/GTS

ŞİMDİ

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Rikers Adası'nın kafeterya benzeri toplantı salonunda Denise Morrow alüminyum masada oturuyor, elleri kucağında, parmakları hamur yoğurur gibi birbirinin üzerinde dönüp duruyor. *Hiçbir şeye* dokunmak istemiyor. Havayı solumak istemiyor. Her soluduğunda, yılların çamaşır suyunun altında gömülü kustumuk ve idrarın bayat kokusu burun deliklerini dolduruyor ve kusmamak ve daha önce gelen her şeye katkıda bulunmamak için yapabileceği tek şey bu.

Zemin soluk yeşil, duvarlar donuk sarı, kapılar ve rastgele mobilya parçaları mor renkte. Çılgın bir palyaço tarafından dekore edilmiş bir kreşe benziyor.

O buraya ait değil. Bu kötü bir rüya.

Dışarı çıkacak ve işleri yoluna *koyacak*.

Kafasının içinde b i r tür mantra gibi tekrarlayıp durduğu son cümle bu. Bu odada, bu yerde kaç kişinin daha aynı şeyi söylediğini merak etmekten kendini alamıyor.

Bir ayıyla güreşebilecek büyüklükte bir kadın muhafız tarafından odaya götürülen Geller Hoffman, onu fark eder ve mükemmel kapaklı beyaz dişlerini göstererek gülümser.

"Nasılsın?" Onun yanındaki koltuğa oturur ve takım elbise ceketinin düğmelerini açar.

"Ne düşünüyorsun?" Ve bu, istediğinden daha öfkeli bir şekilde ortaya çıkar. Bunların hiçbirisi onun suçu değildi ve hıncını ondan çıkarmanın da bir faydası olmayacaktı. Derin bir nefes alır ve vites değiştirir. Yalvarma zamanı. "Lütfen beni buradan çıkar."

"Üzerinde çalışıyorum."

Sesi titreyerek, "Bunu ben yapmadım. Bunu *biliyorsun*."

Geller çevredeki masalara bakar, neredeyse hepsi doludur. Onu buraya getiren iri yarı koruma beş adım ötede duvara yaslanmış duruyor. Onları izlediği gerçeğini saklamıyor. Onları duyabilecek kadar yakın. Muhtemelen birilerine rapor veriyor. Belki müdüre. Belki de polise. Belki ikisine de. Geller Denise'e tedirgin bir bakış atıyor. "Bize özel bir oda ayarlamaya çalıştım ama bir sonraki oda yarın saat üçe kadar müsait değil. Seni görmeye gelmeden önce o kadar beklemek istemedim."

Denise göğsünde bir sızı hisseder. "Quimby nasıl?"

"Durumu iyi. Dairenizden mamasını ve ödülleri aldım ama beni aceleyle dışarı çıkardılar, bu yüzden otomatik yemliğini ve su fışkiyesini geride bırakmak zorunda kaldım. Evcil hayvan dükkanından birkaç tabak ve kum kabı aldım."

"Yiyor ve içiyor mu? Yavru kedi olduğundan beri çeşmesi var."

Geller avuçlarını aralarındaki masanın üzerine koyarak güven vermeye çalışır. "Merak etmeyin. O içiyor. Başta burun kıvırdı, ama onu izledim ve bir süre sonra geçici olanak değişikliğini kabullenmiş göründü ve köylü seramik tabağında tembel tembel oturmaya başladı. O kediye şımarttığını biliyorsun. Kim sana bakıcılık yapabilir ki?"

Köprücük kemiğinin yanındaki turuncu kumaşı çekiştiriyor. "Onu yatılı kampa yazdırmayı planlamıyordum Geller. Seyahat ettiğimde, evden ayrılmasına gerek kalmasın diye ona bakması için bir kedi bakıcısı tutuyorum. Yemliğini ve kedi fışkiyesini seviyor. Yatağını ve ağacını seviyor ve-oh, hayır. Ne tür bir kum kabı aldın?"

Geller şaşkın görünüyor. "Plastik kutu türünden mi?" "Peki kullanıyor mu?"

"Tabii ki. Farklı bir tuvalet seçeneği seçseydi fark ederdim. Neden, senin evinde ne kullanıyor? Sıcak su bidesi olan altın kaplama bir kedi tahtı mı?"

Denise onun eline vurur. "Quimby benim oğlum. Bazı kadınların çocukları olur; benimse Quimby'im var. Ve hayır, onun bir kedi bidesi yok. Gerçi kullanacağını düşünseydim ondan bir tane esirgemezdim."

"Belki eve döndüğünüzde onun kutusunu yenileyebilirsiniz. Şimdilik endişelenme, ona çok iyi bakıyorum. Sana söz veriyorum."

"Bu arada, beni burada ne kadar tutacaklarını düşünüyorsun?"

"Yargıcı duydun. Büyük jürinin Çarşamba günü toplanmasıyla birlikte, seni dışarı çıkarmak için bir sonraki şansımız Perşembe günü olacak. Bunun için hazırlanmalıyız."

"Perşembe," diye mırıldanıyor. Bu bir ömür gibi geliyor. Zaten üç gündür burada. "Bunun nasıl bir şey olduğunu anlamıyorsun... Yapamam..."

"Seni çıkaracağız," diye ısrar ediyor.

Verdiği sözün içi boş geliyor ve bu dört kelimeyi müşterilere kaç kez söylediğini merak ediyor. Denise kendine onun bir müşteri değil, bir arkadaş olduğunu hatırlatır. O *yakın* bir arkadaş ve arada dünya kadar fark var.

Gardiyanın dikkatli bakışları altında Geller çantasından bir bloknot ve kalem çıkarır, mürekkebin akmasını sağlamak için üst köşeye bir şeyler karalar, sonra da "David'in ölmesini isteyebilecek biri aklınıza geliyor mu?" diye sorar.

"Bu bir zorla girmeydi. Sana söylemiştim." Not defterine bakıyor. "Bir kâğıt ve yazacak bir şey alabilir miyim?"

Geller gardiyana bakar, o da başıyla onaylar. Üstteki kâğıdı yırtıp başka bir kalem bulur ve ikisini de ona uzatır. "Bunun bir haneye tecavüz olduğunu anlıyorum ama hiçbir şey alınmadığına göre diğer seçenekleri düşünmemiz gerekiyor. Polis raporuna bir göz attım ve David'in savunma yarası olmadığından bahsetmişler. Onu apartmanın ne kadar gerisinde bulduğunuzu göz önüne alırsak, saldırganın içeri girmesine izin vermiş ve ona saldırmadan önce adamı koridorda yürütmüş olma ihtimali çok yüksek. Bu da onun tanıdığı biri olduğunu gösterir. Polise senden başka birini daha vermeliyiz. Kocanızla sorunu olan *biri* aklınıza geliyor mu?"

"Hayır."

"Düşün."

"Hiç kimseden bahsetmedi. Sanırım hastaneden biri olabilir ama David hastanedeyken iş hakkında nadiren konuşurdu."

Eve. Başlangıçta öyleydi ama uykusuz geceler ona zarar vermeye başladı ve yaklaşık dört yıl önce ruh sağlığı için hastaneden ayrılmaya karar verdi."

"Tamam, orada konuşabileceğim biri var mı? Mercy, değil mi?"

Denise başını sallar ve bir an için bunu düşünür. "Jeffery Varano'yu deneyin. Kardiyoloji bölümünü yönetiyor. O ve David arkadaşlar. O bilir." Tereddüt eder, sonra mırıldanır, "Arkadaştlar."

Geller Hoffman hiçbir zaman duygulara önem vermemiştir. Kadına sempatik bir bakış atar, sonra ismi not eder ve uzun bir süre sessiz kalır.

"Ne oldu?" diye soruyor.

"Prezervatifler bizim için bir sorun," diyor alçak sesle. "David'in onlara sahip olması için herhangi bir neden düşünebiliyor musunuz?"

Denise bir an için gözlerini kapatır. Gözlerini açtığında cevap vermez ama kağıdına bir cümle yazar. Geller yüksek sesle okur. "Bir suçlunun en iyi varlığı yalan söyleme yeteneğidir." Kaşlarını çatıyor. "Bu da ne demek şimdi?"

Sanki ilk kez görüyormuş gibi kelimelere bakıyor. "Özür dilerim. Yazarken takıldığımda kelime oyunlarını not alıyorum. Bu sadece öğrendiğim bir numara. Kelime yazmak, *herhangi bir* kelime, düşünmeme yardımcı oluyor ve daha fazla kelime gelmesini sağlıyor. Tıpkı bir vanayı açmak gibi."

"Kelime oyunları sizi hapisten çıkarmaz ve kocanızın cebindeki prezervatifler sizi burada tutabilir, bu yüzden odaklanmaya çalışalım. Aldatıyor muydu?"

"Bana bir sayfa daha kağıt ver."

Yazıyor ve kadın tekrar yazmaya başlıyor. Hızlı yazmaya. En az otuz maddelik bir liste. Bitirdiğinde, ona doğru kaydırıyor.

"Bu da ne?"

"Evimde eksik olabilecek şeyler."

Geller'in bakışları gardiyana kayar; o da başını sallar. Listeyi Denise'e geri uzatır. "Gözden geçirilmesi için baskı yapacağım. Bunu yaptıktan sonra gerçek bir liste oluşturabiliriz."

"Polis bana bir suçlu gibi davranıyor. *Onlar* yalan söylüyor, ben neden söylemeyeyim?"

"Çünkü buna mecbur değilsin. Gerçek beni özgür kılmak için boktan bir iş yapıyor."

Geller gözlerini devirir. "Görevimize devam etmeye ne dersiniz? David hile mi yapıyordu?"

Denise yaklaşan gardiyana bakar. Sanki kendi pembe dizisini izliyormuş gibi onlara bakıyor. Çok hoş. "Bildiğim kadarıyla yok," diyor Geller'a.

"Eğer öyleyse - ve **b u n u n** sizin için zor olduğunu anlıyorum - kiminle olduğuna dair bir fikriniz var mı?"

Başını sallıyor.

"Bir şey görmüş olabilecek birini düşünebiliyor musun?" "Hayır."

"Arkadaşlar mı? Komşular? İş arkadaşları?"

Yine gözlerini kapatıyor. Bunu söylemek çok zor. "David özensiz değildi. Titizdi. Eğer bir ilişkisi olsaydı, o istemediği sürece kimse bilemezdi. Ben de dahil. Bu kadar dikkatsiz olmazdı."

"Buna farklı bir açıdan bakalım. Evliliğinizin sağlam olduğuna tanıklık edebilecek birine **n e** dersiniz?"

Denise bir an için bunu düşünür, sonra tekrar başını sallar. "İkimizin ne kadar çok çalıştığını biliyorsun. Programlarımız sosyalleşmek için fazla zaman bırakmıyor. O sürekli hastanede ve ben yeni insanlarla tanıştığımda, sadece biraz ünlü olduğum için benimle ilgileniyorlarmış gibi hissediyorum. Çevremizi küçük tutuyoruz." Zorla sırtıyor. "Tanıklık edebileceğinizi sanmıyorum. Bizi herkesten daha iyi tanıyorsun."

"Korkarım hayır," diyor ona. "Peki ya hizmetçiniz?

Belki ikinizi sarılırken görmüştür? Öpüşürken? Birlikte güldüğünüzü?"

Denise son anılarını gözden geçirdikten sonra, "Hayır, Martha oradayken hayalet gibi oluyor. Dil engeli yüzünden onunla hiç yakın olamadık."

"Bu hiçbir şey görmediği anlamına gelmez."

"Benden pek hoşlandığını sanmıyorum," diye itiraf ediyor Denise. "Bakın, David ve ben on altı yıl evli kaldık. Size her şeyin güllük gülistanlık olduğunu söylemeyeceğim. Ben acil histerektomi olduktan sonra işler iyice çirkinleşti ve uzun bir süre ona içerledim ama bunu aştık. Ara sıra elime ağır bir şey alıp inciklerine doğru savurmak istediğim oldu mu? Elbette, ve onu çılgına çevirdiğimden şüphem yok.

kendi sevimsiz tuhaflıklarımla. Bu işler böyledir. Yine de biz bir takımdık."

Geller bir sonraki sorusunu sorarken ona doğrudan bakmıyor. "Siz ikiniz..."

"Sikişmek mi?"

Geller'in yanakları kızarır. "Evet."

"Evet. Hiç şikayeti yoktu. Onu besledim ve mutlu ettim. Haftada en az iki kez."

Bekçi bununla uzaklara bakıyor. Sınırları olduğunu bilmek güzel.

Odanın diğer ucunda turuncu bir tulum parıldıyor. Dövmelerle kaplı sırtık gibi bir mahkûm ayağa kalkıyor ve odaya yeni giren, kafasının bir kısmı tıraşlı, iri yarı bir kadın olan başka bir mahkûma doğru hamle yapıyor. İkisi tökezliyor, masalardan birinin üzerinden yuvarlanıyor ve kolları bacakları birbirine dolanarak yere düşüyor. Muhafızlar hızla peşlerine düşer. Birkaç bağırış duyulur. Şok tabancasının sesi. Sonra onları ayırırlar.

Denise tüm bu olanları dehşet içinde izler. Ona geri döner. "Geller, beni dışarı çıkarmalısın. Bu vahşi hayvanların arasına ait değilim."

"Yapacağım." Elini onun elinin üstüne koyuyor ve nazikçe sıkıyor. İri yarı gardiyan dönüp elini çekmesini söyleyene kadar elini çekmiyor ve o zaman bile birkaç saniye daha bekliyor. "Ama önce bana Dedektif Declan Shaw hakkında bildiğin her şeyi anlatmalısın."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Yirminci Bölge Karakolu'nun DELİL KİLİDİ 120 West Eighty-Second'ın bodrum katında bulunmaktadır. Asansör kapıları açıldığında Declan, Memur Moody'yi kafesin içinde, bir elinde sandviç, diğerinde buruşturulmuş bir Lee Child romanı bulur. Kahve lekeli dişleri ve yanağındaki mayonezle Declan'a sırıtıyor. "Seni televizyonda gördüm. Bok gibi görünüyordun."

"Hepimiz senin gibi güzel olamayız." Declan pencereye doğru ilerliyor ve başıyla arka tarafı işaret ediyor. "IT, Denise Morrow'un dizüstü bilgisayarını incelemek için henüz buraya gelmedi mi?"

"Gördüğüm kadarıyla hayır."

"Ne zaman bindin?"

"Sekizden beri
buradayım." "Beni içeri
al."

Moody sandviçinden bir ısırık daha alıyor ve pencerenin önündeki tezgâhta duran bir panoya başıyla işaret ediyor. "Sayfayı imzalayın."

Declan adını ve rozet numarasını karalıyor ve kapıya doğru ilerliyor. Gürültülü bir vızıltı duyulur ve kapı gıcırdayarak açılır. "Nerede o?"

Moody sandviçini yere bırakıyor, ellerini üniforma pantolonuna siliyor ve bilgisayarını kurcalıyor. Klavye yılların kiriyle lekelenmiştir. "Altıncı sıra, otuz dört numaralı raf. Görünüşe göre Morrow için yedi kutu var, sen beş numarayı istiyorsun."

Moody kişisel hijyen konusunda pek iyi olmayabilir ama kanıt odasını OKB'si olan bir kütüphaneci kadar düzenli tutuyor. Kutu tam olması gerektiği yerde, diğerleri gibi mühürlüdür. Declan çakısıyla bantı hızlıca keser ve Denise Morrow'un bilgisayarını bulur,

Bir MacBook, en üstte. Onu çıkarıp sağındaki rafa yerleştiriyor, tanıdık Apple logosu görünene kadar güç düğmesine basıyor ve açılırken kutuya geri dönüyor. Kutu Morrow'un masasının içindekilerle doludur -basın kupürleri ve şu anda üzerinde çalıştığı kitabın basılmış sayfaları. Kapak sayfası ona bakıyor.

Maggie Marshall'ın Alınması New York Polis Teşkilatında Yetersizlik

Denise Morrow tarafından

Siktiğimin kaltağı.

Declan oraya gitmek istemiyor ama lanet olası kaltak. Kendini ne sanıyor? O işini yaptı. Adamı içeri tıktı. Eğer Maggie onun kızı olsaydı kitabın adı ne olurdu diye merak ediyor. Sayfaları çeviriyor ve bir sürü sayfa var, en az üç ya da dört yüz tane. Kenarlara elle yazılmış bazı notlar. Yazım düzeltmeleri, noktalama işaretleri. Pek fazla düzenleme yok. Kitabın sadece başlangıç aşamasında olduğunu ummuştu, ama bu bitiş çizgisine yakın gibi görünüyor.

El yazmasının altında davayla ilgili düzinelerce gazete kupürü var. Bunların üzerinde de bazı notlar var. Makalelerden biri "Maggie Marshall Davasında Dedektif İç Soruşturma Altında" başlığını taşıyor ve bu yeterince kötü değilse, kupürün üst köşesinde Roy Harrison'ın adı, altında da bir telefon numarası yazılı. Dahili hatlar için kullandıkları ön ek değil, bu da muhtemelen onun cep telefonu olduğu anlamına geliyor. Harrison pisliğin teki ama basına konuşur mu? Kitap yazan bir kadınla? Muhtemelen. Belki ikisi bir araya gelip notlarını karşılaştırmışlardır. Kahve içip sohbet etmişlerdir. Cordova ona Harrison'ın o gece Morrow'un dairesinden kendisini neden aradığını hiç söylememişti; belki bir bağlantı vardır. Yukarı çıktığında ona sormak için aklına bir not alır.

Rafta, MacBook kısa bir melodi çalar ve ekran dolar

Denise Morrow'un masaüstü duvar kağıdı ile. Şifre yok, hemen gir. Güvenen kadın. Declan hızlı bir arama yapıyor ve Maggie Marshall kitabının dosyasını buluyor. Aynı klasörde yaklaşık bir düzine alt klasör, birkaç yüz dosya var. Onunla ilgili bilgiler, olay yeri, Ruben Lucero. Cebinden bir USB bellek çıkarır, fişe takar ve her şeyi kopyalar. İşi bittiğinde iMessage uygulamasını açar ve arama kutusuna Harrison'ın telefon numarasını yazar. Hiçbir şey çıkmıyor. *Lucero* ve *Declan* gibi anahtar kelimelerle arama yaptığında da bir şey bulamıyor. Düşünüyor, sonra *Cordova*'yı deniyor. Hiçbir şey çıkmıyor. *Anatom*'yi deneyene kadar bir şey çıkmadı. Bu da tek satırlık bir mesaj getiriyor. Declan cümleyi yarım düzine kez okuyor ve nefesinin altında küfrediyor. Mesajı gönderen telefon numarasına bağlı bir isim yok, o numaradan gelen başka bir mesaj yok, sadece bir mesaj var, ama bu yeterli.

İçine girersen iz bırakırsın, Declan'ın babasının zihninin arkasında bir yerden bir ses mırıldanıyor. *En iyisi başkasının ayakkabılarını giymek.*

Declan iz bırakmamış. Cordova dışında kimse bilmiyordu. Peki bu kim? Kendi telefonunu çıkarıp mesajın fotoğrafını çekti. Mesajı tamamen silmeyi düşünür ama bunun bir işe yaramayacağını bilir. Morrow açıkça okumuştur. Bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok. Bilgiyi aldıktan sonra onunla ne yaptığını anlaması gerekiyor. Bu tam olarak ne kadar kötü?

Declan'ın telefonu çalıyor. Cordova. "Evet?" diyor.

"Benimle morgda buluşabilir misin? Bir sorunumuz var."

ON ALTINCI BÖLÜM

CITY MORGUE, Bellevue yakınlarındaki First'ün hemen dışında. Declan bir üniformalıya biner ve yirmi dakikadan kısa bir sürede oraya varır. Cordova'yı üçüncü kattaki lobide onu beklerken bulur, yüzünde acımasız bir ifade vardır.

"Ne oldu?"

Cordova başını sallar. "Bunu Martinez'den duymalısın. Bizi bekliyor."

Declan'ı çift kapıdan geçirerek otopsi odasının dışındaki dolaplara götürür ve ikisi de hızlıca önlüklerini giyip içeri girerler. Buz gibi odaya girdiklerinde Oscar Martinez başını kaldırıp bakıyor. Uzun boylu ve zayıftır, kısa kesilmiş siyah saçları vardır, şakaklarındaki hafif kırlar yaşına ihanet etmektedir. Cordova ona her zaman saçlarını boyatırsa on yıl traş olacağını ve otuzlu yaşlarının ortasında biri gibi görünebileceğini söyler. Martinez, masasının üzerinden boya, estetik ameliyat ve estetik dişçilikten payına düşeni aldığını ve kapıyı çaldığında Azrail'i kandırmak için olduğunuzdan daha gençmişsiniz gibi davranmanın çok az işe yaradığını belirtmekte gecikmiyor.

Martinez otopsi odasında yalnız değil. Sağ tarafını işaret ederek, "CSU'dan Kim Diaz'ı tanıyorsun, değil mi?" dedi.

"Elbette. Morrow'un dairesinde numune topladı."

Kim uzun kahverengi saçlarını toplamak için bir maske ve yeşil bir cerrahi başlık takıyor. Declan onun maskenin altında gülümsediğine inanmak istiyor ama gözlerinin etrafındaki ince çizgiler mutlu olmadığını gösteriyor.

Martinez, "Tüm bunları açıklamaya yardımcı olması için onu burada istedim." diyor.

Aralarındaki masada David Morrow var. Cesedi

Yıkanmış. Göğsündeki büyük Y kesiği dikilerek kapatılmış ve bıçak yaraları açıkça görülebiliyor - soluk et üzerinde çirkin pembe çizgiler. Declan olay yerinde altı tane saymış ama diğer ikisini gözden kaçırmış. Toplamda sekiz.

"Bu acımasız bir saldırıydı," diyor Martinez ona. "Saldırıları hızlı bir şekilde art arda gerçekleşmiş, sanki biri kör bir öfke içindeymiş gibi. Genelde en az bir sığ yara bulurum, çünkü çoğu insan ilk vuruşta tereddüt eder ya da beklediğinden çok daha fazla güç gerektiğini fark eder, ama burada öyle bir şey görmüyorum. Anladığımı kadarıyla katiliniz her darbeye bıçağı kabzasına kadar saplamış ve bunu o kadar hızlı yapmış ki kurbanınızın tepki verecek zamanı olmamış. Toplamda, belki dört saniye geçmiş. Her iki ciğer de delinmiş ama onu asıl öldüren yaranın bu olduğuna inanıyorum." Morrow'un göğsünün ortasının biraz solundaki yarayı işaret ediyor. "Katiliniz ya şanslıydı ya da bıçağı nereye koyacağını biliyordu çünkü tam buradan, üçüncü ve dördüncü kaburganın arasından bir açıyla girdi. Mükemmel konumlandırma. Kalbine sapladı ve bunu bu bıçakla takip etti, doğrudan aortuna. Morrow dizleri bükülmeden önce ölmüş. Kesinlikle yere düşmeden önce. Tüm bu yaralar sağ elini kullanan bir saldırgan tarafından açılmış."

Martinez tekerlekli bir alüminyum masadan bir kanıt torbası alır ve David Morrow'un göğsünün yanına koyar. Declan içindeki bıçağı olay yerinden tanır. Kan kurumuş, koyu bir pasla renklenmiş huysuz bir siyaha dönüşmüştür. Martinez işaret parmağıyla çantayı dırter, hafifçe çevirir. "Bu sıradan bir şef bıçağı. Sekiz inç uzunluğunda, kabzasında iki inç genişliğinde, pürüzsüz kesici kenarlı bir noktaya doğru sivrililiyor." Bir an duraksıyor. Sonra söylediği şey anlamsız: "Bu adamı öldüren bıçak bu değil."

Declan midesinin sıkıştığını hissediyor. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" Cordova, "Keşke öyle olsaydı," diye mırıldanır.

Declan'ın yüzüne kan hücum eder. "Bu nasıl mümkün olabilir? Şuna bakın, cesedin hemen yanında bulduk!"

Martinez kanıt torbasına tekrar vurur. "Cinayet silahınız olamayacak kadar uzun ve geniş." Morrow'un göğsünü işaret ediyor. "Bunu yapan bıçak bir inç genişliğinde -bunun yarısı kadar-, en fazla beş inç uzunluğunda ve tırtıklı bir kenara sahip. Bunun gibi bir şey değil.

bıçak."

Declan bunu anlamaya çalışır ama b a ş a r a m a z . "Ama bıçaktaki kan David Morrow'a ait çıktı?"

Martinez, Cordova ve Kim'in hepsi sessiz. "Ne?

Sakın söyleme..."

Kim Diaz, "Kan *grubu* Morrow'unkiyle aynıydı, A pozitif," diyor. Sinirli bir şekilde ayaklarını sürüyerek yürüyor. "Ama DNA sonuçları bu sabah geldi ve kesinleşti - bıçaktaki kanın David Morrow'a a i t olmadığı kesinleşti."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

Kim'in belli ki hiçbir fikri yok. "Daha da kötüleşiyor. Denise Morrow'un giysilerindeki kan, bıçaktaki kanla eşleşti ama o kan da kocasına ait değil. Üzerinde kocasının kanından bir damla bile bulamadık. Parmak izleri işe yarar hiçbir şeyde yok. Ne bıçakta ne de cesette."

Böyle bir şey olmayacak. İmkânı yok. Declan, "Bu bir tür laboratuvar hatası olmalı," diye karşılık verir. "Biri örnekleri yanlış almış. Onları kirletmiş. Karıştırmış. Ya da başka bir şey. Bu nasıl onun kanı olmaz? Kahretsin, kız tam onun üstündeydi! Bıçak tam oradaydı!"

"Laboratuvar her şeyi iki kez çalıştırdı," diyor Kim. "İkinci seferde tam orada durdum ve her adımı izledim. Hiçbir karışıklık yok. Bu David'in kanı değil."

"Peki kimin kanı bu?"

"Bilinmiyor."

"Denise Morrow'un mu?"

Kim başını sallıyor. "Bir dışlama örneği ile onu eledik."

Declan odanın içinde yavaşça bir tur atar, otopsi masasına döner ve David Morrow'a bakar. "Hepsini tekrar yap," diyor usulca. "Hepsini."

Martinez ona "Fark etmez" diyor.

Declan, içinde biriken öfkeyi bastırmaya çalışarak, "Hepsini tekrar et," diye tekrarlıyor. "Kişisel bir şey değil Martinez, ama başka birinin de bıçağı değerlendirmesini istiyorum. Yanılıyor olmalısın."

"Değilim," diye yanıtlıyor. "Kim de öyle." Lateksini soyuyor

Eldivenleri biyolojik tehlike torbasına atıyor. "O bıçak, kan, hiçbirisi sizin suç mahallinize ait değil."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

"EMİR! EMİR!" Yargıç Berman tokmağını üçüncü kez masasının üzerindeki bloğa vurur. Arkasında yeterince güç var, ADA Carmen Saffi ikiye ayrılrsa şaşırmazdı. Adamın sabrı tükenmiş. Onu hiç bu kadar kızgın görmemişti. "Mübaşir, gazetecilerin dışarı çıkmasını istiyorum! Hemen! Onlara sessizce oturmaları için bir şans verdim ve bunu mahvettiler. Herkes gibi kapıdan dinleyebilirler."

Bir medya sirkinden kaçınmanın zamanı çoktan geçti. Pazar sabahı New York gazetelerinde haber vardı; yerel televizyon kanalları da o gece haberi yayınladı. Pazartesi günü, Denise Morrow'un ilk mahkemesindeyken, hikaye tüm sabah programlarında yer alarak ulusal çapta yayıldı. O öğleden sonra 7/24 haber kanalları atağa geçti. Takip eden günlerde, bir milyon Nancy Grace özentisi internete akın ederek kendi fikirlerini ortaya koydu. Ardından dün geç saatlerde, ilçe morgundan birileri bulgularını sızdırarak zaten kükremente olan yangına benzin döktü. Saffi Declan ve Cordova'yı ipe çekmek istiyor ama gerçek şu ki bu karmaşadan en az onlar kadar kendisi de sorumlu. Hâlâ Morrow'un yaptığını düşünüyor. Kadın henüz tek bir pişmanlık belirtisi göstermedi. Savunma masasında sessizce otururken yüzündeki kendini beğenmiş, kayıtsız ifade onu masum göstermek için hiçbir şey yapmıyor.

Saffi son üç gününü Denise Morrow'un kitaplarını, her birini okuyarak geçirdi ve tek bir sonuca vardı-Denise Morrow onları oynuyor. Kadın gerçek suçlar yazarak kariyer yapmış. Sadece dünyanın en kötü şöhretli katillerinden bazılarını değil, haksız yere suçlananları da incelemiş. Daha da önemlisi, tüm bu davalardaki polis çalışmalarını inceledi. Kitaplarında

Sadece sanıkların değil, kurbanların ve soruşturmacıların da aklına girme konusunda esrarengiz bir yetenek gösterdi. Yöntemlerini biliyordu. Zayıflıklarını. Güçlü yanlarını. En karmaşık senaryolardan bazılarını aldı ve bunları en basit terimlere indirgedi, böylece meslekten olmayanlar tarafından anlaşılabilirdi. Zeki ve eğitilmiş biri. Onu bu şekilde bulmuş olmaları kırmızı bayrak olmalıydı. Bir suçu gizleyecek bilgi birikimine sahip, ama bunun yerine kendini karmaşanın ortasına oturttu ve toplu parmaklarını ona doğrultmalarını bekledi. Hatta fotoğraf çekmelerine bile izin verdi! Hiçbir kanıtın işe yaramayacağını bile bile kendini suçlu gibi gösterdi. Aptal gibi görüneceklerini bile bile. Bilerek

-

"Danışman? Hala bizimle misin?"

Saffi başını kaldırdığında, Yargıç Berman ona bakmaktadır. "Sana bir soru sordum."

"Özür dilerim, Sayın Yargıç. Lütfen tekrar eder misiniz?" "Dünkü büyük jüri toplantısında ne oldu?"

"Bir hafta erteleme talebinde bulundum."

Geller Hoffman sinirli bir şekilde elini kaldırdı. "Devlet yaralarını sararken müvekkilimin bir hücrede oturmasını bekleyemezsiniz." Adli tabibin bulgularını içeren bir dosya tutuyor. "Bu yeni bilgiler ışığında, mahkemenin kefaleti yeniden gözden geçirmesini istiyoruz."

Saffi, Morrow'u işaret ediyor. "Her tarafı kan içindeydi, Sayın Yargıç!"

Hoffman dosyayı sallar gibi yapar. "Onun değil. Kurbanın değil. Eyaletin elinde cinayet silahı bile yok. Elinde olan şey de olay yerinde bulunan rastgele bir mutfak aletinden başka bir şey değil. Üzerinde müvekkilimin parmak izi bile yok."

"Ölüm anında o dairenin yakınında başka kimse yoktu. Sanık dışında kimse. Güvenlik kayıtları bunu kanıtlıyor. Kanın kurbanı ait olduğunu ve bir laboratuvar hatası olduğunu düşünüyoruz. Tekrar test etmek için zamana ihtiyacımız var."

Hoffman başını sallar. "Sayın Yargıç, geçen sefer de bundan bahsetmiştim. Müvekkilimin bunu yapmadığı açık, ancak savcılık ve soruşturma memurları lazer gibi ona odaklanmış durumda. Başka tek bir kişiye bile bakmadılar. Hiçbir teorileri yok. Elllerinde... hiçbir şey yok."

ME'nin raporunun bir kopyası Yargıç Berman'ın masasında açık durumda. CSU'dan gelen veriler de onda. İç çekerek Savcı Yardımcısı Saffi'ye dönmeden önce hepsini tekrar gözden geçiriyor. "Büyük jüri bunu çöpe atar, sen de bunu biliyorsun. Açıkçası, bu yüzden daha fazla zaman istediniz, ancak Bay Hoffman haklı - ekibiniz davanızdaki kapsamlı delikleri yamamaya çalışırken müvekkilini bir hücrede tutamazsınız." Dosyayı kapatıp yana kaydırıyor. "Kefaleti iki yüz elli bin olarak belirliyorum ve bu cömert bir rakam; sıfır olmalı. Bu suçlamaları düşürmeniz ve özür dilemeniz gerekiyor."

Saffi boğazındaki yumruyu yutar. "Devlet, sanığın kefaletle pasaportunu teslim etmesini talep etmektedir. Daha önce belirtilen nedenlerden dolayı, kendisi kaçma riski taşımaktadır ve ortadan kaybolma imkânına sahiptir."

Geller Hoffman gözlerini deviriyor. "Sayın Yargıç-"

Yargıç Berman onun sözünü kesti. "Polis kocasının cinayetini soruştururken müvekkilinizden ülkede kalmasını istemek mantıksız değil. Şüpheli olsun ya da olmasın, erişilebilir olması gerekiyor. Kefalet şartı olarak pasaportunu teslim edecek ve Devlet bu suçlamaları düşürürse ya da büyük jüri suçlamada bulunmazsa pasaportu derhal kendisine iade edilecek." Saffi'ye kaşlarını çatı. "Bir hafta var. Kendinizi toparlayın, Avukat Bey."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

DECLAN gözlerini ayıramadan ekip odasındaki televizyona bakıyor. Eğer bir şekilde ekranın içinden uzanıp Geller Hoffman'ı mükemmel düğümlü kravatından tutup çekebilseydi, çekerdi. Hoffman adliye merdivenlerinde (hiç şüphesiz bir ya da iki süt kasasının üzerinde) durmuş, dağın zirvesinden inmiş bir mesih gibi basın ve mahkemeye bakan kalabalığa vaaz veriyor. Denise Morrow onun yanında, artık turuncu tulum giymiyor. Şimdi muhafazakâr taba rengi bir elbise ve diz hizasında ince bir çiçek baskısı olan aynı derecede muhafazakâr kırık beyaz bir palto giyiyor. Koyu kahverengi gözlerini vurgulayan makyajı ustalıkla yapılmış. Kestane rengi saçları gevşek bir at kuyruğu şeklinde geriye taranmış. Özenle hazırlanmış bu görünüm, silahsızlandırmak ve sizi içine çekmek için tasarlanmış. Hoffman konuşmasını sürdürürken bile işe yarıyor; tüm gözler onun üzerinde.

"Artık bu saçmalığın ötesine geçtiğimize göre," diye devam ediyor Hoffman, "belki polis müvekkilimin sevgili kocasını gerçekten öldüren kişiyi aramak için biraz zaman harcar. Ne yazık ki onların ve savcılığın sergilediği beceriksizlik pek de güven telkin etmiyor."

Declan televizyonu kapatarak, "Siktir et onu," diye mırıldanıyor. "Olaya müdahale eden polislere ateş etti. Onu bununla suçlamalıyız. Biz bu işi çözene kadar onu parmaklıklar ardında tutmalıyız."

Cordova masasında oturmuş, gözleri kapalı, düşünüyor. Eski, çürük tahta sandalyesinde o kadar geriye yaslanmış ki, devrilme tehlikesi geçiriyor. "Kocasını ölü bulduktan birkaç dakika sonra evine girmeye çalışan birine nefsi müdafaa amacıyla ateş etti. Eğer ADA

Saffi bile bu yola girmeye istekliydi, Hoffman onu parçalara ayırırdı. Az önce gördüğünüz şey halkın güvenini kaybetmemizdi. Hafife almayalım, bizi basında çarmıha gerer. CSU'dan gelen e-postayı okudun mu?"

"Bebek adımları. Zihnim hâlâ *sevgili koca* terimini sindirmeye çalışıyor. Basın penis çoraplarını biliyor, değil mi?"

"Ne?"

"Bebek çantaları. Yağmurluklar. Jimmy şapkaları." Cordova gözlerini açar ve bakar.

"Bulduğumuz prezervatifler," diye açıklıyor Declan. "Tanrım, Jarod, kelime dağarcığını genişlet. Beynini besle. Bu seni zinde tutar."

"Hemen ilgileneceğim."

"Sadakatsizlikten bahseden var mı?"

"Kanala göre değişir. Eğer Morrow Ekibi iseler, David'in prezervatif taşımasının son derece mantıklı bir açıklaması olduğuna karar verdiler. Komplo teorisyenleri onları bizim yerleştirdiğimizi iddia ediyor. Sanırım bunu Hoffman ortaya attı."

"Bu saçmalık." Declan Cordova'nın bilgisayarına başını sallıyor. "CSU e-postasında ne var?"

"David Morrow'un giysilerinde yün buldular. Saçında, derisinde ve vücudunu saran kanda eser miktarda yün bulundu."

"Yün mü? Neyden?"

"Bilmiyorlar."

"Metroda yanına oturduğu birinden transfer olabilir.

Yün palto giymiş biri." "Belki."

"Hoffman bunun gerçek katilden transfer olduğunu söyleyecektir."

"Belki." Cordova arkasına yaslanır, gözlerini tekrar kapatır. Sessizleşir.

Declan bu adamla kafasından neler geçtiğini bilecek kadar uzun süre çalışmıştır. "Bunu onun yaptığını düşünmüyorsun, değil mi?"

Gözlerini açmıyor. "Bence bu olasılığı göz önünde bulundurmalıyız. Belki de söylediği gibi onu bulmuştur."

"Evet, O.J. kadar masum." "Belki

de bir şey kaçırdık."

Declan masasına doğru ilerler ve üstündeki dağınıklığı karıştırır. Beresford'un planlarını bulur ve Cordova'nın önüne fırlatır. "Ne kadar harcadık? İki saat boyunca bunların üzerinden

Saffi? Zemin seviyesinde üç ana lobi var ve hepsi de binanın ayrı bölümlerine açılıyor. Aslında tek bir bina değil, birbirine hiç erişimi olmayan üç bina gibi. Morrow dairesine ulaşmak için Central Park West'teki girişten geçmeniz ve ana asansöre binmeniz gerekiyor. Binanın o bölümü için bir de servis asansörü var. Bu kadar. Kapıcı ve kameralar oraya sadece Denise Morrow'u koymuş. İddia ettiği gibi biri terastan girip çıkmayı başarsa bile Central Park West girişinden geçmesi ya da binaya dışarıdan tırmanması gerekir. Bu çok saçma ama yine de kontrol ettik çünkü Hoffman'ın herkesin inanmasını istediğinin aksine biz çok titiziz. Central Park West'teki trafik kameraları bize binanın dışını tam olarak gösteriyor. Görüntülerde Örümcek Adam yok. Hiç kimse yok. Hoffman istediği kadar diğer şüphelilere bakmadığımızı iddia etsin, gerçek şu ki *baktık* ve hiç yok. Belki *bunu* basına açıklarız."

"Basına *hiçbir* şey açıklamıyoruz. Hoffman'ın istiyor. Böyle bir adama kamuoyu mahkemesinde dava açma şansı verirsiniz bizi ezer geçer. Orada kural yoktur, sadece sansasyon vardır."

Cordova'nın cep telefonu çalıyor. Arayan IAU'dan Roy Harrison. Declan, "Bırak sesli mesaja geçsin," diyor.

"Buraya gelecektir."

"Egzersize ihtiyacı var. Hem ne istiyor ki? Seni neden Morrow'lara çağırdığını bana hiç söylemedin."

"Önemli bir şey değildi."

"*Bir* şey vardı. Kızgın görünüyordun."

"Maggie Marshall'da balık tutuyordu. Aynı tas aynı hamam." "Neden Morrow'un evini aradın?"

Cordova dudaklarını büzüyor, hiçbir şey söylemiyor. "Jarod... ne dedi?"

Cordova iç çekerek anlatıyor. "Dedi ki, 'Ortağının bu olayda kanıt yerleştirme ihtimali nedir?'"

Harrison bir mesaj gönderdiğinde Cordova cümleyi zar zor tamamlamıştır: Bir prezervatif ambalajının resmi. David Morrow'un üzerinde bulduklarının aynısı. Declan'a gösterir.

"Ne sikim ama."

"Evet." Cordova öne doğru eğilerek Beresford'daki güvenlik görüntülerini yükler. "Tekrar üzerinden geçiyorum. Hoffman bir konuda haklıysa, o da açıklarımız olduğudur. Bir şeyi gözden kaçırdık." Declan'ın kendi masasının karşısındaki bilgisayarına başıyla işaret ediyor. "Bilgi işlem David Morrow'un telefonundan alabildikleri her şeyi gönderdi. Neden kız arkadaşını bulmaya çalışmıyorsun? E-postalar. Mesajlar. Arama kayıtları. Orada bir şeyler olmalı."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

DECLAN üçüncü fincan berbat kahvesini içiyor ve sonunda sandalyesine oturup yorgun gözlerini ovuşturduğunda müthiş bir baş ağrısının başlangıcını yaşıyor. "Bu adam ya bir izciydi ya da bir yakıcısı vardı. Elimde işe yarar bir şey yok. Denise ile mesajlaşmaları her zamanki gibi: 'Eve gidiyorum', 'Geç saate kadar çalışıyorum', 'Dışarı çıkıyorum', 'Bir şey almamı ister misin?' Konuştuğu birkaç doktor daha var ama hepsi hastalarla ilgili. E-postalar çoğunlukla tıp dergilerinden. Romantik ya da çatışmacı hiçbir şey yok. Tek arkadaşları Geller Hoffman ve Jeffery Varano adında biri gibi görünüyor. Mercy'nin internet sitesine göre, Varano kardiyoloji bölümünü yönetiyormuş. Çarşamba günleri haftalık poker oynarlarmış. Bunun dışında David Morrow'un pek bir sosyal hayatı yokmuş. GPS verilerine göre hastane ve dairesi arasında gidip geliyordu, daha fazlası değil. Eğer bir ilişkisi varsa, hareketlerinin takip edilmemesi için telefonunu geride bırakacak kadar akıllıydı." Cordova bir şey söylemeyince Declan, "Hey, hâlâ benimle misin?" diye sorar.

Cordova ekranında kaybolmuş, kaşlarını çatmış.

"Jarod?"

Cordova konuştuğunda sesi yumuşaktır, sanki yüksek sesle düşünüyormuş, bir sorun üzerinde çalışıyormuş gibidir. "Denise Morrow'un üzerindeki kan sadece yanında bulduğunuz bıçaktaki kanla eşleşti. Olay yeri inceleme dairenin başka hiçbir yerinde kanın izine rastlamadı. Bu da eve geldiğinde üzerinde olması gerektiği anlamına geliyor, değil mi? Başka bir yerden almış olmalı."

"Laboratuvar çuvallamadıysa tabii."

"Yaptıklarını sanmıyorum." Monitörüne doğru başını sallıyor. "Bunu görmem gerek."

Declan ayağa kalkar, gerinir ve masaları dolaşır. Lobideki güvenlik kamerası görüntüleri Cordova'nın ekranında donmuştur. Oynat tuşuna bastığında kapıcı kapıyı açar ve Denise Morrow lobiye girer, asansöre doğru ilerler ve çağrı düğmesine basar. Bir süre orada durur, asansöre biner ve kapılar kapanırken yüzü öne dönüktür. Kapıcı ekranın alt köşesinde birkaç saniye daha görünür, sonra tekrar dışarı çıkar. Zaman damgası 9:20:18'den 9:21:04'e kadar uzanıyor - bir dakikadan az.

Declan ne görmesi gerektiğinden emin değil. "Ne olmuş yani?"

Cordova videoyu geri sarar ve Denise Morrow asansöre girip kameraya baktığında videoyu dondurur. Bir kalem alır ve ucuyla ekrandaki görüntüsünü işaret eder. "Hiç kan görüyor musun?"

Uzun siyah bir palto giyiyor. Boynundan düğmeli ve ayak bileklerine kadar uzanıyor. Siyah deri eldivenler de giyiyor. "Hiçbir şey göremiyorum. Her tarafı sarılmış."

Cordova videoyu küçültüp ekranın kenarına taşır ve Denise Morrow'un başka bir donmuş görüntüsünü içeren ikinci bir pencere açar. "Bu L-Tron görüntülerinden."

Ekranda Morrow, Declan'ın onu bulduğu yerde, sırtını duvara yaslamış oturmaktadır. David Morrow ve bıçak yerde. Beyaz bluzu kanla kaplıdır.

"Peki palto nerede?" Declan soruyor. "Eldivenler?"

L-Tron 360 derecelik bir görüntü kaydettiği için Cordova kamerayı koridorun aşağısına, fuayeye ve ön kapıya bakana kadar çevirebiliyor. Yakınlaştırır ve kapının yanındaki portmantoya yerleşir; kadının siyah paltosu kancalardan birine asılıdır. Cepleri şişkin ve daha da yakınlaştırdığında eldivenlerden birinin izi görülebiliyor. "Olay Yeri İnceleme'den kontrol ettim. Ceketini incelemişler ve üzerinde tek bir kan lekesi bile bulamamışlar. Sıfır transfer."

"Geldiğinde kan üzerinde değilse, o zaman kocasından gelmiş olmalı. Sana bunun bir laboratuvar hatası olduğunu söylemiştim."

"Burası laboratuvar değil," diyor Cordova. "Buna bayılacaksın." O

üçüncü bir pencere açar. "CSU, Denise Morrow arka yatak odasında, siz gezintinizi bitirdikten hemen sonra VR kamerasını tekrar çalıştırdı. Sahneyi kimse olmadan çekmek istediler." David Morrow'un cesedinden kapıya kadar olan görüntüyü tekrar daire içine alıyor ve paltoyu yakınlaştırıyor. "Farklı bir şey görüyor musun?"

"Ceplerde şişkinlik yok. Eldivenler gitmiş." "Bunun için çok iyi bir neden var."

Cordova diğer pencereleri de kapattıktan sonra lobideki güvenlik kamerası görüntülerinden iki fotoğraf bulur. Solda Geller Hoffman'ın geldiği zamanki fotoğrafı; sağda ise ayrılırkenki fotoğrafı. Giydiği uzun siyah palto Denise Morrow'unkiyle aynı. Geldiğinde cepleri büyük görünmüyor ama çıkarken öyle.

Declan alçak sesle ıslık çalıyor. "Piç kurusu paltoları değiştirmiş."

"Evet," diye onaylıyor Cordova. "Gerçek cinayet silahını da o daireden çıkardığına dair ne kadar bahse girmek istersin?"

"Belki de hile yapan David Morrow değildi."

"Denise Morrow ve Geller Hoffman mı?" Cordova şüpheli görünüyor.

"Geller Hoffman, sırf siz rica ettiniz diye cinayet silahını saklayacak biri değil. Ama eğer onunla yatıyorsa..."

Cordova bunu düşündükten sonra başını sallar. "Bu kadın hakkında öğrenebileceğimiz her şeyi öğrenmeliyiz. Her ayrıntıyı. Yargıç Thomas'ı arayıp Hoffman'ın dairesi için arama emri çıkartacağım."

SONRA

YİRMİNCİ BÖLÜM

Günlük 10/18/2018 23:16 EDT

Transkript: Ses/video kaydı (Dedektif Declan Shaw'ın vücut kamerası)

Transkript notu: Video arızası. Kayıt sadece ses kayıdır.

[Dedektif Declan Shaw] Transkripsiyoncu, ben giriyorum
Ruben Lucero'nun dairesi, nam-ı diğer Lucky.
Ortağım, Jarod Cordova, zaten olay yerinde. [Burada
mısın?

[Evet. Arkada.

[Pew. Bilgin olsun, burası kış gibi kokuyor. O
Haşere problemim var. Hamam böcekleri. Fareler.
Muhtemelen fareler. Uzman değilim, ama tahminimce
bunun nedeni düzensiz pisliğin her yerde çürüyen eski
yiyecekler olması. Pizza kutuları.
Yarısı yenmiş mantı kutuları. Bozulmuş bir kutu süt
tezgahın üzerinde öylece duruyor. Neredeyse tavana
kadar gazete ve dergi yığınları. Her yerde giysiler. Kim
böyle yaşar ki? Burası bir istifçi cenneti. Jarod,
neredesin?

[Cordova] Yatak odası. Şuna bir bak.

[Bana bir saniye verin. Kameram sorun çıkarıyor, bu yüzden
kayıt için burayı tarif etmem gerekiyor.

[Benimki arabada. Alayım mı?

[Hayır. Sorun değil. Her zaman olur. Görünüşe göre Lucero kendine
has dekorasyon tarzını yatak odasına da taşımış.

Her yere çöp yığılmış. Daha fazla giysi. Mobilya yok.
Yatak yerde. Sanırım o çarşaf
Beyaz bir kez. CSU burada bir hafta geçirebilir ve... bu ip
mi?

[Halat. Kelepçe. Köşede kova. Kokusunu buradan alabiliyorum.
Derme çatma bir lazımlık.

[Yani burası bir çeşit zindan mı?

[Diğer odada bir uyku tulumu gördüm, toplanmıştı.

köşede. Sanırım burada biri varken orada uyuyordu.

[Tanrım. [Evet.

[Belki Maggie'yi yakalamayı planlamıştır. Onu buraya getir. [Karşı
koydu. Bir şeyler ters gitti. O öldürdü

onu parkta bıraktı. [*Kırk üç*

saniyelik sessizlik.] [Shaw] Bu kitaplara

baktın mı? [Cordova] Henüz değil.

[Bunlardan herhangi birini biliyor musun? V. C. Andrews, *Vampir*
Akademisi, John Green, Suzanne Collins, Veronica Roth,
Küçük Kadınlar.

[Hepsi genç yetişkin. Dişi. [Bazı sayfaların arasında
resimler var.

Dergilerden kesilmiş. Genç kızlar. Zar zor yasal olan
şeyler.

[Cordova] Sadece dergiler değil...

[Shaw] Bu bir Polaroid mi? [Cordova]

Evet. Porno değil ama kızlar.

[Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, elimizde bir kızın polaroid
resmi var, belki on üç, on dört, söylemesi zor. Uzaktan
çekilmiş. Bir bankta oturmuş kitap okuyor, fotoğrafının
çekildiğinin farkında değil gibi görünüyor. Hangi kitabın
içindeydi?

[Cordova] *Büyük Umutlar*. Kütüphane kitabı gibi görünüyor.

Sırtında bir barkod var.

[İşte bir tane daha. *Beyaz Zakkum*. Başka bir Polaroid

İçeride. Hepsini incelemek için Olay Yeri İnceleme'yi
buraya getirmeliyiz. Kızları kayıp kişilerle karşılaştırın.
Veritabanı. Bu kitapların hepsi hatıra olabilir. [Bunlardan
herhangi biri bizim kıza mı ait? Maggie
Marshall
mı? *[Kaydın sonu.]*

/MG/GTS

ŞİMDİ

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

KONFERANS ODASI.

Cordova en uçta durmuş, Declan'ın hayal meyal tanıdığı bir kadının üzerinde geziniyor. Kalın gözlüklü. Saçları kısa k t kesilmiş, bir kutudan siyaha boyanmış, bakır kırmızısı sa  derisinde gözle görülür bir şekilde uzuyor. Otuzlu ya larda.

"Bu Susan Reynolds," diyor Cordova Declan'a. "Alt katta toplum i lerinde  alı ıyor. Kendisi hevesli bir okuyucudur." Ka ları, Declan'a bundan daha fazlası olduğunu söylemek istercesine havaya kalkıyor.

Declan onu hatırlıyor o zaman. Tanrım, onu hatırlıyor mu? "Noel partisi. Karaoke makinesine el koymu tun. Taylor Swift söyleyip duruyordun."

Yanakları kıpkırmızı oldu. "Aslında Rihanna'ydı ama farkı anlayamadı ın için seni suçlamıyorum. Tam olarak en iyi anım değildi."

Bütün gece yanında taşıdığı Jim Beam    esinden ya da Jonny Brandt ile fotokopi odasında geçirdiği    dakikadan bahsetmiyor. "   Dakikalık Jonny" lakabını böyle aldı.

Cordova kapıya doğru ba ını sallar. " unu kapatabilir misin?" Declan kapıyı iterek kapatır ve oturur.

Susan ayaklarının dibindeki kanvas çantadan bir yığın Denise Morrow kitabı çıkarıp masanın üzerine düzgün bir şekilde dizi or. Yarısının  zerinde *1 Numaralı New York Times Bestseller!*, * mzalı Kopya!*, * lk Okuyucu Kopyası* ve *Yakında Sinema Filmi Olacak!* Etkileyici kitap yığını büyüdükçe Declan, Morrow'un  u anki çalışmalarını düşünmeden edemiyor

İlerleme. USB bellek cebinde sıcak hissediyor.

Cordova bir sandalye çekip oturur. "Susan, Morrow'un *büyük* bir hayranıdır. Yerel hayran kulübünü yönetiyor."

"Ben *yönetmiyorum*, sadece saymanım. Ama elimden geldiğince yardım ediyorum."

"Nasıl yardım edeceksin? Hayran kulübü ne işe yarar?"

"Esas olarak yayıncılarla ve Denise'in pazarlama ekibiyle çalışıyoruz. Yerel gösterimlerin organize edilmesine yardımcı oluyoruz. Onu desteklemek için elimizden geldiğinde ortaya çıkıyoruz. Kitapları çıkmadan önce bize kopyalarını gönderiyorlar ve biz de sosyal medyada onlar hakkında paylaşımlar yapıyoruz. Vızıltı yaratmaya yardımcı oluyoruz. Bu tür şeyler."

Cordova şöyle diyor: "Geçen gece Tribeca'da Morrow'un kitabevindeydi."

Yüzü aydınlandı. "Orayı tıka basa doldurduk."

"Herhangi bir şekilde kötü görünüyor muydu?"

Susan koltuğunda kayar. "Eğer kocasını öldürmek için kaçıp sonra da yüzünde suçluluk duygusuyla geri dönüp dönmediğini soruyorsanız, cevabım hayır. Dönmedi. Her zamanki gibi arkadaş canlısıydı. Dikkatliydi. İki hafta önce Beşinci Cadde'deki Barnes and Noble'da ve geçen ay Strand'da yaptığı konuşmanın aşağı yukarı aynısını yaptı. Aynı hikâyeleri anlattı. Aynı esprileri yaptı. *Corrine Neden Ölmek Zorundaydı*'nın ciltsiz baskısı için bir şeyler hazırlamış." Kitap yığınını inceliyor ve aynı adı taşıyan ciltli bir kitabın sırtına dokunuyor. "Bu geçen yılın kitabı. Yeni kitabı Mart'a kadar çıkmayacak." Omuzları çöküyor. "Bakın, David'e olanları duyduğuma üzıldüm ama Denise'i yaklaşık altı yıldır tanıyorum ve çocuğumun hayatı üzerine yemin ederim ki ona zarar vermiş olamaz. O öyle biri değil."

Denise'i tanıyorum.

Bu sözler Declan'ın aklına geldi. Lisedeyken Beyoncé hayran kulübünde olan bir kızla çıkmıştı ve kız da Beyoncé'den aynı şekilde bahsediyordu - sanki ikisi her gece sohbet eden, her hafta sonu yatıya kalan kankalarmış gibi. Ama gerçekte, ünlü şarkıcıyla sadece bir kez, Madison Square Garden'ın dışında çok uzun bir kuyrukta bekledikten sonra tanışmıştı. Güvenlik fotoğraf çekmesine bile izin vermemişti.

Cordova da *onu* yakalar ve sessizce "*Bırak gitsin*" der. Daha ziyade

onu çağırıyor, o da buna alet oluyor. "Susan hayran kulübünde çok üst düzeyde olduğu için bazen Denise Morrow'un yayıncısıyla doğrudan ilişki kuruyor ve hatta bir keresinde Morrow'u... neydi o?"

"The Akademi . Sanat Tribeca Top. Denise oldu ve açılış konuşmacısı."

"David orada mıydı?"

Yüzünde iğrenmiş bir ifade beliriyor. "Oh, o oradaydı."

Cordova, "Bana anlattıklarını ona da anlat," diye dürttü. "David hakkında."

Susan komplocu bir fısıltıyla cevap verir. "Bak, herkes onu tıp fakültesine onun soktuğunu biliyor. Bana sorarsanız, adam ondan yararlandı. Onları nadiren birlikte görüyordunuz ve *birlikte* olduklarında da gerçekten *birlikte* değillerdi, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"Ne gibi? Açık evlilik gibi mi?"

"Hayır. Öyle bir şey değil. Denise sadıktır. Hatasına sadıktır. Ama o adam tam bir köpekti. Balonun bir noktasında etrafı kadınlarla doluydu ve flört etmekten çekinmiyordu. Belli ki kimin gördüğü umurunda *değildi* ve *herkes* gördü. Birkaç saat sonra, bütün parti konuşuyordu. Denise fark etmemiş gibi davrandı. Gülümsemeye devam ediyor, kalabalığın arasına karışıyor, havadan sudan konuşuyordu. Mesele şu ki, o içiyordu ve Denise *asla içmezdi*. Bu şekilde değil. Bir içki ikiye dönüştü. İki dörde dönüştü. Toplamda kaç tane içtiğini bilmiyorum ama konuşmasını yapma zamanı geldiğinde kelimeleri geveliyordu. Ve David ortadan kayboldu. Tanrı bilir ne yapıyordu. Tüm konuşmasını kaçırdı. Yarım saat sonra Denise onu buldu ve tuvaletlerin yanında patlayan bir tartışma yaşadılar. Birisi onları aceleyle dışarı çıkarmayı başarmış ama bu, Page Six'ten bir muhabirin gözüne çarpmadan önce olmamış. Ertesi gün bir haber çıktı. Onun için çok kötü hissettim."

Declan Cordova ile bakiştikten sonra ona sorar: "Nereye gittiğini öğrenebildin mi? Ya da kiminle birlikte olduğunu?"

Başını iki yana sallıyor. "Her zaman söylentiler vardı ama kesin bir şey yoktu."

"Hiç onunla ilgili değil ama? Hep o mu?"

"Denise *asla yapmaz*. Önce onu terk ederdi. Dürüst olmak gerekirse, aldatmak istese bile, nasıl yapabileceğini anlamıyorum. Paparazziler onu şehrin her yerinde takip ediyor. Yerel şöhret falan. Üç muhabir y a z m a d a n hapşıramaz. Onu sosyetedede bulabilirsin.

haftada en az bir kez."

Declan telefonunu alır ve Geller Hoffman'ın bir fotoğrafını yükler. "Onu hiç bu adamla gördün mü?"

Susan onun telefonunu alır, görüntüyü dikkatle inceler ve sonra ona geri verir. "Avukatı mı? O adamı ikisiyle de gördüm. Hayır işlerine katıldıklarında genellikle onların masasında olur."

"Denise ile yalnız kalmaya ne dersin?"

"O aldatan biri değil, Dedektif. Peki ya o adamla? Lütfen. Eğer isteseydi, çok daha iyisini yapabilirdi." Susan masanın ortasından bir not defteri alır, bir şeyler yazar ve defteri Declan'a geri uzatır. "Denise yemek yapmaz ama tam bir gurmedir. Bu onun favori restoranlarının bir listesi. Bir kitaba takılıp kaldığında ve düşünmeye ihtiyaç duyduğunda, tiyatro bölgesine yürümeyi ve bir gösteriye katılmayı seviyor. Web sitesine göre *Wicked*'i kırk bir kez izlemiş. Onu tanıyan insanlarla, onu düzenli olarak gören insanlarla konuşmak ve kimlerle birlikte olduğunu görmek istiyorsanız, bu yerlerden veya Broadway'den başlayın derim."

Declan listeyi alır. Restoranların çoğunu biliyor. Herhangi birinde iyi bir yemek onun bir haftada kazandığı kadar tutuyor.

Cordova kitaplardan birini ters çevirir ve masanın ortasına koyar. Denise Morrow'un fotoğrafı onlara bakıyor. "Eğer isteseydi, kocasını öldürebilir miydi?"

Susan'ın dudaklarından sinsî bir gülümseme geçer. "O delicesine zeki. Sınıfının en iyisi olarak mezun oldu. Eğer kocasını öldürmek isteseydi, bunu kesinlikle yapabilirdi, ama onu senin yaptığın gibi cesedin başında, her yerinde kocasının kanı ve silahı olduğu halde bulamazdın. Bu amatörce. Kocasını öldüğünde Barbados'ta falan olmalıydı. Sağlam bir mazereti vardır. Onu işaret eden hiçbir şey yok. Cinayetin onun üzerine yıkılmasını imkânsız hale getirirdi."

Görünüşe göre Morrow'un bir numaralı hayranı henüz duymamış. Onun kanı değilmiş. Ve bıçak da cinayet silahı değilmiş. En sevdiği yazarın mazereti biraz güçlendi.

Susan kitapları işaret ederek devam ediyor. "Denise dünyadaki en karmaşık cinayetlerden bazılarını parçalara ayırdı, onları *inceledi*. Onları parçalara ayırıyor ve basit terimlerle anlatıyor. Cinayet nedenlerini inceliyor. Katilin doğru ve yanlış yaptığı her şeyi.

Soruşturmanın doğru ve yanlış gittiği yerler. Kovuşturma. Herkesin yaptığı hatalar. Her açıdan vuruyor. Bu kolay bir şey değil. Söylentiye göre, yazdığı her dava için yüzlerce dava daha inceliyor. Eğer birini öldürmek isteseydi - arkasında böyle bir bilgi birikimiyle bu işe girseydi - gerçekten yakalanacağını düşünüyor musunuz?"

Declan kıs kıs gülüyor; elinde değil. "Onu bir tür süper dedektif gibi gösteriyorsun. Onu bizim dava yükümüzle çalışırken görmek isterdim."

"Masanı bir haftada temizler." Susan çalışma odasına el sallıyor. "O hepinizden daha zeki."

Kapı sertçe çalınır ve Teğmen Daniels kafasını içeri sokarak Declan ve Cordova'ya bakar. "Siz ikiniz güvertedesiniz, kadın Batı Seksen Üçüncü'de bir çöp konteynerinde bulundu. Bıçaklama ve kapma gibi görünüyor."

BÖLÜM YIRMI İKİ

Parka bu kadar yakın olan Seksen Üçüncü Cadde çoğunlukla konutlardan oluşuyor. Yarisından azı çoklu aileye dönüştürülmüş eski para brownstone'ları. Sadece bir avuç işyeri - kuru temizlemeci, sandviç dükkanı, kreş, köşede bir bodega. Declan'ın dairesinin bir blok ötesindeki köşe bakkalının aksine, buradaki bakkalın pencerelerinde parmaklık yok. Piyango bileti, indirimli Marlboro ya da bir alana bir bedava burrito reklamı yok. Bu dükkânın büyük resimli vitrininde, özenle yerleştirilmiş kırmızı, sarı ve parlak turuncu yapraklarıyla rengârenk bir sonbahar meyvesi sergisi var. Declan'ın girdiği sokak, bodega ile bir antika-mobilya dükkânının arasına sıkışmış durumda ve tuğlaların üzerinde büyüyen sarmaşıklarla, bölgedeki çöpleri saklamak için bir yerden çok gizli bir bahçenin ağzı gibi görünüyor. Olay yeri şeridi ve caddeyi kapatan iki devriye arabası yersiz görünüyor; o ekip arabaları ve adli tabip minibüsü olmasaydı, bir romantik komedi setinde olduğunuzu düşünebilirdiniz.

Şeridin altından geçerken Declan Cordova'ya, "Katil acemi olmalı," der. "Profesyoneller bir cesedi Yüz On Beşinci Cadde'nin güneyine atmayacaklarını iyi bilirler. Zenginler buna izin vermez."

"Yine de gösteriyi izlemekten vazgeçmiyorlar." Sokağın karşı tarafındaki pencereleri işaret ediyor. "Her yerde gözleri var."

Çavuş Hernandez sokağın yarısında, dört üniformalıdan oluşan bir gruba emir yağdırmaktadır. Declan ve Cordova'yı görür ve yanlarına gelir. "Bir hafta içinde iki kez, Dedektifler. Bu emlak değerleri için iyi değil."

Declan sırtıyor. "Belki de komisyoncunla şu konuyu konuşmanın zamanı gelmiştir."

portföyünüzü hafifletmek."

Hernandez haklı. Beresford'dan sadece birkaç blok ötedeler. Bir haftadan kısa sürede iki ölü var. Bu bölgede bundan önceki son cinayet altı ay önce işlenmiş olmalı.

Cordova hâlâ pencerelere bakıyor. Hernandez de onun bakışlarını takip ediyor. "Bütün o kapıları çalan ekiplerim var. İşe yarar bir şey bulurlarsa sana haber veririm. Bu sokağa sizin geldiğiniz yoldan girilebilir ve Seksen İkinci'ye de açılıyor, yani iki giriş noktası var."

"Kamera var mı?"

"Hala kontrol ediyorum." Dönüp çöp kutusunu işaret ediyor. "Senin kız orada. Temizlik görevlileri onu bulmuş. Çürüme oldukça kötü. Beş ya da altı gündür orada olduğunu tahmin ediyorum."

Bu uzun bir süre gibi görünüyor. "Çöp konteynerini ne sıklıkla boşaltıyorlar?"

"Normalde her Pazartesi ve Perşembe. Pazartesi günü bir teslimat kamyonu sokağı kapattığı için atlandığını söylediler. Böyle bir şey olduğunda beklemiyorlar."

Declan Cordova'ya bakar. Her zamanki gibi takım elbise giymiş ve kravat takmıştır. Ayakkabıları kusursuz mükemmellikte parlatılmış. Declan kot pantolon ve gri bir henley giyiyor. Eski bir çift Reeboks. Çöp konteynerine başını sallıyor. "Bunun için takla atmak istemezsin herhalde?"

"Hiç şansın yok."

Hernandez iki parmağını ağzına götürüp ıslık çalıyor ve Declan'ın tanımadığı bir çocuk olan üniformalı memurlardan birini işaret ediyor. "Tyvek hâlâ yanında mı?"

Çocuk siyah bir spor çantasını karıştırır, bir paket bulur ve onlara fırlatır.

Declan koruyucu giysiyi havadan kapar, hızla giysisinin üzerine geçirir, fermuarını çeker ve eldivenleri takar. Cordova'ya "Öğle yemeğini sen ısmarlıyorsun," dedikten sonra çöp konteynirinin yanına gider ve kayıt cihazını açar. "Deşifre eden, ben New York Polis Teşkilatı Yirminci Bölge'den Birinci Sınıf Dedektif Declan Shaw. Günlerden Perşembe, Kasım'ın on altısı, 2023. Saat on bir yirmi üç. Şu anki konum, Seksen Üçüncü Cadde'de bir ara sokak-" Omzunun üzerinden bağılıyor, "Tam adresi bilen var mı?"

"Elli dokuz ile altmış üç arasında," diyor Hernandez ona.

Declan bunu tekrarlıyor. Çöp konteynerinin kenarından bakıyor ve boğazını temizliyor. "Bir kadın var, Kafkasyalı, muhtemelen Latin, çürüme ile söylemek zor. Yirmili yaşların sonunda. Göğsünde ve karnında çok sayıda bıçak yarası var. Sağ elinde savunma yaraları var. Avuç içinde kalın bir kesik var. Görünüşe göre bıçağı tutmaya çalışmış ve bıçağı yakalamış. Yolun yarısına kadar indi. Sanırım..." Declan başını sallar ve kaşlarını çatarak Hernandez'e bakar. "Onu böyle bulmadılar, değil mi? Biri onu kazıp mı çıkardı?"

Hernandez çöp konteynerinin yanındaki duvara yığılmış çöp yığınına işaret ediyor. "Temizlik görevlileri kokuyu fark etti. Hayvan değil insan olduğunu doğrulayacak kadar çöp çıkardılar ve 911'i aradılar." Başparmağıyla sokağın aşağısını işaret ediyor. "Onlarla konuşmak istersen bir devriye arabasına bindirdim."

"Kamyonları nerede?" Gelirken bir tane gördüğünü hatırlamıyor.

"Sanitasyon, onu almak ve rotayı tamamlamak için başka bir ekip gönderdi."

Declan başını sallar ve çöp kutusuna bakar. "Bir çanta görüyorum ama ona ulaşamıyorum. Ben içeri giriyorum." Plastik bir süt kasasını basamak olarak kullanarak yukarı tırmanıyor, bacaklarını yana sallıyor ve cesetten olabildiğince uzağa iniyor. Kıyafetin kapüşonuna yerleştirilmiş bir solunum cihazı var ama Declan onu kullanmıyor; sesini boğuyor ve kaydın yazıya dökülmesini zorlaştırıyor. Çürüme ve bir haftalık çöp kokusu üzerine saldırırken, bu kararından derin bir pişmanlık duyuyor. Diz çöküp cüzdanı dikkatle açarken gözleri sulanmaya başlıyor. "Nakit ya da kredi kartı yok ama kimliğini bırakmışlar." Kadının ehliyetini çıkarır ve "Cordova? Orada mısınız?"

"Evet."

"Mia Gomez hakkında ne bulabileceğine bir bak." Declan ayağa kalkar ve Cordova'nın telefonuna bir şeyler tuşlamasını izler.

Birkaç saniye sonra Cordova telefonu kaldırıyor. "O da bunlardan biri mi?"

Ehliyet fotoğrafındaki ışıklandırma berbat olsa da, onu resimlerden biriyle eşleştirmekte zorlanmıyor; saçında aynı röfleler var. "Soldan üçüncü," diyor usulca. Profesyonel bir vesikalık, büyük olasılıkla iş için bir şey. Kahverengi

Saçları gevşek dalgalar halinde omuzlarına dökölüyor, gözlerinde muzip bir bakış, dolgun dudaklarının köşesinde hafif bir gülümseme var, sanki fotoğrafçı ona bir şaka yapmış da o da fotoğrafı çekmeden önce gülmek için kendini zor tutuyormuş gibi. Güzel kadın.

Cordova resme tıklar. "Mia Gomez. Yirmi sekiz yaşında. GTS adlı bir şirkette kıdemli müşteri yöneticisi. Ofisi Seksen Birinci Cadde'nin bir blok ötesinde." Başka bağlantılara da tıklıyor. "Görünüşe göre birkaç sosyal medya platformunda aktif ama yaklaşık bir haftadır hiçbir şey paylaşmamış. Hernandez'in TOD hakkında söyledikleriyle tutarlı."

"Telefonunu ya da cinayet silahını göremiyorum."

"Saldırgan muhtemelen ikisini de almıştır."

Declan ehliyeti Tyvek takım elbisesinin göğüs cebine sokar ve tekrar aşağı bakar. En az bir metre çöpün içinde duruyor. "Bunu boşaltmamız gerekecek."

"O değil," diyor Cordova yumuşak bir sesle.

"Dedektifler mi? Burada çok fazla kan var!" Bu ses, sokağın yaklaşık üçte ikisinde duran üniformalı bir memurdan geliyor.

Declan tekrar kenara tırmanır ve hızla oraya doğru yürürler. Devriye memuru asfalttaki koyu bir lekenin yanında diz çökmüş. Bazı eski ahşap paletleri işaret ediyor. "Biri bunları üst üste yığmış," diyor onlara. "Saklamaya çalışmış."

Cordova daha iyi görebilmek için eğiliyor, sonra telefonunun el fenerini açıyor ve ekstra ışık kanı ortaya çıkarıyor. Yakındaki kaldırımını inceliyor, sonra çömelerek yavaşça uzaklaşıyor ve başladığı yerden yaklaşık on adım ötede duruyor. "Görünüşe göre buradan bıçaklanmış, belki kaçmaya çalışmış, belki tökezlemiş, senin olduğun yere kadar gelmeyi başarmış, sonra da düşüp kan kaybından ölmüş."

Declan etrafına bakınır, çöp konteynerine doğru giden daha ince bir iz görür. Cebinden ehliyetini çıkarır. "Yüz on altı kilo ağırlığındaydı. Onu buradan bir kişi taşımış olabilir ama iki kişiyi de göz ardı edemem."

Cordova doğrulur ve garip bir şekilde sessizleşir. "Ne?"

Yüzü gevşek. "Hoffman bunu kullanacak. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Beresford'dan sadece birkaç blok ötedeyiz. Morrow mahkemeye çıkarsa, içeri girip David'i öldüren saldırganın bu kadını da öldürdüğünü söyleyecektir."

Declan kıs kıs güler. "Bir yargıç ikisini birbirine bağlamasına asla izin vermez." "Olabilir. Birkaç gün içinde iki bıçaklama. Bu kadar yakın." Eliyle

Çöp konteyneri. "Parası gitmiş. Daireye bir hırsızın girdiğini ve David'in onu şaşırttığını söylüyorlar... anlattıklarına uyuyor. Bir yargıcın buna izin verdiğini görebiliyorum. Berman gibi bir yargıç mı? Verirdi." Yavaşça başını sallıyor. "Hoffman'ı tanıyorsam, bu olay basına sızdığı anda muhtemelen iki dava arasında bağlantı kuracaktır."

Declan, Cordova'nın haklı olmasından nefret eder. Davaların birbiriyle bağlantılı olup olmaması önemli değildir; Hoffman'ın tek ihtiyacı müvekkilini kurtarmak için şüphe yaratmaktır. Declan meydan okurcasına mırıldanarak çöplüğe geri döner: "O zaman bu işi çözsek iyi olacak."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

DECLAN yaklaşık otuz dakika boyunca duşun kaynar sıcak suyu altında durur, önce bir bezle, sonra da lavabonun altında tuttuğu kalın kıllı bir fırçayla keselenir. Sonunda çıktığında cildi parlak pembe ve çiğdir ama en azından koku gitmiştir. Adli tabibin Mia Gomez'in cesedini çıkarmasına yardım ettikten sonra, olay yeri inceleme ekibinin çöp konteynerinden her şeyi çıkarmasını bizzat denetledi. Şüphelendiği gibi, Mia'nın telefonundan ya da cinayet silahından hiçbir iz yoktu. Basın yaklaşık iki saat sonra geldi ve o ayrıldığında hâlâ oradaydılar.

Declan küçük dairesine girer ve tam zamanında televizyonu açarak haberlerde kir pas içindeki halini görür. Televizyonu kapatır ve önünde dizüstü bilgisayarı ve soğuk bir birayla kanepesine uzanır. Dağınık sehpasının köşesinden USB belleği alır ve Morrow'un kitabını yükler. "Bakalım elinde ne varmış."

Bir saat ve iki bira sonra, üçüncü kez "Sik beni" diye mırıldanıyor.

Dava hakkında ondan daha çok şey biliyor.

Dairesinde hava muhtemelen yetmiş derece ve Declan terliyor.

Ruben Lucero'nun duruşmasının son günüyle açılıyor. Suçlu kararı ve ceza: şartlı tahliye şansı olmayan ömür boyu hapis. Declan pek iyi bir okuyucu değildir ama Morrow'un akıllıca bir hamle yaptığı anlaşılıyor çünkü davadaki tüm önemli oyuncular orada: Maggie Marshall'ın ailesi, Declan, Cordova, Lucero'nun parktaki iş arkadaşları, CSU'dan bir avuç teknisyen, birkaçı

kendi kişisel zamanlarında davanın sıkı olduğundan emin olmak için. Adli tabiplikten Oscar Martinez bile son gün oradaydı. Lucero'nun elinin şeklini Maggie'nin boynundaki morlukla karşılaştıran tanıklığı jürinin karar vermesine yardımcı oldu. Denise Morrow, yargıç konuşurken odanın içinde dolaştı ve bir filmdeki dış ses gibi okuyucuya herkesi tanıttı. Okuyucunun her bir kişi hakkında bir fikir edinmesine yetecek kadar rahat betimlemeler yaptı, ancak zorlayıcı olacak kadar değil, okuyucunun zihnindeki görüntüyü renklendirecek kadar değil. Declan'a geldiğinde, sanki onun kafasının içindeymiş gibiydi. Dürüst olmak gerekirse, özellikle jüri kararını vermeden hemen önce onun zihnini okumuş gibiydi. İçsel kargaşasını, baskıyı, oradaki her gözün kafasının arkasına baktığı hissini yakalamış ama o bölümün son satırları Declan'ı gerçekten boğazından yakalıyor.

Orada başka bir şey daha vardı. Karar okunurken Ruben Lucero'nun bakışları yargıçtan ve hatta jüriden ziyade Dedektif Shaw'a sabitlenmişti. Dedektif Declan Shaw'ı izledim ve gözlerinin ardında gördüğüm endişe değildi, olası bir masumiyet kararından duyduğu korku da değildi - o noktada hepimiz jürinin yönlendirildiğini biliyorduk. Onu içten içe yiyip bitirdiğini gördüğüm şey ancak suçluluk duygusu olabilirdi. Çok geçmeden Dedektif Declan Shaw'ın suçlu hissetmek için çok iyi bir nedeni olduğunu öğrenecektim. Diğer her şey gibi bu da gerçektir.

Declan telefonunu eline alır ve Cordova'yı aramaya başlar, sonra telefonu bırakır ve onun yerine birasından bir yudum daha alır. Sonra dosyayı ilk açtığında yapması gereken şeyi yapar - *anatomi* için bir anahtar kelime araması yapar.

On üçüncü bölüme kadar hiç bahsedilmiyor, sonra her yerde. Kokuyu alan bir köpek gibi Morrow peşine düşer, köşeye sıkıştırır, yakalar. Kanıt dolabında bulduğu aynı mesajla başlıyor:

Anatomi ve Fizyolojiyi Anlamak'ta Lucero'nun parmak izlerini neden bulamadılar? Diğer tüm kitaplarda parmak izleri vardı. Neden o değil?

Bir mi? Bunu açıkla!

Denise Morrow, mesajı ilk başta kimin gönderdiğini bilmediğini ve sonunda arkasında kimin olduğunu öğrendiğinde, gizliliği anladığını ve kişinin anonimliğini korumayı kabul ettiğini söyledi. Bunun ilk kaynağı olduğunu ama başkalarını da bulduğunu iddia etti. Dedektif Declan Shaw'ın da Ruben Lucero kadar, belki daha fazla saklayacak şeyi olduğuna inanan insanlar bulmakta zorlanmadığını söyledi.

Sikeyim.

Declan tekrar telefonuna bakar. Cordova'nın numarası hâlâ ekrandadır. Bu sefer çevirir.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun?" Cordova, Declan ona ne bulduğunu söyledikten sonra bağırır. "O kitabın kocasının ölümüyle bir bağlantısı yoksa, onu karıştırmamalısın. Göğsüne bir hedef tahtası da çizebilirsin. BT, Morrow'un bilgisayarındaki kayıtları çekerse, senin orayı karıştırdığını görecekler."

"Bu bir kopya. Kimse bilmiyor. Sakin olun."

Cordova birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra "Mesaj hangi numaradan geldi?" diye sorar.

Declan çektiği fotoğrafı kanıt dolabına geri yükler ve numarayı ona okur.

"Bakalım sessizce çalıştıracak birini bulabilecek miyim?"

"Belki de ben yapmalıyım," diyor Declan. "Bilgi işlemdeki Barksdale'in bana borcu var." "Ben yaparım. Bunun yakınında olmak istemezsin. Hele ki

Harrison etrafı kokluyor."

Declan birasından bir yudum daha alır. "Sence o mu gönderdi?" "Bilmiyorum. Belki de."

"O da onunla konuşuyordu."

"Nereden biliyorsun?"

"Notlarında ona ait bir telefon numarası buldum."

Cordova iç çeker. Sonunda şöyle der: "Bırakın bununla ve Harrison'la ben ilgileneyim. Sen Morrow'la ilgilen. Kocasını öldürdüğü için hapse girerse, o lanet kitap kimsenin umurunda olmaz."

Cordova telefonu kapatıyor.

Daire garip bir şekilde sessiz görünüyor.

Declan telefonunu sehpanın üzerine bıraktığında

Susan Reynolds'ın onlara verdiği restoran listesi, Denise Morrow'un favorileri.

Cordova haklı, bunu kapatmanın birden fazla yolu var.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DECLAN, DENISE Morrow'u Susan'ın listesindeki üçüncü restoranda, hibachi ve suşi servisi yapan ve Central Park West'teki dairesine yürüme mesafesinde olan Flaming Sun adlı bir Asya bistrosunda bulur. Günün erken saatlerinde Susan'ın çoktan geri taşındığını öğrenmişti. Geller Hoffman, Aftermath adında bir olay yeri temizleme şirketinin gelip kocasının başına gelenlerin tüm izlerini silmesini ayarlamıştı. Cordova Saffi'yi aradı ama yapabileceği bir şey olmadığını söyledi. Patronu suçlamaları düşürmesi için ona baskı yapıyordu ve daireyi sonsuza dek kilitli tutamazlardı. Yeni bir kanıt olmadığı için yer tahliyesini kabul etmek zorunda kaldı. İşin iyi yanı da vardı: Saffi, davayı sonuçlandırmayı başarırlarsa, Denise Morrow'un bu kadar çabuk geri dönmesinin jürinin hoşuna gitmeyeceğini söylemişti. Pek teselli sayılmaz ama yine de bir şeyler var.

Onu bulan tek kişi Declan değil. İki fotoğrafçı uzun objektifleriyle ön pencereden fotoğraf çekmekle meşgul. Declan'ın Fox 5'ten tanıdığı bir muhabir, kameraman kaldırıma kurulurken onun saçını düzeltiyor.

Başını öne eğen ve göz temasından kaçınan Declan yanlarından geçip içeri girer. Denise Morrow arka köşedeki bir masada tek başına, gözlüklerini takmış, yarısı yenmiş yemeğinin yanındaki bir yığın sayfanın arasında kaybolmuştur.

Şef garson, hostes istasyonunun yanında Declan'ın yoluna çıkar. "Efendim? Rezervasyonunuz var mı?"

"Biriyle buluşacağım." Declan adamın etrafından dolanır ve Morrow'un masasına doğru ilerler.

Adam karşısındaki koltuğa oturana kadar iş i n d e n başını kaldırmıyor ve başını kaldırdığında da

Onu gördüğüne şaşırđı. Ona üstünkörü bir bakış atıyor, sayfalara dönüyor ve kenarına bir şeyler karalıyor. "Sizin için ne yapabilirim, Dedektif?"

"Yazılı bir itirafta bulunun ki bu gece erken yatabileyim." Yüzü ifadesiz kaldı.

Dairesine döndüğünde, kocasının cesedinin yanında, hiçbir gerçek duygu göstermemişti. Korku, endişe, üzüntü, hiçbir şey yoktu. Declan bunu şoka bağlamıştı ama şimdi o kadar emin değildi. Kariyeri boyunca, empati ve pişmanlık duygusundan yoksun psikopatlarla karşılaşmıştı. Suçluluk duymadan ya da çok az suçluluk duyarak kişisel çıkarları için başkalarını manipüle etmekte sorun yaşamayan insanlar. Ama hep erkekler. Asla kadınlar değil. Bir kez bile. Bu insanların göz teması kurmakta zorlandıklarını keşfetmişti, Denise Morrow'un bunu yapmakta hiç zorlanmadığı bir şey. Şimdi ona baktığında, lazer odağıyla bakıyor, sanki onun içini görebiliyormuş gibi. Sanki onun hakkında öğrenmeye değer her şeyi öğrenmiş, verileri kataloglamış ve onu yönetmenin en etkili yolunu belirlemiş gibi. Kadının bir psikopat olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yok ama soğuk olduğu kesin.

Elli metreden daha az yol kat etmiş olmasına rağmen, şef garson masaya ulaştığında nefes nefese kalmış ve telaşlanmıştı. "Özür dilerim Bayan Morrow. Beni atlattı."

"Sorun değil Bobby. Onu tanıyorum." Kalemmini bir kenara bırakır ve Declan'a bakar. "Ne içmek istersiniz, Dedektif?"

"Mesaideyim."

"Hayır, değilsin."

Declan sorusuna yanıt vermeyince gözlerini kısıyor ve bir süre onun yüzünü inceliyor. "Ona bir çekirge getir Bobby. Bunu sevecektir." Kendi bardağının kenarına vuruyor. "Ben bir cosmo daha alacağım."

Baş aşağı okuyan Declan, onun Maggie Marshall kitabı üzerinde çalıştığını fark eder. İşin tuhaf yanı, kenarlara el yazısıyla yazdığı notların yarısının polislerle ilgili kelime oyunları olmasıdır:

Onurlu polis memurları bulmak zordur. Umarım Tricera polisleri gibi soyları tükenmez!

Polisler dairesinde ölü bir karikatürist buldu, ancak ayrıntılar hala kabataslak.

Polis kargaların öldürülmesini araştırdı ve en olası gâklamaları buldu.

Okuduğu gerçeğini saklamıyor. "Bütün bunlar senin için bir tür şaka mı?"

"Nereye bakacağınızı bilerseniz, her şeyde mizah vardır. Hayat çirkin kısımlara takılmak için çok kısa, Dedektif. İşte bu şekilde kendinizi boş bir Jameson şişesinin ortasına bakarken bulursunuz."

Declan'ın babası Jameson içerde. O öldükten sonra bir yıldan fazla bir süre Declan, evlerinin etrafında saklanmış yarı boş beşikler buldu.

-Banyo, koltuk minderleri, dolaplar. Bunu bilmesi mümkün değil. Onun İrlandalı olduğunu biliyor ve sadece klişeye uyduğunu varsayıyor. Öyle olmalı, değil mi?

İçkileri geldi. Declan martini bardağındaki floresan yeşili karışıma bakıyor.

"Güven bana," diyor Denise, "hoşuna gidecek." Cosmo'sunu kaldırıyor. "New York'un En İyisine."

Declan içkiye dokunmuyor. "Neden Maggie Marshall hakkında bir kitap yazıyorsun?" diyor.

"İlgi çekici bir dava."

"Katili hapiste. Bunu gerçekten karıştırmak mı istiyorsun? Onun bir ailesi var."

"Uzaklaştırdığın adam da öyle."

Declan buna neredeyse gülecekti. Lucero'nun ailesi ölmüştü. Tek ailesi, hayatının büyük bölümünü kurumlarda, geri kalanını da sokaklarda geçirmiş olan üvey kız kardeşi. Polis onunla görüştüğünde, üvey kardeşinin küçükken kendisini taciz ettiğini söylemişti. Onun müstehcen fotoğraflarını çekmiş ve arkadaşlarına satmış. Kadın ondan nefret ediyordu. Declan, yargıç kararı okuyup kardeşini sonsuza dek hapse atana kadar kadının gülümsediğini hiç görmemişti. Bu olduğunda, kadın gülümsedi.

Denise onun ne düşündüğünü anlayabilir. "Kimse senden onu sevmeni istemedi,

Dedektif, sadece ona objektif davranmak için."

"Objektif olarak onu boktan biri olarak görüyorum." Onun sayfa yığınının dokunuyor. "Buradaki amacın ne? Beni kovdurmak mı? Onu tekrar sokağa atmak mı?"

"Amacım gerçekleri herkesin görebileceği şekilde ortaya koymak, sonra da bırakalım taşlar yerine otursun."

"Lucero'yu dışarı çıkarırsınız ve bir ay sonra parktan başka bir ölü kız çıkarırsınız, sonra ne olur?"

Hiç tereddüt etmiyor. "O zaman sizden işinizi yapmanızı beklerim. Düzgün bir şekilde. Tabii hâlâ işinize devam

edebiliyorsanız." "Lucero'ya karşı bir sürü kanıt vardı." "Katılıyorum. Lanetleyiciydi."

"O zaman bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü kesin değildi."

"Bu vakaların ne kadar az olduğu hakkında bir fikriniz var mı?" Sesini yükseltmemeye çalışıyor. "Her katili kurbanının cesedinin üzerinde gezinirken bulmuyoruz."

Bunun üzerine gözleri kısılıyor ve ağzının kenarına ince bir gülümseme yerleşiyor. "Eğer kolay bir iş istiyorsan, belki de inşaat işine girmeliydin."

Babasına bir kazık daha. Belli ki ev ödevini yapmış. Declan yemeyecek. Neyse, buna fırsat bulamaz. Telefonu Cordova'dan gelen bir mesajla çalar; Geller Hoffman'ın dairesini aramak için izin almışlardır. Gülümsemesini bastıramaz ve hemen "*Git, orada buluşuruz*" diye cevap yazar. Sonra mesajları Denise Morrow'a gösterir ve "Neden bana ceketinden bahsetmiyorsun?" der.

"Benim..." Sandalyesine yerleşiyor ve başını öne eğiyor. "Loro Piana'dan bir Harlan. Vicuña kürkünden yapılmış. David bunu benim için Milano'dan aldı. Cömert adam." Arkasına uzanıyor ve sandalyesinin üzerine örttüğü paltonun kolunu kaldırıyor. "Dokunmak ister misiniz? Çok yumuşak."

"O palto değil," diyor Declan. "Avukatının ödünç almasına izin verdiğin."

Tekrar gülümsüyor ve içkisine başını sallıyor. "Çekirgeni denemedin." Öne doğru eğilir ve fısıldar, "Telefonu değiştirdiğini biliyoruz."

Paltolar, Denise. Bıçak. Bunu anlamayacağımızı mı sanıyorsun?" Declan arkasına yaslanır ve onu içine çeker. Siyah çerçeveli gözlükleri, hafif dağınık saçları. Spor salonuna yabancı olmadığı belli olan bir vücudun kıvrımlarını takip eden ince kazak. İnsanların görmesini istediği faremsi kütüphaneci görüntüsü başka bir şeyi saklıyor. Daha karanlık bir şey. Ne kadarı rol? Ne kadarı gerçek? Dış görünüşünün ardında saklı bir parlaklık var. Sanki onu bastırılmış, görünmesini istemiyor. Neden Declan dama oynuyormuş da o satranç oynuyormuş gibi hissediyor?

"Gözlerinizi dikip bakmanız kibarca değil, Dedektif." "Sadece sizi anlamaya çalışıyorum."

"Kolunu kırdıktan sonra Ruben Lucero'ya da böyle mi söyledin?"

Declan yutkunur. "Kocandan boşanabilirdin. David ölmek zorunda değildi."

Cosmo'sunu tekrar kaldırıyor. "Bunu yapan adamı yakalamanıza içelim." Bir yudum alır, bardağı bırakır ve kalemini alır. "Başka bir şey yoksa Dedektif, gerçekten işe dönmem gerekiyor. Programın yaklaşık bir hafta gerisindeyim."

"Hapiste yazamaz mıydın?" "Çok fazla dikkat dağıtıcı şey var."

Declan ayağa kalkıyor ve işaret parmağıyla el yazmasının üst kısmına dokunuyor. "Bir sonrakini bir hücreden yazman gerekeceğine göre belki de pratik yapmalısın."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

DECLAN, metrodan daha hızlı olduğu için Geller Hoffman'ın evine taksiyle gider. Avukat, dünyanın en yüksek konut binası olduğunu iddia eden Elli Yedinci Cadde'deki pahalı bir gökdelen olan Central Park Tower'ın sekseninci katında yaşamaktadır. Şehrin Milyarderler Sırası olarak bilinen bölümünde yer alıyor. Hoffman'ın parası var, buna şüphe yok ama milyarder değil. Declan, Cordova'nın çıkardığı emir her neyse, bok çalan adamın mali durumunu araştırmalarına izin vereceğini umarak üst yapıya bakıyor.

"Dec! Buraya gel!" Cordova kaldırımdan bağılıyor. Otoparkın ağzında durmuş el sallıyor.

Declan yaklaşıyor ve kaşlarını çatıyor. "Burada ne yapıyorsun? Dairede kim var?"

Cordova, Declan'ı garaja götürürken, "Buraya geldik," diyor, "Hoffman kapıyı bornoz ve terlikle açtı, pek de misafirliğe uygun giyinmemişti. Ona arama emrini gösterdim ve o da 'ayrıcalık', 'ayrıcalık' diye bağırmaya başladı. Açık bir cinayet soruşturmasında şüpheli bir kişiyi temsil ettiğini bilerek kendisine arama emri çıkarmamızın müvekkilinin haklarının ihlali olduğunu iddia ediyor. Dairesine girersek tüm davayı iptal ettireceğini söylüyor."

Declan bunu komik buluyor. "Denise Morrow'un ona ihtiyaç duyduğunda ilgi odağı olmasına ama yüzüne bir televizyon kamerası koyduğunuzda kurban olmasına bayılıyorum."

Cordova bunu görmezden geliyor. "Saffi'yi arayıp olanları anlattım ve o da Berman'ın davası olmasına rağmen arama emrini Berman yerine Yargıç Thomas'tan geçirdiğim için söylenmeye başladı-"

"Thomas'a gitme sebebin bu değil miydi? Tarafsız kalmak için mi?"

Cordova bunu da görmezden geliyor. "Thomas'a arama emrinin bir avukat hakkında olduğunu söyleyip söylemediğimi soruyor."

"Ve belli ki sen yapmamışsın. Bak," diyor Declan, "oyun böyle işliyor, değil mi? Thomas sana bir avukata hizmet edip etmediğini *sordu mu*?"

"Hayır."

"O zaman temize çıktın. Makul inkar, dostum. Berman'a gitmemiz gerektiğini söyleyen bir kural yok; bu sadece nezaket saçmalığı."

"Saffi yargıcı arayıp nasıl ilerleyeceğimize karar verirken bana arabasıyla başlamamı söyledi. Her şeyi kameraya almamı, müşteri verilerini içerebilecek hiçbir şeye dokunmamamı söyledi - dosya kutuları, evrak çantası, buna benzer hiçbir şey yok, ama arabanın kendisi adil bir oyun."

Declan gevşek bir beton taşını tekmeliyor. "Senin asıl sorunun Hoffman. Siz burada onun arklarıyla uğraşırken, o yukarıda kanıtları yakıyor, sifonu çekiyor, kanıtları yiyor... Siz kapısından içeri girmeden önce elinden geleni yapıyor."

Cordova sırtıyor. "Ne yaptığı umurumda değil. Bunu gördüğünüzde siz de umursamayacaksınız."

Declan'ı garajın üçüncü katına ve üniformalı memurlar ve CSU teknisyenleriyle çevrili siyah bir BMW 7 Serisi'ne götürür. Arabanın bagajında oturan bir şey var. Declan yaklaşana kadar ne olduğunu anlayamıyor, sonra kalbi sert bir şekilde çarpıyor. "Bu..."

Cordova ışınlar ve memurlardan birini, kızıl saçlı ve illi genç bir adamı işaret eder. "Billy onu buldu."

Billy omuz silkiyor ve arabanın üstündeki açıkta duran ısıtma kanalına bakıyor. "Tam tepedeydi, gazeteye sarılmıştı. Köşenin dışarı çıktığını gördüm. Burada gözden kaçırmak zor."

Garajın tavanı alçak, yedi, belki de yedi buçuk metre. Declan'ın merdiven kullanmadan ulaşabileceği kadar alçak. Arabaya doğru adım atarken parmak uçlarıyla açık kanalın dibine dokunuyor, nabızı kulaklarında gümbürdüyor. *New York Times*'ın spor sayfasından alınmış buruşuk bir sayfanın ortasında bir bıçak durmaktadır. Sıradan bir bıçak değil, beş in uzunluğunda ve bir in genişliğinde, tırtıklı kenarlı bir bıçağı var. Bıçağın ağızı, görünüşe göre

kurumuş kan; gazete de öyle.

"Bu kadar, değil mi?" Declan kelimelerin ağzından çıktığını duyuyor ama kan kulaklarına o kadar şiddetli çarpıyor ki kendi sesi boğuk çıkıyor.

"David Morrow'u öldüren bıçak mı?"

"Öyle olmalı. Hoffman tam da düşündüğümüz gibi paltosunun içinde yürümüş olmalı."

"Vay anasını."

"Evet. Lanet olsun."

Yaklaşık üç metre ötedeki asansörün sesi duyulur ve kapılar kayarak açılır. Geller Hoffman dışarı çıkar. Sıkışmış kıyafetlerini değiştirmiş, haki bir pantolon ve beyaz düğmeli bir bluz giymiştir. Bir eliyle cep telefonunu kulağına dayamış, diğer eliyle de Cordova'yı işaret etmektedir. "Sakin arabama dokunayım deme. Yargıçla konuştum ve-" Gövdesinin üzerinde duran bıçağı gördüğünde yüzündeki renk kaybolur. Parmağı Cordova'dan bıçağa doğru kayar. "Bu da ne böyle?"

"Ne olduğunu düşünüyorsun?" Cordova soruyor.

Hoffman'ın kendine gelmesi uzun sürmez ve kendine geldiğinde öfkeli bakışları Declan'a yönelir. "Seni orospu çocuğu. Cidden burada da *benim üzerime* kanıt yerleştirebileceğini *mi* sanıyorsun? Sadece rozetini almakla kalmayacağım, Ruben Lucero ile aynı hücreyi paylaşmanı da sağlayacağım. O davada ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Bana bu saçmalığı yapamazsın."

Arabaya doğru gitmeye başladığında Cordova iki üniformalı memura el sallar. "Onu geride tutun. Bir yere park edin. Hiçbir yere gitmiyor."

Cordova'nın telefonu çalıyor. ADA Saffi. Hoparlörden cevap verir, bir saniye beklemesini söyler ve Hoffman'ın duymaması için Declan'la birlikte garajın uzak ucuna gider. Ne bulduklarını ve nerede bulduklarını hızlıca anlatıyor. Sakin kalmak için elinden geleni yapıyor ama sesi Noel ağacının altında son model Xbox'ı yeni keşfetmiş bir çocuk gibi çıkıyor.

Saffi, "Thomas'a giderken neredeyse bizi beceriyordun," diyor. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Berman ve Hoffman birlikte golf oynuyorlar. İkisi de Metropolitan Club üyesi. Sence Berman'a gitseydik bu işin peşini bırakır mıydı?"

"Berman bir mahkeme görevlisi. Hoffman da öyle. Benim için de öyle. Sadece ona güvenmediğiniz mesajını vermek bile bu davada sizi yakabilir. Tarafsız kalmak zorunda. Ona güvenmediğini ima bile edemezsin. Mahkemenin kutsallığını ihlal etmeden seni pazar gününe kadar altı kez becerebilir. Berman'ın işini yapacağına güvenin ve bırakın yapsın." Bir süre sessiz kaldıktan sonra ekliyor: "Ayrıca, Hoffman'ın bir alet olduğunu düşünüyor. Aynı çevrelerde dolaşıyor olmaları onu sevdiği anlamına gelmez."

Declan Cordova'nın doğru şeyi yaptığını biliyor. Saffi de muhtemelen biliyordur ama işinin bir parçası da onlara isyan yasasını okumak. CYA.

Saffi derin bir nefes aldı ve telefon konuşmasından duyulabilecek şekilde, *"Yargıç Thomas benimle ve Berman'la görüştü ve Hoffman'ın avukat olduğunu öğrendikten sonra arama emrini değiştirdi. Özel bir uzman atayacak."*

"O da ne?"

"Hoffman'ın dairesinin ve kişisel eşyalarının aranmasında hazır bulunacak olan, konuyla ilgisi olmayan bir avukat. Temel olarak avukat-müvekkil gizliliğini ihlal eden herhangi bir şeye bakmadığınızdan emin olacaklar."

"Bu ne kadar sürecek?"

"Yarına kadar. En geç ertesi gün."

Declan başını sallar. Bunu başarabilirler. "Biz iyiyiz. Hoffman'ı içeri alırız ve onu yetmiş iki saat boyunca tutabiliriz. Biz içeri girene kadar onu buzda tutarız."

"Hoffman'ı bıçakla suçlamıyorsunuz. Onu kesinlikle tutuklamıyorsunuz."

"Ne?"

"Bıçağı arabasında bulmadınız, kamuya açık bir alanda buldunuz."

Cordova, "Arabasının hemen üstünde," diye belirtiyor. "Sadece anahtar kartı ya da kodu olan sakinlerin girebildiği kapılı bir garajda."

"Herkesin, bir sakinin arabasının arkasından yürüyerek erişebileceği bir kamusal alan. Bakın, Morrow'la ilgili tüm o saçmalıklardan sonra basına patlama potansiyeli olan başka bir şey vermeyeceğiz. Bıçağı inceleyin. Bu sefer gerçekten düşündüğümüz şeyi elde ettiğimizden emin olalım. Dairesini ve arabasını mühürleyin; Yargıç

Thomas bu kadarını kabul etti. Hoffman birkaç günlüğüne Four Seasons'da kalabilir. Özel yetkili bir kez yerine oturduğunda, tepeden tırnağa tarayabilirsiniz."

"Peki ya ofisi?" Declan sorar. Saffi sessizleşir.

"Carmen? Ofisini arayabilir miyiz?"

"Thomas dedi Hoffman'ın ofis o sınır dışı sürece sen arabada ya da dairede bir şey bulur. Sonra tekrar ziyaret edecek."

"Bu saçmalık," diye mırıldanıyor Declan.

"Oyun böyle oynanır. Bıçakta ne bulduğunuzu bana bildirin."

Telefonu kapatır ve ikisi birlikte Cordova'nın telefonuna bakarlar.

Garajın karşısında Hoffman onları izliyor. Sadece rengi geri dönmekle kalmamış, o pasaklı sırtışı da geri gelmiş. Declan, "Eğer paltoyu sakladıysa, ofisinde olmalı. Bunun olacağını biliyor olmalıydı." "Neden saklasın ki? Muhtemelen bir çöplükte ya da

varil bir yerde."

Declan başını sallar. "Hayır. Onu elinde tutardı. Bıçak gibi onu da yakınında tutardı. Denise Morrow'un ona sırt çevirmesi ihtimaline karşı bir sigortası olsun isterdi."

Cordova bunu düşündükten sonra garajın etrafını işaret eder. "Bıçak buradaydı. Belki palto da buradadır."

Declan saatine bakar. Gece yarısına yirmi dakika var. "Bu garaj ne kadar büyük?"

"Sekiz kat," diyor Cordova ona. "Her katta dört depo ile üç binden fazla park yeri. HVAC'li odalar da var."

Büyük.

Declan, babasınıninkine çok benzeyen alçak bir sesle, "İnşaat işine girmek için çok geç değil," diye mırıldanıyor, adam arkasında duruyor olabilir.

"Ha?"

"Yok bir şey. Sadece akşam yemeğinde bir şey çıktı." Declan Hoffman'ın arabasına doğru bakar. "Daha fazla üniforma için telsizle haber vereceğim. Bu kattan başlayıp dışarı doğru ilerleyeceğiz. Şansımız yaver giderse Noel'e kadar bitiririz."

Cordova başını sallar. "Bu gece CSU'ya bıçağı inceleteceğim, içinden ne çıkarabilirlerse alsınlar. Gazeteyi ve o kanalı da."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Noel'e kadar sürmedi ama bütün gece sürdü. Declan ve Cordova garajdan çıktıklarında güneş doğmuş ve sabah trafiği yoğun saatlere doğru ilerlemeye başlamıştı.

Hiçbir şey bulamadılar.

Hiçbir şey.

Geller Hoffman'a Four Seasons'a kadar eşlik edildi. Cordova ve Declan, avukatın arabasını ve dairesini koruyan üniformalıları bırakarak, duş alıp kıyafetlerini değiştirdikten sonra karakolda buluşmak üzere sözleştiler.

Declan elinde kahve ve iki çikolatalı kekle (Cordova'nın en sevdiği) çalışma odasına girdiğinde ortağını çoktan orada, gözleri bilgisayar ekranında bulur. "Beni nasıl yendin? Eve gitmedin mi?"

"Burada duş aldım. Dolabımda yedek bir takım elbise bulunduruyorum."

"Elbette biliyorsun." Declan yemeği Cordova'nın masasına bırakıyor. "Aç mısın?"

Kekleri görünce Cordova'nın yüzü aydınlanır. Masasının üst çekmecesinden bir tabak, çatal ve bıçak çıkarır, bir tanesini özenle keser ve sanki ekip odasında değil de beş yıldızlı bir restorandaymış gibi yer. Declan yarı yarıya onun kucağı için bir bez peçete çıkarmasını bekliyor.

"Tuhaf bir adamsın Jarod Cordova." Declan kendi kekinden büyük bir ısırik alıyor ve gömleğine yapışıp yere dökülen kırıntıları görmezden geliyor. "Neye bakıyorsun sen?"

"Mia Gomez'i bulduğumuz Seksen Üçüncü Sokak'taki güvenlik kamerası görüntüleri."

Cordova videoyu birkaç dakika geri sarar, sonra Oynat'a tıklar. Bir an sonra Mia Gomez kaldırımda beliriyor. Bakkalın önünde duruyor, telefonuna bakıyor, dönüp ara sokağa giriyor ve ekrandan kayboluyor. Cordova videoyu durduruyor. "Elimizdeki tek şey bu. İçeri giriyor, bir daha çıkmıyor. Kimse takip etmiyor."

Zaman damgasında *10 Kasım Cuma, 20:21 yazıyor.*

Declan uzanıp filmi geri sarıyor, kız tekrar sokağın dışında durana kadar, sonra da donduruyor. "İçeri telefonuyla girmiş, yani onu kim öldürdüyse kesinlikle telefonu almış."

Cordova masasındaki çıktıları karıştırıyor ve Declan'a bir sayfa uzatıyor. "Bunlar iPhone'undan alınan fişler ve GPS verileri. O sokağın dışında dururken, telefonu Seksen Birinci Cadde'deki ofisinde." Ekrana dokunuyor. "Orada sahip olduğu şey ikinci bir telefon."

"Burner?"

"Muhtemel
en."

"Sen Biliyorum herhangi biri kim taşır a
Brülör kim değil yapmamaları gereken bir şey mi
yapıyorlar?"

"Hayır."

Declan kekinden bir ısırik daha alıyor. "Peki ya sokağın diğer ucu? Onu kim öldürdüyse ya o sokakta bekliyordu ya da diğer taraftan geldi."

"Muhtemelen o tarafa da gitmiştir, bize pek faydası olmaz. O taraftaki en yakın kamera köşede ve bizim sokağı hiç görmüyor. Memurlar Seksen Üçüncü Cadde'deki işyerlerinde birkaç özel kamera daha buldular ama bizim yönümüze bakan yok. Şüpheli birini bulursak, onu kaldırımda giderken ya da gelirken yakalayabiliriz ama hepsi bu kadar. Ne aradığımızı bilmeden pek bir şey yapamayız."

"Bilgi İşlem Morrow'un bilgisayarına baktı mı?"

"Evet, fiyaskoydu. Sadece üç aylık olduğunu söylediler." Cordova Denise Morrow'un web sitesini yüklüyor, SSS bölümüne tıklıyor ve yaklaşık üçte ikisi aşağıda olan bir satırı işaret ediyor.

"Ne zaman yeni bir kitaba başlasa yeni bir dizüstü bilgisayar mı alıyor?" Cordova başını sallıyor. "Batıl inançları olduğunu söylüyor.

Bunun iyi şans getirdiğini düşünüyor.

Yeni kitabı ve bazı araştırma materyalleri dışında, IT

başka pek bir şey yok. Google aramalarında bile bir şey çıkmadı. Çoğunlukla kediler ve Lucero hakkında aramalar. İşe yarar bir şey yok." Masasını karıştırmaya başladı. "Buralarda bir yerde bir listem var. Çoğunlukla sadece-"

"Declan! Kışını kaldır ve buraya gel!" Teğmen Daniels'ın sesi, açık ofis kapısından çevredeki camları kıracak kadar yüksek bir sesle boğuk bir şekilde içeri giriyor. "Cordova, sen de!"

Declan usulca küfrediyor. "Sence Saffi onu aradı ve o arama emri meselesiyle bizi otobüsün altına mı attı?"

"Onun yapacağını sanmıyorum-"

"Şimdi!" Teğmen Daniels daha da yüksek sesle bağırıyor.

Ofisine girdiklerinde masasının üzerinden bir gazete fırlatır ve Declan'ın göğsüne isabet eder. Gazete Page Six'e ve Declan ile Denise Morrow'un Flaming Sun'da oturmuş, aralarında içki içerken çekilmiş bir fotoğrafına açılmıştır.

Declan yutkunur. "Ben-"

Daniels onun sözünü kesti. "Denise Morrow ve avukatı bu sabah size karşı bir şikayette bulundu. Yasaklama emri için baskı yapıyorlar. Onu takip ettiğinizi iddia ediyor. Onu tehdit ettiğinizi söyledi. Maggie Marshall hakkında kitap yazmamasını söylemişsin. Tek bir kelime bile yazmadan önce onu cinayetle suçlayacağınızı söylemişsiniz."

"Ben öyle demedim."

"Ne dediğin umurumda bile değil." Daniels'ın yüzü kıpkırmızı oldu. "Avukatı, senin delil yerleştirdiğini ve suçu onun üzerine atmaya çalıştığını söyleyip duruyor. O küçük pislik IAU'daki ve üst kattaki yüzbaşının telefonlarını dinliyor. Maggie Marshall saçmalığı yüzünden Harrison zaten tepende, Hoffman'ın bunu kanallara taşıyacağını düşünmüyor musun? Onu köşeye sıkıştırırsan bir yolunu bulup çıkar. Harrison'ı basına konuşturursa... vay haline." Mavi bir ataş alıp masaya vuruyor. "Harrison seni neyle suçladığını ima edencesine kameraya çıkar ve ikisi birlikte seni gömerler. Harrison bunu inadına yapacaktır." Daniels kağıdı kapar ve Cordova'ya doğru fırlatır. "Hangi cehennemdeydin?"

Cordova savunmaya geçencesine iki elini de kaldırır ama bir şey söylemez. Declan onlara "Bu benim suçum," diyor. "Onu sinirlendirmek istedim, o kadar.

Hepsi bu. Jarod bilmiyordu."

Teğmenin kapısının önündeki bölmeden biri bağılıyor, "Teğmen! CSU üçüncü hatta."

Daniels ahizeyi kapar ve ikisine de işaret eder. "Burada kalın. Daha işimiz bitmedi. Daniels," diyor onu arayan kişiye.

Telefonu açmadan önce yüzü kıpkırmızıydı. Dinledikçe üç ton daha kızarıyor; her satırı sertleşiyor. Telefonu kapattığında Declan'a baktı. "Bıçağın üzerinde avukatın parmak izi yok. Denise Morrow'un ki de yok. Kimin olduğunu tahmin etmek ister misin?"

"Kimin?"

"Senin."

SONRA

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Günlük 10/19/2018 06:36 EDT

Transkript: Ses/video kayıt (röportaj oda 3, Twentieth Precinct)

Burada: Dedektif Declan Shaw
Dedektif Jarod Cordova POI
Ruben Lucero

[Kolun nasıl, Lucky? Görünüşe göre doktorlar
Memorial seni güzelce yamalamış. Alçını imzalamamı
ister misin?

[Siktir git. Bana saldırdığın için mahvolacaksın. [Kaçtınız Bay
Lucero. Tutuklanmaya direndin. Sen
bir memura saldırdın, sen-

[Beni bir binadan atlattın, seni bok parçası. [Cordova] Neden kaçtın?

[Kapımı kırıp içeri girdin. Sen de kaçardın.

[Kendimizi NYPD olarak tanıttık ve kapıyı çaldık. Siz kaçana
kadar kapıyı kırmadık. Hepsi kasette var, Lucky. Bir
palavracıya palavra atma.

[Bizimle konuşmuş olsaydınız, muhtemelen şu anda yatağınızda
kıvrılmış mutlu rüyalar görüyor olurdunuz
burada oturup bizimle konuşmak yerine.

[Tamam. Bana bir la-

[İyi bir okuyucu musun, Lucky?

[Ha?

[Evinizde bir sürü kitap bulduk. Görünüşe göre bir okuyucu olmalısınız.

[Çiçeği burnunda fotoğrafçı da.

[Evet, o da var. Çok iyi bir gözün var. *[Transkriptör notu: Shaw bir dosya kutusundan çok sayıda masanın üzerine koyuyor. Sonra kapaklarını açar. Her birinde polaroid resimleri var.]*

[Shaw] Bana bu kızlardan bahset.

[Lucero] *[Anlaşılmaz mırıltılar.]*

[Shaw] Kim onlar, Lucky? [Lucero]

Sadece kızlar. Hepsi bu.

[Sadece kızlar. Onlara zarar verdin mi?

[Hayır!

[Olay Yeri İnceleme şu anda dairenizi inceliyor. Bu kızların izlerini bulacaklar mı?

Belki yatağına bağlanmışsındır? Kelepçeli mi? [Onları alıp

Bulduğumuz kovadaki hayvanları? Sonra onlarla ne yaptın?

[Hayır! Öyle bir şey değil!

[Öyle değil. Tabii.

[Kız arkadaşım bağlanmayı seviyor. Hepsi bu kadar. [Shaw] Kız arkadaşın olduğuna inanmamızı mı bekliyorsun? [Lucero] Şey, tam olarak bir kız arkadaş değil. O bir profesyonel. Ama o onu bağlamama izin veriyor. Kova benim. Tuvaletimin tesisatı dün bozuldu ve kapıcı kalkamıyor. yarına kadar, bu yüzden bir kova kullanıyorum.

[CSU'nun bunu doğrulayabileceğini biliyorsunuz, değil mi? Şimdi bize yalan söylemenin zamanı değil. Şimdi temize çıkma zamanı. Gerçeği söylersen belki sana yardım edebiliriz.

[Yalan söylemiyorum!

[Bu kızlar nerede? [Bilmiyorum. Onların fotoğraflarını çektim, elbette, ama ben

onlara dokunmadım. Onlarla konuşmadım bile. [Peki kitapları nasıl aldın?

[Bazen unutulur. Parkta. [Shaw] *[Elini masaya vurur.]*

Saçmalık!

[Tamam! Tamam! Tamam! Onlar bakmazken kitapları aldım.

Ben bir saha bekçisiyim, böyle kızlara görünmem.

Su, yemek için dururlar, kaybolurlar

Telefonlar, bir kitap kaptım. Onlara dokunmadım!

Çoğuyla konuşmadım bile!

[Hadi ama Lucky. Biz aptal değiliz. Cinsel suçlular listesindesin.

Geçmişin var.

[Transkript notu: Cordova bir dosya üretir, masanın üzerine koyar ve dosyayı açar].

[Cordova] Yasal tecavüz. On yıl önce.

[O benim kız arkadaşımdı. Ben on dokuz yaşıyordum, o

On altı. New York'ta rıza yaşı 17'dir. Ailesi benden

hoşlanmadı, bu yüzden dava açtılar.

bizi ayrı tuttu. Hepsi bu kadardı.

[Buna göre, tekrarlanan bir suçmuş. Bundan bir yıl önce

başka bir kızla aynı suçu işlemişsiniz. O sadece on

beş yaşıyandı.

[O benim de kız arkadaşımdı.

[Görünüşe göre genç kızlardan hoşlanıyorsun, Lucky. [Rızaya bağlıydı.

[Bunlar da mı? Hepsi rızaya dayalı mı?

Ne yapacaksın, evine dönmeleri için para mı vereceksin?

Birkaç fotoğraf çekmene izin verir misin? Belki biraz dalga geçersin? [Hayır!

[Doğru. Sadece bağlanmayı seven kız arkadaşın.

[Transkripsiyoncu notu: Cordova bir fotoğrafı

Lucero.]

[Bize Maggie Marshall'dan bahset. [Tanrım!

Bunu ben yapmadım!

[Hayır mı? Sanırım hepimiz eve gidebiliriz o zaman. [Bana yalan söyledin!

[Ne? Hayır. Ben-

[Çatıda, tutuklanmaya direndikten ve bir kolluk görevlisine saldırdıktan sonra bana

Her gün parkın içinden nasıl geçtiğini. Bana nerede başlayıp nerede bittiğini söyledin. Sen onunla hiç konuşmadığını

söyledi. [Konuşmadım-

[Çevirmen notu: Shaw telefonunu çıkarır ve Lucero için bir video oynatır].

[Onunla konuşan sensin, salak.

[Bu bir hafta önceydi. Şimdi hatırlıyorum. Bana en yakın tuvaletin nerede olduğunu sordu, ben de söyledim. Hepsi bu kadardı.

[Hepsi buysa, neden onu takip ettiniz? [Yirmi sekiz saniye sessizlik.]

[Onu takip ettiğine dair elimizde video var, Lucky. [Lucero]

[Ses zar zor duyuluyor.] Onun için endişelendim. [Shaw]

Endişelendin mi? Neden?

[Bu adamın onu izlediğini gördüm. Beşinci caddeden arkasından geldi ve park boyunca onu takip etti.

[Sen de onu güvende mi tutuyordun? Bu muydu yani?

Başka bir cinsel avcının kızınıza saldırmadığından emin olmak için mi?

[Onu videoda takip eden başka kimse yok. Sadece sen.

[Yalan söylemiyorum.

(Çevirmen notu: Shaw masanın üzerine daha fazla fotoğraf koyar.]

[Bu Maggie öldü, Lucky. Burada başka bir resim var. Ve bir tane daha. Onu tam bıraktığın yerde bulduk, Blockhouse'un arkasında. Boynundaki çürüğü görüyor musun? Bu bir el izi. El iziniz. Senin.

O kadar sert sıkılmış ki, adli tabip tam ölçüleri almakta zorlanmamış. Katilin elinin bir kalıbını çıkardı, tam kavrayışının. Bu kalıbı senin elinle karşılaştırdığımızda ne bulacağız?

[Sigara içiyor musun, Lucky?

[Çevirmen notu: Cordova masaya bir fotoğraf koyar.] [Cordova]

Bu, hemen yanında bulunan bir Marlboro Red'in izmariti

vücuduna. Tesadüfe bakın ki, dairenizde yarım paket Marlboro Reds bulduk. Birkaç gün içinde DNA sonuçlarını alacağız. Orada ne bulacağız?

[Bu da yetmezmiş gibi lanet saatini unuttun.

(*Çevirmen notu: Shaw masanın üzerine başka bir fotoğraf koyar.*)

[Çamura bırakılmış bir grup on bir numara ayakkabı izini de sizinle eşleştireceğimizden eminim. Bu

Saatın üzerinde senin lanet adın yazıyor, Lucky. Yarısı Parktaki çalışanlara gösterdiğimizde senin olduğunu söylediler. Hepsi seni bunu takarken görmüş. İşimizi o kadar kolaylaştırıyorsun ki, sana fahri dedektiflik rozeti vermeliyim. Onu neden parkta öldürdünüz?

Diğerlerinden hiçbirini parkta bulamadık. Maggie kaçmaya çalıştı mı? Bize ne olduğunu söyle, hemen söyle, biz de savcıya iyi şeyler söyleyelim. Bana bunu zor yoldan yaptırırsanız, sizi çarmıha gererim.

[*Çevirmen notu: Cordova ona iki fotoğraf daha gösterir.*]

[Bu cesedin yanındaki diz izi. Bu da dairenizde yerde bulunan kot pantolonunuzun resmi. Dizlerdeki çamuru görüyor musun? Olay yeri inceleme bana ön testlerin olay yerimizle eşleştiğini söyledi.

[*Kırk iki saniye sessizlik.*]

[Biliyor musun? Benden bu kadar. Cordova, bu pisliği hafta sonu için gen-pop'a bırak. Çocuk tacizcisi olduğunu anladıkları anda, ölü bir adam olur. Vergi mükelleflerini biraz paradan kurtaralım.

[Bekle...

[Bekle? Bekle neden? Söyleyecek bir şeyin mi var?

[Onu buldum. Sonra.

[Saçmalık.

[Etraftaki bazı dalları temizlemeye gittim

Blockhouse. Eğer çamur alırsam, işte böyle. Grup

saatim bozuldu. Sürekli düşüyor. Ve evet, Marlboro Reds içiyorum. Şehrin yarısı da öyle. Çalıştığım yerde eski izmaritlerimden birini mi buldun? Aman ne önemli. Günde bir paket içiyorum. Daha fazlasını bulmak için çok aramaya gerek yok. Fırtınadan sonra temizlik yapmak için Blockhouse'a gittim ve onu orada buldum. Ona dokunmadım. Yemin ederim.

[Madem onu böyle buldun, neden kimseye söylemedin?

[Neden öyle düşünüyorsun?

[Shaw] *[Kitaplardan birini alır ve masaya vurur.]* O zavallı kızı takip ettin ve zamanlama doğru olduğunda onu kaçırmaya çalıştın.

[Hayır.

[Onu ormanda kovaladın. Elimizde senin ve onun izleri var.

[Hayır!

[Onu bayılttınız ve biraz mahremiyet için Blockhouse'a götürdünüz ve o zavallı kızı mahvettiniz. Onun bu gezegendeki son anlarını muhtemelen şimdiye kadar yaşadığı en korkunç hale getirdin.

[Hayır!

[Sonra onun hayatını aldın. Onu sanki sadece atman gereken bir şeydi. Onu orada çürümeye bıraktınız ve başka bir şey almak için geri dönmekten kendinizi alamadınız.

Birkaç gün sonra ona bir bak. Muhtemelen yine kafayı bulmuştundur, seni hasta pislik.

[Sana söylüyorum, bu başka biriydi! [Saçmalık.

[Kaydın sonu.]

/MG/GTS

ŞİMDİ

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

"TANRIM, DECLAN. Bu karmaşanın içinde nasıl yaşıyorsun?" Declan'ın oturma odasına adım atan Roy Harrison burnunu kırıştırır. Bir kalemin ucunu kullanarak kanepenin arkasından bir çorap alır ve kol uzunluğunda tutar. Bir saniye inceledikten sonra yere bırakır. "Bir çeşit istifçi misin yoksa sadece bir pasaklı mı?"

"Eminim dairen IKEA mağazası ile CDC laboratuvarının bebeği olmuş gibi görünüyordur. Her şey steril ve beyaz, mobilyaların üzerinde A sekmesi ve B yuvası için o boku bir araya getirmekten kalan etiketler var. Muhtemelen iç çamaşırlarınızı renk uyumlu kilitli poşetlerde saklıyorsunuzdur. Tavşan terlikleriniz yatağınızın yanında güzel ve düzgün bir şekilde sıralanmıştır."

"Buraya adım atarken bile tetanos aşısı olmam gerekiyormuş gibi hissediyorum."

Declan'ın buna ihtiyacı yok. Bugün değil. "Yapman gerekeni yap ve çık, Harrison."

Bıçakta parmak izleri çıkınca Declan evini aramalarına izin verdi. Saklayacak bir şeyi yoktu ve hayır derse bunun kendisini kötü göstereceğini biliyordu. Mesele şu ki, Teğmen Daniels'ın aramayı yürütmesine izin vermeyi kabul etmişti, belki Yirminciden biri, sessiz biri, IAU'dan değil. Harrison ve arkadaşlarını göndereceklerini bilseydi, sendika temsilcisini arar ve bunu engellerdi. Artık bu konuda yapabileceği bir şey yok. Harrison üç kişiyle birlikte geldi, hepsi IAU'dan, hepsi Declan'ın tanımadığı insanlardı ve şimdi dairesinin her santimetrekaresinde geziniyorlardı.

Cordova, "Aldırma ona," diyor. "Sadece seni kızdırmaya çalışıyor."

Harrison sırtıyor. "Lucero'nun kişisel bok çukurunun fotoğrafları gözümün önüne geliyor. İkiniz de aynı dekorasyonu okuyor olmalısınız."

bloglar."

Declan'ın mutfağında bir kadın, yatak odasında başka biri ve banyoda da üçüncü bir kadın var. Declan sadece mutfaktakini görebiliyor ve kadın sistematik olarak her dolabı ve her çekmeceyi Declan'ın bir sahnede hiç yapmadığı kadar ayrıntılı bir şekilde inceliyor. Başka birinin eşyalarını karıştırmasını izlemek ürpertici. Lavaboda yığılı bulaşıklara kaşlarını çatarak baktığında, ona bulaşık makinesinin bozuk olduğunu söylemek istiyor ama çenesini kapalı tutuyor.

Cordova Declan'ı kenara çekip alçak sesle, "Neden Hoffman'ın arabasında bıçağa dokunduğunu söylemiyorsun? Bir kaza. Bagajdan düştü, sen de tuttun. Refleks. Olur böyle şeyler. Seni destekleyeceğim."

Cordova iyi bir arkadaştır ama Declan adamın kendisi için yalan söylemesine izin veremez. "Ben yanlış bir şey yapmadım," diyor. "Morrow'u öldürmediğimden eminim."

Cordova'nın ona bakışının güven verici olması gerekiyorsa da değil. Acıyor gibi görünüyor.

"Roy?" Bu ses Declan'ın mutfağındaki kadından gelir. Harrison döndüğünde kadın başını sallayarak gelmesini işaret eder. Declan ve Cordova onu takip ediyor. Tezgâhın üzerinde Declan'ın eski bıçak bloğu var, hani şu faturalar için kâğıt ağırlığı olarak kullandığı. Görünüşe göre lavabodaki durgun suya göğüs germiş ve kirli bulaşıkların arasından tüm bıçakları çıkarmış. Her biri ahşap bloğa geri yerleştirilmiş, Declan'ın onu eve getirdiği günden beri yapmaya zahmet etmediği bir şey. Bloкта toplam on altı yuva var; şu anda yedisi bıçaklarla dolu, dokuzu ise boş. "Bazı bıçaklarımız eksik," diyor Harrison'a.

Harrison'ın yüzünde bir sırtma belirir.

"İçini dolduracak kadar bıçakla gelmemişti. Aldığımda yuvaların yarısı boştu" diyor Declan.

Kadın şimdi telefonunu çıkarmış, ekran sadece Harrison'ın görebileceği şekilde açılı. Yüzündeki sırtma genişliyor. "Bunun aynısı olduğuna emin misin? Nasıl buldun onu?"

Tahta bloğun arkasındaki barkod etiketini işaret ediyor. "Bunu taradım ve listeleri getirdim."

Harrison patlayacak gibi görünüyor.

Declan telefonu kapma dürtüsüyle savaşıır. "Ne?"

"Göster ona," diyor Harrison.

Dönüyor ve telefonu bıçak bloğunun yanına koyuyor. Aynı set. Wüsthof. Her sapta küçük kırmızı logo. Declan resme işaret ediyor. "Şu boş yuvaları görüyor musun? İşte böyle geldi. Yarısı boş."

"Evet, peki, bu nerede?" Harrison tarife dokunur. "Burada beş inçlik tırtıklı bir maket bıçağı görüyor musun? Ben görmüyorum. O görmüyor."

Declan gözlerini deviriyor. "Lavaboda olmalı." Etraflarından dolanır, lavaboya uzanır, kalan suyu boşaltmak için tıpayı çıkarır ve sonra kalan bulaşıkları çıkarıp tezgâhın üzerine yığmaya başlar. Dibe yaklaştıkça nabızı hızlanıyor.

"Nerede, Dedektif?" Harrison tekrar sorar. "Bıçağın nerede?"

Declan lavaboda bulamayınca çekmeceleri karıştırmaya başladı. Hiçbirinde de yok. En son ne zaman kullandığını hatırlayamıyor. Uzun zaman olmuştur. "Eğer aynısıysa, o çalmıştır," diye mırıldanıyor herkesten çok kendi kendine. "Buraya zorla girip almış olmalı."

Harrison buna gülüyor. "Denise Morrow bu bok çukuruna girdi, bıçağını çaldı ve onu kocasını öldürmek için mi kullandı?"

Declan bunun kulağa ne kadar gülünç geldiğini biliyor ama başka hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Tartışmak için ağzını açar ama Cordova ona sessiz kalmasını söyler. "Sendika temsilcisi olmadan olmaz," diye ısrar ediyor. "Bu adamla olmaz."

Bu Declan'ı daha da sinirlendirir. Hepsini iter ve daire kapısına gider. Kapıyı açar ve çerçeveyi inceler, sürtünme izleri bulmayı umar ama yoktur. Kilitlerde de açıldıklarını ya da kurcalandıklarını gösteren bir şey yok. "Beni yakalamaya çalışıyor ve avukatı da bu işin içinde. Hoffman o bıçağı bulabileceğimiz bir yere koymuş! Öyle olmalı. Daireden yürüyerek çıktığını biliyoruz. İkisi de bana komplo kurmaya çalışıyor. Belki de buradaydı-"

Harrison onun sözünü keser. "Ya da cinayet silahını daireden kendiniz aldınız ve avukatını suçlamaya çalıştınız. O paltonun içinde olduğuna dair kanıtımız yok. Ne hakkında yazdığını hepimiz biliyoruz. Belki sen de yaptın. Belki de oraya bu işe bir son vermek için gittiniz ve kocası araya girdi.

911 çağrısındaki isim."

Declan'ın kanı kaynamaya başlar. "Eğer birini öldürseydim, kendi bıçağımı kullanmazdım ve parmak izlerimi silerdim! Ben aptal değilim. Bu saçmalık. Hepinizin buradan gitmesini istiyorum!"

Harrison sakın ve kararlı bir bakışla onu sabitler. "Size bir soru sormama izin verin, Dedektif. Kanınızı Morrow'un kapısında bulunanla karşılaştırırsak ne buluruz?" Declan'ın elindeki kesiğe bakarak başını sallar. "Neden bana bunun nasıl olduğunu anlatmıyorsun?"

Cordova, Declan cevap vermeden önce araya girer. "Bence kimse bir şey söylemeden önce bir sendika temsilcisine ihtiyacımız var. Değil mi Declan?"

Declan, Harrison'ın suratına yumruk atıp burnunu kırmak ve kanamasını izlemek istiyor ama kendini başını sallamaya zorluyor. "Evet, itibarımı istiyorum."

Harrison aldırmıyor gibi görünüyor. "Haklısın. Bu konuşmayı Yirminci Yıl'da bir görüşme odasında yapalım. Kayıtlara geçsin. Bunların yanlış yorumlanmasından nefret ederim. Sizin gibi iyi ve dürüst bir dedektifin daha sonra pişman olabileceğiniz bir şey söylediğini ya da yaptığını görmek istemem."

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

ROY HARRISON masanın karşısında oturmaktadır ve yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardır. Declan ona ters ters bakıyor ve artık kendini tutamıyor. "Bu pislik aylardır benim peşimde! Lucero davasına kanıt yerleştirdiğime karar verdiğinden beri peşimde. Neden ona Denise Morrow'un kitabındaki saçmalıkların yarısını nereden bulduğunu sormuyorsun? Onu ne zamandır tanıdığını sor. Kanıtlara doğru yürü. Telefon numarası Morrow'un notlarında var. Belki de spot ışıklarını benim üzerime çevirmek yerine hepiniz ona bakmalısınız. Belki de mali kayıtlarını incelemelisiniz." Declan parmağıyla onu işaret ediyor. "Sana para mı ödüyor, Roy? Bana çamur atman için sana para mı veriyor? Benim hakkımda pislik *üretmen* için mi?"

Harrison irkilmiyor bile. "Yani ben de sana iftira atıyorum, öyle mi? Takip edebilmek için tüm bunları yazmam gerekecek; ben, çok satan bir yazar, avukatı... Başka biri var mı? Meşhur kariyerini sabote eden başka biri var mı?" Öne doğru eğiliyor. "Spot ışıklarının altındasın çünkü sen bir pisliksin Shaw. Her zaman bir pisliktin. *Göze batan* bir pislik olduğun için radarımdasın. İstedğin kadar parmakla gösterebilirsin ama gerçek şu ki çukurları sen kazdın, hepsini. Kendine yardım edemezsin, çünkü sen sadece kötü bir polis değil, genel bir pisliksin. Lucero'yu mahkum ettirmek için kanıt yerleştirdiğini hepimiz biliyoruz. Bunu burada tekrar yapman çok da zor değil. Açıkçası, geçmişine bakacak olursak, yapmasaydın şaşıırırdım."

"Lucero'dan bir poliçe aldım ve geçtim."

"Yarım beyni olan herkes kutuyu kandırabilir."

"Öyle mi? O zaman belki de bir tane almalısın. Morrow'a ne yedirdiğini anlat bize."

"Denise Morrow'a hiçbir şey vermedim. Beni bir kez aradı."

Seni sordu. Ona açık bir soruşturma hakkında yorum yapamayacağımı söyledim." Gözleri kısıldı. "Senin aksine, ben kurallara uyarım."

"Saçmalık."

Declan'ın sendika temsilcisi yanında oturuyor, ancak kendini tanıtmak dışında, ince çizgili gömlekle küçük kel adam neredeyse iki kelime bile etmedi. Carmen Saffi de toplantıya katılma ısrarı dışında pek bir şey söylemedi ama sonunda araya girdi. "Dedektif, benim için çok basit bir soruya cevap verin ki hepimiz buradan çıkabilelim. David Morrow öldürüldüğünde neredeydiniz?" - not defterine bir göz attı - "On Kasım Cuma gecesi, sekiz buçuk ile dokuz buçuk arasında?"

Çok kolay, diye düşünüyor Declan. Doğa Tarihi Müzesi'nin altındaki istasyonda metro platformunun kenarında durmuş, kendimi B treninin önüne atmayı düşünüyordum. Charlie Medcalf'ın birkaç ay önce kendini öldürdüğü istasyon var ya? Evet, oradaydım.

Declan cevap vermeyince Saffi, "Cordova seni aradığında Beresford'daki Morrow dairesine gitmenin sadece birkaç dakikanı aldığını söyledi. Çok yaklaşmış olmalısın."

Kahretsin.

Declan temsilcisinin bir şeyler söyleyeceğini umuyor ama adam sessiz kalıyor. O da diğerleri gibi bir cevap bekliyor. "Parkta yürüyüşe çıktım. Müzenin yakınında. Düşünmeme yardımcı oluyor. Rahatlamama yardımcı oluyor."

"Sen... yürüyüşe mi çıktın?" Harrison sesinde alaycı bir ifade olduğunu söylüyor.

Saffi sert bir bakışla onu susturur. "Bunu doğrulayabilecek başka biri var mı?"

"Yalnızdım, eğer sorduğunuz buysa. Eminim bazı kameralar beni çekmiştir."

"Sadece parkta geziniyorduk," diye mırıldanır

Harrison. "Yeter," diye tersler Saffi.

Kapı çalınıyor. Bir CSU teknisyeni elinde plastik bir çantayla içeri girdi.

Saffi'nin gözleri Declan'da sabit kalır. "Sanırım hepimiz bunu açıklığa kavuşturmak istiyoruz, değil mi? Belki de birisi o bıçağı senin evinden çalmıştır."

Üzerinde parmak izinizin olması olay yerinde olduğunuz anlamına gelmez. Açık fikirli olmaya hazırım. Yapacağımız şey şu. Sana bir seçenek sunuyorum. Siz olay yerine gelmeden önce Morrow'un kapısında bulunan kanla karşılaştırayabileceğimiz bir kan örneği almama izin verin. Burada sessiz sedasız yaparız, kan grubunuzu öğrenir ve belki de sizi eleyebiliriz. Ya da..." Dudağını ısırtıyor. "Ya da IAU sizi şüphe üzerine tutar, arama emri çıkartır ve yine de kanınızı alır." Bir an için sessizleşiyor. "Declan, karar senin ama B seçeneğinde evraklar ve çok daha fazla gürültü var."

"Saklayacak bir şeyin yok, değil mi?" Harrison göz kırptıyor. Küçümseyen pislik gerçekten göz kırptıyor. "Spot ışıklarını kapatmak istiyorsan, işte böyle yaparsın."

Neredeyse bir dakika boyunca sessizce otururlar. Sonunda Declan'ın temsilcisi eğilip fısıldar: "Tavsiyemi mi istiyorsun, bence yapmalısın."

Declan onun tavsiyesini istemiyor. Çenesini kapalı tuttuğu zaman adamı daha çok seviyordu.

Saffi, Declan'ın elindeki kabuk bağlamış kesiğe bakıyor. "Bu nasıl oldu?"

Metro istasyonundaki paslı boru. Ölüm dalışımı yaparken keskin bir köşeye takıldım.

"Parktaki banklardan birinin arkasında kesmiştim. Vida gibi bir şey dışarı çıkmıştı." Declan bile buna inanmıyor ama onlara gerçeği söyleyemiyor. Kolunu sıvıyor ve teknisyene "Devam et" diyor.

Teknisyen Saffi'ye hızlıca bakar ve o da başını sallar.

Hızlıdır. Lastik turnike, hızlı iğne. Bir dakikadan kısa bir süre sonra teknisyen elinde Declan'ın kanından küçük bir şişe tutuyor ve Declan da koluna bir pamuk bastırıyor. Teknisyen bir damlalıkla şişeden az miktarda kan alıyor ve yaklaşık üç inç karelik plastik bir kart üzerindeki ayrı kuyucuklara dört damla damlatıyor. "Yaklaşık bir dakika sürer," diyor usulca, yere bakarak.

Declan'ın neye baktığı hakkında hiçbir fikri yok ama kırmızı noktalardan ikisi netleşiyor, diğerleri koyu kırmızı kalıyor.

Teknisyen "A pozitif" dedi.

Harrison hiç istifini bozmaz. "Morrow'ların evindeki kapı çerçevesindeki kan gibi."

Declan kolundaki pamuğu kaldırıyor. Kanama durmuştur. Bir kenara atıyor. "Denise Morrow'un üzerinde bulduğumuz kan kocasıyla da uyuşuyordu, ta ki uyuşmayana kadar."

Saffi tepsiye bakıyor. Diyor ki, "O haklı. DNA için araştırın."

Teknisyen başını sallar, toparlanır ve bir dakika sonra gider.

Declan onlara tekrar "Bana komplo kuruyor," der.

"Tabii ki öyle." Harrison plastik tepsinin köşesine hafifçe vurarak dönmesini sağlar ve arkasına yaslanır. "Belki de elini kestiğinde parktaki bankın altında saklanıyordu. O ve Hoffman."

Saffi onu görmezden gelir ve Declan'a yaklaşıp. "Senin kanını nereden bulmuş olabilir?"

Declan tam olarak nerede olduğunu biliyor. "Her ay bağış yapıyorum, Mercy'de.

Kocasının çalıştığı hastanede."

Harrison huffs. "Bu doğru olsa bile, çantanın üzerine adını yazmıyorlar. Kodlanmış. Güvenli."

"Parası var," diyor Declan. "Bana isterse alamayacağını mı söyleyeceksin? Bu zaman kaybı. Dikkat dağıtıcı. Hepimizle oynuyor."

Harrison kemikli parmağını Declan'ın önündeki masaya vurur ve Saffi'ye homurdanır: "Onun suçlanmasını istiyorum. Rozetini ve silahını alıp bir hücreye tıklmasını istiyorum."

"Yetkin yok, seni kibirli pislik!" Declan karşılık verir.

Saffi gözlerini kısa süreliğine kapatır ve şakaklarını ovuşturur. "Yeter, ikiniz de. Kimse suçlanmayacak. Henüz değil." Harrison'a döner. "Bunun Morrow'un avukatını suçlamaktan bir farkı yok. Yine aceleci davranırsak basın bizi yerden yere vurur. Bu herkes için kötü olur." Declan'a döner. "Bu iş çözülene kadar teğmeninize bu davadan alınmanızı önereceğim." Belki de yatıştırıcı olmaya çalışıyordu ama patronluk taslıyor gibi geldi.

"Bekle bir dakika, ben-"

"Geri adım atmalısın, Declan. Tüm bunlar Denise Morrow'un savunması için yem. Bu makul bir şüphe. İçinde kalarak kimseye yardım etmiyorsun. Onu içeri tı k m a k istiyorsan, arana mesafe koymalısın.

kendiniz. Bırakın geri kalanımız çalışsın."

Harrison, "Bırakın gerçek polisler çalışsın," diye mırıldandı.

OTUZUNCU BÖLÜM

"Ve sen ona vurmadın mı?" Cordova afallamış görünüyor. "Kahretsin, sanırım ben bile ona vurabilirdim."

Yerel bir polis barı olan Your Six'e girdiklerinde, mekân tıklım tıklım dolmak üzeredir. Polis barlarının olayı budur; vardiya her zaman bir yerde biter. Buna bir de Cuma gecesi olması eklenince, bir saat içinde sadece ayakta duracak yer bulabileceklerdir. Declan iki çaylağı barın uzak ucundan kovalar ve her zamanki yerine oturur. Arkasını duvara yaslayıp kalabalığı inceliyor. "Bir noktada Harrison iyi bir polis olmak zorundaydı, değil mi? Akademiden IAU'yu hayal ederek çıkmazsın; oraya çekilirsin."

Cordova yanındaki tabureye oturur ve bir kase fıstığı iterek barın yarısına kadar gönderir. Declan'ın alerjisi vardır ve ikisinin de isteyeceği son şey acil servise gitmektir. "Ne yani, Anakin Skywalker'ın karanlık tarafa geçmesi gibi mi?"

"Evet."

Cordova başını sallar. "Hayır. Bence o her zaman bir pislikti. IAU ona sadece bir amaç verdi."

Barmen ayaklarını sürüyerek gelir ve önlerine iki bira ve iki shot koyar. Declan gitmeden önce onu yakalar. "Hey, Maddie, çekirge nasıl yapılır biliyor musun?"

Maddie altmışına merdiven dayamıştı ve yaklaşık elli kilo fazlaydı, ama yine de ayakları üzerinde hızlıydı ve bir zinger ile daha hızlıydı. "Ne, burası 1955'te mi? Henüz çocuk felci aşısı olmamış olanlara da bedava çocuk felci aşısı yapmamı mı istiyorsun?"

"Nasıl yapılacağını biliyor musun, bilmiyor musun?"

Maddie ona gözlerini devirir. "Bir çekirge geliyor. Ortağınız için bir Shirley Temple atacağım."

Birkaç dakika sonra martini bardağında bir çekirge ile geri döner ve o gittiğinde Cordova "Bilmek istiyor muyum?" diye sorar.

"Yapamazsın." Declan atışına uzanıyor ve onu kaldırıyor. "Kamu hizmetine ve hem kurum içinde hem de dışında polislik mesleğinin tehlikelerine."

İkisi de içer ve bardakları biraların yanına koyarlar. Cordova'nın yüzü solgunlaşır. "Oh, kahretsin."

Declan adamın hastalanmadan önce yarım düzine atış yaptığını görmüştür. Tam onu azarlamak üzereyken fark eder ki, o iğne değildir.

-Cordova, Declan'ın başının üstündeki duvarda asılı televizyonu izliyor. Declan *arkasını* döndüğünde ekranın alt kısmında kayan yazıyı *yakalar*-*Yerel ünlünün kocasının cinayetinin arkasında kirli polis mi var?* Denise Morrow, Geller Hoffman'la birlikte bir kanepede oturmaktadır, Kanal 2'den konuşan Barbara Leyland yaklaşıp çenesini okşarken ikisinin de yüzünde derin endişeli bakışlar vardır.

"Maddie, sesini aç!"

Maddie bir eliyle musluktan bir bira çekerken diğer eliyle barın altını karıştırır, uzaktan kumandayı bulur ve sesi yükseltir.

Denise Morrow, "Anlamalısınız, şoktaydım, bir ya da iki gün sonrasına kadar bunların yarısını hatırlamıyordum ve o zaman bile sadece parçalar halinde geri geldi" diyor.

Hoffman, Morrow'un elinin üstünü okşuyor. "Bize Denise'in travma sonrası amnezi ya da PTA yaşadığı söylendi. Ölü kocasını görmek, dairesinde hala birinin olduğunu bilmek... tüm bunlar çok fazlaydı ve beyni Denise'in bilincini kilitledi."

"Onu korumak için mi?" Barbara Leyland soruyor.

"Aynen öyle. Bilinci yerinde, uyanık ama bir çeşit otomatik pilotta. Bu durumdaki insanların tuhaf, karakteristik olmayan şekillerde davrandıkları bilinir. Uyurgezerlik ya da derin hipnoz altında olmak gibi. Denise basit bilişsel eylemlerde bulunabiliyor, sözlü ipuçlarına yanıt verebiliyordu ama sadece bağımsız bir şekilde."

Barbara Leyland yavaşça başını sallıyor, sanki bu çok etkileyici bir şeymiş gibi

sonra Denise Morrow'a dönüyor. "911 çağrını dinletirsek, iyi olacak mısın?"

Denise yutkunur. "Evet."

Leyland kamera dışındaki birine başını sallıyor ve Morrow'un sesi hoparlörden geliyor, altında ses ve altyazılarla birlikte zıplayan süslü bir animasyonlu grafik çizgisiyle tamamlanıyor.

Denise Morrow: Benim... kocam... biri onu bıçakladı! Tanrım, o...
biri onu bıçakladı. Sanırım hala burada olabilirler!

911 operatörü: Hanımefendi, yerinizi teyit edebilir misiniz? Central
Park West'te iki tane 11 var.

Morrow: Evet.

Operatör: Hangi daire? Morrow: İki
numaralı kule.

Santral: Memurlar yolda. Kocanız cevap veriyor mu?

Morrow: Duyarlı mı?

Operatör: Uyanık mı? Nefes alıyor
musun? Morrow: Sanırım hala

buradalar!

Operatör: Tehlikede olduğunuzu düşünüyorsanız, tünelden
çıkmalısınız.

daireyi derhal terk edin ve lobide ya da sokakta memurların
gelmesini bekleyin.

Morrow: Hayır! Kocamı terk edemem. Santral:

Duyarlı mı?

Morrow: Silahım var. Onu bırakamam.

Operatör: Hanımefendi, eğer tehlikedeymeniz, dışarı çıkmanız
gerekıyor. Dedektif Declan Shaw. Operatör: Affedersiniz?

Morrow: Declan Shaw! Dedektif Declan Shaw!

Üçü de bir süre sessiz kaldıktan sonra Barbara Leyland, "Polis Dedektif
Shaw'ı istediğinizi söyledi" der.

Hoffman, "Sana onu istiyormuş gibi mi geliyor, Barbara?" diyor.

"Öyle değil," diyor muhabir. "Sesi... korkmuş gibi geliyor."

Hoffman başını sallıyor. "Bu noktada müvekkilim tamamen PTA'nın etkisi altındaydı. Doğru düzgün iletişim kuramıyordu. Onlara Declan Shaw'ın dairesinde olduğunu ve kocasını öldürdüğünü söylemeye çalışıyordu ama bu kelimeleri tam olarak çıkaramıyordu. Yapabildiği en iyi şey onun adıydı ve onlar da yanlış yorumladılar."

Barbara gözlerini kocaman açarak, "Onu gerçekten kaçırdın," diyor.

"Sana da zarar vermeden önce bir silah alıp onu kaçırmayı başardın."

Denise Morrow ellerine bakar. "Ben... Sanırım olan buydu, ama gerçekten hatırlamıyorum. Hatırlamaya çalıştığımda sadece anlık görüntüler geliyor."

"Ama Dedektif Declan Shaw'ın dairenize geldiğini hatırlıyorsunuz."

Morrow bir kez daha başını salladı, sonra elinin tersiyle gözlerini sildi. "Bir rüyayı hatırlamak gibiydi. Avucumda su tutmaya çalışıyordum. Sisten çıktığımda... kendimi gerçekliğe geri dönmüş bulduğumda, o anılar çok uzak görünüyordu. Sonra Declan Shaw oradaydı, yanımda duruyordu, hiçbir şey olmamış gibi kapıdan içeri girdi ve..."

Hoffman, "Ve müvekkilim haklı olarak kayboldu, kafası karıştı," diye açıklıyor. "Bu aynı zamanda PTA'nın da karakteristik özelliğidir. O anda anılarının gerçek olup olmadığını, karşısındaki Declan Shaw'ın gerçek olup olmadığını ya da tüm bunların zihninin bir ürünü olup olmadığını bilmiyordu. Yeterince akli başında olsaydı, kesinlikle diğer memurları uyarırdı. Ancak günler sonra, serbest bırakıldıktan sonra ona ihtiyacı olan yardımı sağlayabildim. İşte o zaman anıları geri geldi. *İşte o zaman nihayet gerçeği öğrendik.*"

"David'i öyle görmek..." Denise gözyaşlarını tutamaz ve gözlerini sıkarak kapatır.

Barbara Leyland televizyon kariyerine *The Young and the Restless*'da, dizinin müdavimlerinden birinin aşırı dramatik genç kızını canlandırarak başladı. Declan bunu biliyor çünkü Leyland her fırsatta bundan bahsediyor. İnsanlara o zamanlar bile daha fazlasını istediğini bildiğini, televizyonda sadece bir başka güzel yüz olmak istemediğini bildiğini söylüyor. Bir fark yaratmak istiyordu; o bir muhabir olmak için doğmuştu, bir karakter olmak için değil... falan filan. Şu anki ifadesi

kamera önündeki ilk günlerini akla getiriyor. Sanki bir ayna karşısında prova edilmiş, bir koçla çalışılmış, birden fazla çekimle mükemmelleştirilmiş gibi görünüyor. Uzanıp Morrow'un elini sıkarken sempati damlıyor. "David, kocan."

Denise başını sallar. "David'i öyle görünce, bunun gerçek olması mümkün değil - kendime böyle söyledim. Bu, geri kalan hiçbir şeyin de gerçek olmadığı anlamına geliyordu. Dürüst olmak gerekirse her an uyanmayı bekliyordum."

"Ama sen yapmadın, değil mi?"

Morrow başını sallar. "Yapmadım. Hâlâ da yapmadım. Bu... bu korkunçtu."

Barbara Leyland dudağını ısırır, tüm bunların kafasına dank etmesine izin verir ve sonra şöyle der: "Sormak zorundayım çünkü dinleyicilerimiz arasında herkes bunu soruyor - bu dedektif kocanızı neden öldürmek istesin?"

"David'in peşinde değildi," diyor Denise Morrow o kadar sessiz bir sesle, küçük bir kız çocuğu gibi. "Sanırım beni öldürmek istedi ve David yoluna çıktı."

"Yeni kitabın yüzünden mi?"

Denise Morrow başını sallar. "*Onun* hakkında bir kitap."

Declan çekirgeyi yakalar ve televizyona fırlatır. Martini bardağı ekranın solundaki duvara çarparak kırılır ve panelleri yeşile boyar. "Bu saçmalık!"

"Hey!" Maddie bağılıyor. "Bu saçmalıkları burada yapma!" Uzaktan kumandayı eline alır ve kanalı hokey maçına çevirir - Rangers, Devils'e karşı bir sayı geride.

Tam o sırada Cordova'nın telefonu çalar. ADA Saffi.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

DECLAN Saffi'nin sesini duyamaz -bar çok gürültülüdür- ama ADA Saffi'nin ona söyleyeceklerini dinlerken Cordova'nın yüzünün gerildiğini görür. Cordova telefonu kapattığında iki parmağını havaya kaldırır ve Maddie'ye "Bir tur daha" der.

Bir an sonra, Declan'a bakarak önlerine iki shot ve bir çekirge daha koydu. "Bunu duvarımdan uzak tutsan iyi edersin." Barın altına uzanıp bir bez parçası çıkarıyor ve onu da yere bırakıyor. "Senden de etrafı temizlemeni bekliyorum."

"Evet, hanımefendi."

Kadın barın diğer ucuna yöneldiğinde Declan elindeki bezi tuvaletlerin yanında duran bir çaylağa fırlatıyor ve "Bodie, şunu benim için temizle, ben de geçen haftaki Knicks rezaletinden dolayı bana olan yirmi dolarlık borcunu ödeyeyim" diyor.

Çocuk omuz silkiyor ve duvarı silmeye başlıyor.

"Sen bir pisliksin." Cordova bir kadeh daha kaldırmaya zahmet etmez. İçkiyi yutar ve barın tepesine bakar.

"Bana ne dediğini söyleyecek misin?" Declan sorar.

Cordova başını kaldırmadan, "Aşırı tepki göstermeyeceğine dair bana söz vermelisin," der.

"İzci onuru."

Cordova hâlâ bir şey söylemeyince Declan çekirgeyi alır ve neredeyse yarısını içer. Fena değil. Tadı nane gibi. Alkol oranı düşük ama. Kalanını da içiyor, ardından bir shot daha atıyor, sonra yarısı bitmiş birasını ve boş bardaklarını bir kenara bırakıp ellerini barın üzerine koyuyor. "Söz veriyorum, ben iyiyim."

Cordova barın arkasındaki aynadaki yansımalarına bakar, sonra tekrar aşağı bakar. "Hoffman'ın duman yaratmak için sokak cinayetini kullanacağını söylediğim zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Duman var ama düşündüğümüz türden değil," diyor ona. "Denise Morrow'un giysilerinde bulunan kanın DNA'sını aldık. Seksen Üçüncü Cadde'deki çöplükten çıkardığımız kadınla, Mia Gomez'le eşleşti. ME, Morrow'un dairesinde bulunan bıçağın Gomez'i öldüren bıçakla eşleştiğini söylüyor. Emin."

Declan kafasını toparlamaya çalışır. "Mia Gomez'i Denise Morrow mu öldürdü?"

"Ben öyle bir şey demedim."

"Nasıl bağlantı kuruyorlar ki?"

Cordova bir içki daha istiyor gibi görünüyor ve Declan da kesinlikle istiyor, ama Cordova Maddie'ye işaret etmek yerine ceketinin göğüs cebinden bir kalem çıkarıyor. Barın arkasındaki yığından iki peçete alır, birinin üstüne *David Morrow*, diğersinin üstüne *Mia Gomez* yazar. Hafızasından çalışarak, her bir vaka hakkında bildiklerini -kanıtlar, zaman çizelgeleri, gerçekler- yazıyor ve peçeteleri derme çatma cinayet panolarına dönüştürüyor.

DAVID MORROW

- Öldürüldü 11/10/2023 (Cuma)
- Eve saat 16:40'ta varmış (kapıcıyla teyit edildi, video görüntüleri var)
- Denise sol için KİTAPÇI konuşmak 7:15 P.m.
(onaylandı w/ kapıcı, video görüntüleri)
- Saat 8:30 ile 9:30 arasında ölüm zamanı (vücut sıcaklığı ile ME tarafından onaylandı)
- 1 inç genişliğinde, 5 inç uzunluğunda tırtıklı bıçakla öldürüldü
(Geller Hoffman'ın arabasının üzerinde saklı bulundu)
- Denise Morrow 21:20'de evde (taksi fişi, kapıcı ve video görüntüleriyle teyit edildi)

- Denise Morrow 21:31'de 911'i aramış.

MIA GOMEZ

- Öldürüldü 11/10/2023 (Cuma)
- 20:30'a doğru (yaklaşık olarak, videonun ara sokağa girdiğini gösterdiği saate göre)
- Morrow'un dairesinde bulunan bir şef bıçağıyla (8 inç uzunluğunda, 2 inç genişliğinde, düz kenarlı) öldürüldü
- Denise Morrow'un giysilerinde Gomez'e ait kan bulundu

"Çöp konteyneri Morrow'un dairesinden iki blok ötede," diye belirtiyor Declan. "Hemen köşeyi dönünce."

Cordova ona, "Video Mia Gomez'in akşam sekiz buçukta o sokağa girdiğini gösteriyor," diyor. "Denise Morrow saat sekiz buçukta kitapçıdaki konuşmasının ortasındaydı. Kayıtlara göre altmış kişi tanık olarak orada bulunuyor." Zaman çizelgesini hızlıca sıralarken iki peçeteyi de işaret ediyor. "Konuşması sekizde başladı. Gomez ara sokağa giriyor ve sekiz buçuk civarında öldürülüyor. Morrow kitapçıdan dokuzu birkaç dakika geçene kadar çıkmıyor. Taksi onu 9:20'de binasına bırakıyor. Dokuz otuz birde 911'i arıyor. İlk müdahale ekipleri altı dakikadan kısa sürede geliyor. Mia Gomez'i öldürmüş olma ihtimali sıfır ve dürüst olalım, kocasını da öldürmüş olamaz. Elbiselerindeki kan kocasına ait olsaydı, tabii, ama Gomez'e ait olsaydı olmazdı. Üzerinde kocasının kanından bir damla bile yoktu. Bulabilirdik. Olay Yeri İnceleme kıyafetlerini defalarca inceledi ve kıyafetlerinde ya da üzerinde hiçbir iz bulamadı. Duş kemik gibi kuruydu. Lavabolarda bir şey yoktu. Tuzakları bile çıkardık. Birini böyle öldürüp on bir dakika içinde tüm izleri yok edemezsiniz. İmkânı yok." Cordova bir an sessiz kalır, sonra Declan'ın gözlerinin içine bakar. "Doğruyu söylüyor olabileceğini hiç düşündün mü? Söylediği gibi onu ölü mü buldu? Belki de ikisini de başka biri öldürmüştür."

Declan başını sallıyor. "Oraya gittiğimde yüzünü görmedin. Onu o öldürdü. Hiç ş ü p h e m yok." Televizyona el sallıyor. "O

biliyorum ve bu yüzden tüm bu saçmalıkları uyduruyor."

Cordova kesin bir dille, "Gerçekler sizi oraya götürmez," diyor. "Onu öldürmüş olması mümkün değil, Mia Gomez'i öldürmüş olması da mümkün değil."

Declan birasından bir yudum alır. "Peki Gomez'in kanı onun üzerine nasıl bulaştı? Gomez'in cinayet silahı daireye nasıl girdi? O binada güvenlik çok sıkı. Oraya başka kimse çıkmadı. Sen de bunu doğruladın."

Cordova başını sallar. "Hiçbir fikrim yok." "Kocasını öldürmüş olamaz, zaman çizelgesi bunu desteklemiyor. Mia Gomez öldürüldüğünde şehrin öbür ucundaydı. Kanıtlar hiçbir anlam ifade etmiyor. Bütün bu karmaşa başımı ağrıtıyor."

Maddie blenderi çalıştırıp donmuş bir karışım hazırlıyor. Declan ani sesle sıçırıyor, sonra Maddie'nin blenderi durdurup biraz meyve ve tekila ekledikten sonra tekrar çalıştırmasını izliyor. Aklına bir fikir geliyor ve bu fikrin ağırlığı altında biraz sallanıyor. "Bu lanet olası bir üç kartlı monte," diyor usulca.

"Ha?"

Declan peçetelere uzanıyor, onları yırtıyor ve parçaları barın üstünde karıştırıyor. "Morrow bir şekilde iki cinayetin de içindeydi ve kanıtları karıştırdı. Hem de bilerek. Bir anlam ifade etmesin diye her şeyi karıştırdı."

Cordova, "Aynı anda iki yerde birden değilse, hayır," diye yanıtlıyor. "Kocasını öldürmüş olamaz -pencere bunu başarmak için çok küçük- ve Gomez'i de öldürmüş olamaz; kadının öldürüldüğü sırada kitapçıda olduğuna dair altmış tanık var."

Cordova'nın ne düşündüğü çok açık çünkü oraya gitmemek mümkün değil-Denise Morrow'un bir suç ortağı var ve bu Declan olabilir. Declan, Cordova'nın ne düşündüğünü biliyor çünkü ortağı ona bakarken aynı anda ona bakmamaya çalışıyor. David Morrow'u öldüren bıçağın Declan'ın mutfağından çıktığını düşünüyor. Olay yerinde Declan'ın kanını düşünüyor. İki kişi de öldürüldüğünde Declan'ın nerede olduğunu düşünüyor. İstese de istemese de Declan'ı Denise Morrow'a bağlamaya çalışıyor. Tüm bunları düşünüyor çünkü

iyi bir polistir ve kanıtlar orayı gösterir. Bazen bir komplo komplo değildir, gerçektir.

Declan birasını bitirir ve ayağa kalkar. "Kitapçı nerede?" "Tribeca.

Gizemli Kitapçı."

"Biliyor musun, son zamanlarda uyumakta zorlanıyorum. Sanırım bir kitap alacağım, belki okumayı denerim."

"LT davadan alındığını söyledi, Dec. Uzaklaştırılmak mı istiyorsun? Daha mı kötü?"

"Morrow davasından alındığımı söyledi. Gomez cinayeti üzerinde çalışıyorum. Ayak uydurmaya çalış."

Cordova ona bakar, onu okumaya çalışır, okuyamaz. Sonunda barın üzerine biraz para atar ve kapıya yönelir. "Kimin emekli maaşına ihtiyacı var ki?"

BÖLÜM OTUZ İKİ

THE MYSTERIOUS BOOKSHOP, Tribeca'daki Warren Caddesi'nde Broadway'in hemen dışında yer alıyor. Declan Manhattan'ın merkezinden nadiren ayrılır, bu yüzden bir dünya uzakta da olabilirdi. Cordova arabayı kullanır ve tam da bir çocuk kaldırımdaki kitap sergisini toparlayıp gece için eşyalarını taşıırken oraya varırlar. Declan ona rozetini gösterdiğinde, çoğu çocuğun takındığı o endişeli bakışla karşılaşır: *Son zamanlarda ne yaptım ve nerede hata yaptım?*

Cordova açık kapıdan bakarak ona, "Müdürünüzle konuşmamız gerekiyor," dedi.

"Otto'yu istiyorsunuz. Sahibi o," diyor çocuk onlara. "İçeri gelin, onu getireyim."

Onu içeri kadar takip ederler ve olay yeri bandı ve sahte kan lekeleriyle süslenmiş kahverengi bir kapıdan geçişini izlerler.

Kitapçılar Declan'a kütüphaneyi hatırlatıyor, bu da ona okulu hatırlatıyor ve bu da onu rahatsız ediyor. Belki de o küf kokusudur. Ya da belki de sessizliktir, sanki tüm kitaplar sestten nefret ediyormuş gibi. Annesi çok kitap okurdu. Çoğunlukla roman okurdu, ama şerefsiz babam ölüp de ikinci bir işe girmek zorunda kalınca bu alışkanlığını bıraktı.

Cordova Declan'ın omzunu dürtüyor ve kapının yanındaki bir kamerayı işaret ediyor. Raflardan birinin üzerine monte edilmiş ve tüm odayı gören bir kamera daha var, bir diğeri de arka tarafta ileriye gösteriyor.

"Siz beylerin gelmesi uzun sürdü. Günler önce geleceğinizi düşünmüştüm."

Döndüklerinde arkalarında yaşlı bir adamın durduğunu görürler. Beyaz saçları ve düzgünce kırpılmış sakalıyla kelleşmiş, koyu mavi bir düğme ve siyah bir pantolon giyiyor. Elini uzatır

Elini. "Ben Otto Penzler."

"Bu Dedektif Declan Shaw, ben de Jarod Cordova."

"Sizi televizyondan tanıyorum. Denise'in mazeretini kontrol etmek için buradasınız, değil mi?"

"Bunu sana söyleten nedir?"

"Yaklaşık elli yıldır gizem romanları yayınlıyor ve satıyorum. Polisiyelerin bir düzeni, bir ritmi vardır. Elinizde bir polisiye var ve Denise'e bakmazsanız hayal kırıklığına uğrarım. Onun bu işle bir ilgisi olmadığına eminim. Onu yıllardır tanırım. Bazı iğrenç cinayetler hakkında yazabilir ama o iyi bir insan, içinde böyle bir şey yok." Otto sırtlıyor ve kameralara işaret ediyor. "Ofisime gelin, videoyu sizin için sakladım."

Olay yeri bandının bulunduğu kahverengi kapıdan geçerek gözden kaybolur. Declan ve Cordova bakışlırlar ve onu takip ederler. Kapı bir merdivene açılır ve iki kat inerek bodrumdaki bir ofise girerler. Her duvar kitaplarla kaplıdır. Masaların üzerinde kitap yığınları vardır. Yerlerde. Her yerde kitap kuleleri ve kutular. Arka köşede, yüzeyinin çoğu gömülü olan büyük bir ahşap masa var. Bir bilgisayar monitörü ve klavye için ancak yeterli yer var. Fare bir yığın Agatha Christie romanının üzerine tünemiş. Otto, ekranı görebilmeleri için onlara yaklaşmalarını işaret ediyor. "Kayıt formu sizde zaten var, değil mi? Geçen hafta göndermiştim."

Cordova başını sallıyor. "Altmış kişi katıldı mı?"

"Beni ve ekibimi de sayarsan altmış üç." Otto Play'i tıklıyor. "İşte Denise buraya geldiğinde, akşam yedi kırk üç."

Declan soruyor, "Zaman dammanız ne kadar doğru?"

Otto bir kaşını kaldırır. "Yani istersem değiştirebilir miyim?" Declan omuz silkiyor.

"Geçen yıl HD'ye geçerken tüm sistemi değiştirdik. Bu sistem saati internetten otomatik olarak çekiyor. Sanırım bunu değiştirmenin yolları var ama hiç denemedim."

Ekranda, Denise Morrow kayıp siyah paltosunu giyerek mağazaya girer. Kasiyer tezgâhın yanına gelmeden önce girişin yakınındaki birkaç kişiyle konuşur ve onu

Declan ve Cordova'nın Otto'yu takip ettiği kapı.

"Bu Tom," diye açıklıyor Otto. "Benim için çalışıyor. Denise başlama zamanı gelene kadar burada bekledi."

"Burada hiç kamera var mı?" Cordova soruyor.

"Sadece üst katta." Otto, Denise Morrow tekrar görünene kadar ileri sarar. Kalabalık katlanır sandalyelere yerleşir ve Otto odanın önündeki podyuma çıkıp birkaç dakika konuşur. Kalabalık alkışlar ve Denise onun yanına gelip ceketini çıkarır. Bir sandalyenin üzerine örter, Otto'nun elini sıkar ve kalabalığa hitap eder.

Otto dönen zaman damgasına dokunur. "Yedi elli dokuz."

Denise Morrow, Declan'ın onu evinde bulduğu aynı beyaz bluzu ve siyah pantolonu giyiyor. Tertemiz, yeni ütölenmiş. Kan yok.

"İşte Susan Reynolds." Cordova işaret ediyor. "İkinci sıra, soldan üçüncü."

Otto, "Susan çok sık burada," diyor. "Denise'in hayran kulübünü yönetiyor. Hazırlanmak için erkenden geldi."

Declan kaseti hızlandırmanın bir yolu olup olmadığını sormadan önce yaklaşık üç dakika izlerler. Otto, normal hızın otuz iki katı hızla izleyene kadar birkaç kez bir düğmeye tıklar. Yaklaşık kırk dakika sonra konuşmasını bitirdiğinde tekrar yavaşlatır. Denise podyumdan bir masaya geçiyor ve ö n ü n d e bir sıra oluşurken oturuyor. "Yaklaşık yirmi dakika kadar kitap imzaladı. Soruları yanıtladı. Selfie çekti ama hiç gitmedi. O-

Declan "Dur," diye

emreder. Otto görüntüyü

dondurur. "Biraz geri sar."

Öyle.

Sonra Cordova da görür. "Bu Geller Hoffman mı?"

Declan başını sallar. "Kesinlikle öyle. Tekrar çal, normal hızda."

Ekranda, avukat kalabalığın arkasından kitapçıya girer. Bir süre orada durur, sonra sırayı atlar ve Denise Morrow'a kahverengi bir alışveriş çantası uzatır. Bakışlırlar ve Morrow poşeti masanın altına koyar. Hoffman eğilir ve ona bir şeyler fısıldar, uzun bir şey, neredeyse bir dakika sürer.

Morrow'un yüzündeki ifadeye bakılırsa, bu duymak istediği bir şey değil. Sonra kenara çekilir ve Denise'in sıraya hitap etmeye geri dönmesini izler. Morrow'un üç kitabını elinde tutan yaşlı bir kadınla fotoğraf çektirirken yüzündeki çatık kaşlar yerini gülümsemeye bırakır.

Cordova bilgisayar faresine uzanıyor. "Alabilir miyim?"

Otto geri çekilir, iki elini de havaya kaldırır.

Cordova, Denise Morrow sırasını bitirip ayağa kalkana kadar kaydı hızlandırır. Çantasını ve ceketini alır, sonra kitapçı çalışanlarından birine bir şeyler söyler.

"Kimdi o?" "Tom,"

diyor Otto.

Tom, Denise Morrow'u mağazanın arka tarafına götürür. Bir koridora girdiklerinde Otto ekrandaki başka bir kamera simgesini işaret eder. "Bunu istiyorsun. Çift tıkla."

Bu dar koridoru ortaya çıkarır. Tom, Denise Morrow'u bir odaya sokar, ışığı yakar ve kapıyı kapatır.

Otto onlara "Banyo," der. Tom gider.

Denise Morrow dışarı çıkana kadar birkaç dakika geçiyor. Geldiğinde, siyah paltosunun düğmeleri boynuna kadar iliklenmişti. Kahverengi kese kağıdı elinde sıkıca tutmaktadır. Kitapçının ana salonuna döner, seyren kalabalığın içinde Geller Hoffman'ı bulur ve çantayı ona uzatır. Adam tek kelime etmeden oradan ayrılır. O da girişe doğru ilerlemeye başlar, vedalaşır ve birkaç dakika sonra gider.

Cordova kaydı durdurur.

Declan o gece ikinci kez, "Lanet olası üç kartlı monte," diye mırıldanıyor.

Cordova duvara yaslanıp tavana bakıyor ve tüm bunları bir araya getiriyor. "Yaklaşık aynı boydalar, değil mi? Morrow ve Hoffman?"

Declan başını sallıyor. "Ondan bir santim önde olabilir ama çok yakınlar." "Hoffman aynı kıyafeti giyerek Mia Gomez'i öldürebilirdi, üstünü değiştirdi ve kanlı giysilerini ona getirdi. Üzerini değiştirdi ve eve giderken paltosunun altına giydi. Muhtemelen bıçağı

o noktada da, değil mi? Öyle olmalı. Hepsini dairesine götürdü. Sonra ne oldu? Bu hâlâ kocasını, kanını üzerine bulaştırmadan nasıl öldürdüğünü açıklamıyor."

"Belki Hoffman onu da yapmıştır. O buradayken."

Cordova başını sallar. "Daha sonra ortaya çıkana kadar binanın güvenlik kayıtlarında Hoffman'dan iz yok. Sizden sonra. Bunu kapıcıyla da teyit ettik. Hoffman'ı tanıyor, oraya çok sık geldiğini söyledi. Onu kaçırmış olamaz." Sessizleşiyor, sonra bilgisayar monitörüne bakıyor. "Programını çıkaracağız. Tüm bu olanlardan önce nerede olduğunu öğreneceğiz. Belki bizim bilmediğimiz bir yol biliyordur."

Bu yeni kanıta kendilerini kaptıran ikisi de Otto'nun orada durduğunu neredeyse unutuyor. Declan, "Bundan kimseye tek kelime bile edemezsin, anlıyorsun değil mi?" der.

Otto'nun elleri havada, avuç içleri dışarıda, *ne istersen* hareketi yapıyor. Dönüp merdivenlerden yukarı çıkmaya başlar. "Ben sizi yalnız bırakayım beyler. İstedığınız kadar zaman ayırın."

Ayrılıyor. Declan masanın bir köşesine oturur ve yüksek sesle düşünürken dalgın dalgın raftaki kitapları tarar. "Kocasını bir dolandırıcıydı, onu öldürmek mantıklı, ama neden öldürmek..."

Declan kitaplardan anlamaz. Tanıdığı çok az kitap var. Baştan sona okuduklarını bir elin parmaklarıyla sayabilir. Bu yüzden gözleri kırmızı baskılı beyaz bir sırta, metnin altına sarılmış renkli bir resme takıldığında ona kilitleniyor. Yakından tanıdığı birkaç kitaptan biri bu. Keşke hiç duymasaydım dediği bir kitap. Titrek bacakları üzerinde rafa doğru adım atar.

Cordova bunların hiçbirini anlamaz; hâlâ dava üzerinde çalışmaktadır. Declan onun şu sözlerini zar zor duyuyor: "Kocasını aldatan biriydi, değil mi? Gomez'le yatıyor olabilir mi?"

Declan kitabı raftan çeker, tanıdık kapağına bakar, sonra masanın üzerine fırlatır. Patlama sesi Cordova'nın dikkatini çeker. Kitabın başlığını okuduğunda ortağının yüzündeki renk eriyor: *Anatomi ve Fizyolojiyi Anlamak*.

Declan'a bakıyor, sonra muhtemelen kütüphane kartını bulmayı umarak kapağı açıyor. Ama orada yok. Aynı kitap değil. Olamaz. Ama ikisi de Denise Morrow'un bunu onlar için bıraktığını biliyor çünkü o sayfada kaygısız bir yazıyla *şu* sözler yazılı

dolaşıyor...

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Denise Morrow'un *The Taking of Maggie Marshall* adlı kitabından alıntı

İYİ BİR POLİS NE ZAMAN KÖTÜ OLUR? Bu kitabı yazarken kendime sık sık bu soruyu sordum. Hiçbirimizin bu dünyaya *kötü olarak gelmediğimize* inanmak istiyorum; temiz bir yazı tahtasıyız, yazacak yer kalmayana kadar fikirlerle, aşklarla, mucizelerle ve umutlarla doldurulmayı bekleyen boş bir kara tahta. Hatalarımızı siler ve onların yerine öğrendiğimiz dersleri koyarız. Üzüntülerimiz sıçrama taşlarına dönüşür. Büyürüz. Acı çekeriz. İyileşiriz, yeni derimiz eskisinden daha kalın olur.

Declan Shaw'a dağıtılan kartlar yığılmış bir destenin dibinden çekilmişti. Kimse bunu inkâr edemezdi. Declan'ın babası biraz klişeydi. İrlandalı Katolik, beyinden çok kas gücü vardı. Şişeler arasında inşaatlarda çalışıyordu, çoğunlukla demir işlerinde. 1989 yılında New York'ta yükselmekte olan bir binanın iskeletine gökyüzünden bakacak olursanız, elli kat yukarıda çelik kirişler üzerinde yürüyen adamlardan birinin Declan Shaw'ın babası olma ihtimali çok yüksekti. Burada onun adını anmayacağım çünkü açıkçası Maggie'nin hikayesi söz konusu olduğunda bunun bir önemi yok. Bilmeniz gereken şey, bazı günler ailesini geçindirmeye çalıştığı, bazı günler ise bunu yapamadığıdır ve çocukların zihinlerini şekillendiren de bu diğer günlerdir. O günleri hatırlarlar. Declan'ın babası için herhangi bir tutuklama raporu yok. Bu gezegende geçirdiği kırk bir yıl boyunca, kırmızı ışıktaki geçtiği için bile tutuklanmamış. Kağıt üzerinde, sanırım bu onu iyi bir adam yapıyor. İş arkadaşlarından herhangi birini bulduğunuzda (ben buldum) size

O iyi bir adamdı. Eski arkadaşlarından herhangi biriyle konuşursanız (ben konuştum), öyle olduğunda ısrar edeceklerdir. Ancak Presbiteryen General'in bodrumundaki eski dosya dolaplarını karıştırırsanız (ben de öyle yaptım) ve Declan Shaw adında bir çocukla ilgili çok kalın bir dosyaya rastlarsanız, aksini düşünebilirsiniz. Declan'ın ilk kırılan kemiği üç yaşındayken olmuş.

-Sağ işaret parmağı. Sonraki dört yıl boyunca üç farklı kez sol kolunu kırdı. Bu süre zarfında ayrıca yırtılmış bir kulak zarı (sağ), kırılmış bir elmacık kemiği (yine sağ) ve çok sayıda kesik, sıyrık ve çürük nedeniyle tedavi gördü. Annesine sorsaydınız, size onun sakar bir çocuk olduğunu söylerdi. Sakar bir çocuk olmayı 1994 yılında, babasının öldüğü yıl bıraktı. Yedi yaşındaydı.

Declan'ın annesi geçimini sağlamak için evlere temizliğe gidiyormuş. Arkadaşlarıyla konuştuğumda bana söylenen buydu. Polis kayıtlarını incelediğimde, dört kez azmettirme, iki kez uyuşturucu bulundurma ve bir kez de çocukları tehlikeye atma suçlarından tutuklandığını gördüm. Sonuncusunda Declan on iki yaşındaydı; annesi iki günlüğüne Atlantic City'ye gitmiş ve oğlunu yarım kutu mısır gevreği, bozulmuş süt ve bakıcı olarak sadece iki kanal yayın yapan bir televizyonla şehirde bırakmıştı. Declan'ın sistemdeki hayatı işte o zaman başladı. On beş yaşına kadar koruyucu aileden koruyucu aileye geçti ve Brooklyn'de sadece bir çocuk isteyen ve kendi çocukları olmayan iyi bir ailenin yanına yerleşti. İki yıl sonra Declan'ı evlat edindiler. Kadın garsondu, adam da polisti. Declan'ın on sekizinci doğum gününden üç gün sonra ikisi de bir araba kazasında öldü.

Dediğim gibi, Declan Shaw'ın hayatında dağıtılan kartların hepsi yığılmış bir destenin dibinden geliyor. Onu kolluk kuvvetlerinde bir kariyere yönlendirdiği için üvey babasına güvendiğini hayal ediyorum ve bu çok doğru olabilir. Ama üniformasının altında, derisinin altında kırık bir çocuk var. Hikayesinin en kötüsünü silmek, yerine daha iyi bir şey koymak için elinden geleni yaptığını göreceksiniz, ancak o ilk sözler asla tam olarak ortadan kalkmadı. Solmuş olsalar da hala oradaydılar, hala okunabiliyorlardı ve daha sonra yazılan her şeyi etkilemeye devam ettiler.

İyi bir polis ne zaman kötü olur?

Gerçek şu ki, bu her zaman olabilir. Yine de bazı polisler bu şekilde başlar. Çekirdekten çürümüşlerdir ve sonunda bu çürüme deriye kadar ulaşır.

Declan Shaw adını ilk duyduğumda, onun iyi biri olmasını istedim. Maggie'nin hatırı için, adaletin hatırı için, Shaw'un onun ölümünden sorumlu tuttuğu adamın hatırı için.

Ama şu lanet kitap.

O lanet kitabı öğrendiğim anda işlerin ters gideceğini biliyordum.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"KİTABI UNUT," diyor Cordova Declan'a, Mia Gomez'in Washington'daki binasının önüne geldiklerinde. "Olan oldu. Bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok. Bırak gitsin."

"Lanet olası Harrison," diye homurdanıyor Declan.

"Öyle olmalı." "Fark etmez."

"Harrison ona açık bir soruşturmayla ilgili bilgi verdi. Spekülatif bir istihbarat; elinde kanıt bile yok." Cordova'ya döner. "O kitabı ben yerleştirmedim. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Cordova'nın ona bakışı hızlı ama yeterli. Kısa bir acıma ifadesi. Ortağı kendini toparlar, pencereye doğru döner ve "Bak, seni kızdırmaya çalışıyor, Dec. Harrison da öyle. *Onlara izin verme.*" Binaya doğru başını sallar. "Odaklanmamız gerek. Bu davayı eve getirmeliyiz. Eğer David Morrow Mia Gomez'le yatıyorsa, karısı için bir nedenimiz var demektir. Bu da Denise Morrow'un çok uzun bir süre ortadan kaybolacağı anlamına geliyor. Hoffman'ın ona yardım ettiğini kanıtlarsak, komplo kurmuş oluruz. Onu ya da ikisini birden Gomez cinayetine bağlarsak oyun biter. İkisi de gider. İnsanlara senin hakkında anlatmaya çalıştığı her şey anlamsız olacak. Hiç inandırıcılığı kalmayacak. Harrison bu işe bulaşmaz, asla. Bırakacaktır. Bunu yapmaması aptallık olur."

"Kimse Harrison'ın aptal olmadığını söylemiyor." Declan ellerine bakıyor. "Bazı insanlar neredeyse her şeye inanır. Daha iyi bilmesi gereken insanlar bile."

Bunun bir kandırmaca olduğunu biliyor, ama elinden bir şey gelmiyor. Kendi ortağı bile ona inanmıyorsa, başkasının inanmasını nasıl bekleyebilir ki?

Declan arabadan indi, arabanın kapısını çarptı ve merdivenlerden yukarı çıktı.

dönüştürülmüş kahverengi taş. Bir kadın sesi "Evet?" diyene kadar dahili telefonun düğmelerine basmaya başlar.

"NYPD, hanımefendi. Beni içeri almanız gerekiyor." Declan rozetini çıkarır ve kapının üzerine monte edilmiş küçük kameraya doğru tutar.

Hiçbir şey olmayınca rozeti sallar ve daha yakın tutar.

Manyetik kilit yüksek bir *klik* sesiyle açılır. Declan kapıyı çekerek açtı ve Cordova'nın yetişmesini bekledi. "Hangi daire?"

Cordova not defterini kontrol ediyor. "Üç B."

Bu büyüklükte bir binada asansör yok. Declan basamakları hızla çıkarken, Cordova tepeye ulaştığında nefes nefese kalmıştı.

Daire 3B'yi bulmak zor değil; bir hafta önce Mia Gomez'in cesedi bulunduğu kapıyı üniformalılara mühürletmişler. Bir önlem, standart prosedür. Olay yeri olarak kabul edilmediği için içeriye kimse girmemiş ama sarı bant koyu renkli ahşaba karşı göze batıyor. "Sanırım anahtarını getirmediniz?"

Cordova başını sallar. "Çantasıyla birlikte kanıt olarak geri döndü. Bu gece buraya geleceğimizi bilmiyordum."

Muhtemelen biri onları izliyordur. Muhtemelen onları içeri alan kadın, gözünü diğer kapılardan birinin gözetleme deliğine dayamıştır.

Önemli değil.

Declan cüzdanını çıkarır ve ehliyetinin arkasında sakladığı maymuncuğu çıkarır. Sürgüyü bir dakikadan kısa bir sürede açar ve bantı kesmek için kazmalardan birinin keskin kenarını kullanır.

Kapıyı açtığında dışarı kötü bir koku yayılır. "Oh, dostum, umarım evcil hayvanı yoktur."

İçeri girip kapıyı arkalarından kapatıyorlar ve mekânı inceliyorlar. Belki dokuz yüz metre kare. New York standartlarına göre küçük değil ama büyük de değil. Yan tarafta mini mutfaklı bir oturma odası, arka tarafta da iki yatak odası var ve hepsi de nötr renklerle zevkli bir şekilde dekore edilmiş. Gomez yatak odalarından birini ofis olarak kullanmış. Diğerinde yatağı özenle yapılmış ve beyaz bir yorganla örtülmüş. Arada bir banyo var. Duvarlar boyunca eşit aralıklarla yerleştirilmiş baskılar, çoğu ünlü yerleri tasvir ediyor - Eifel Kulesi, Golden Gate Köprüsü, buradan birkaç bina

Şehirde. Declan, duvara monte edilmiş televizyonun altındaki bir masada Mia Gomez'in mutlu zamanlarına ait birkaç fotoğraf bulur. Bulaşıcı bir gülümsemesi ve kaygısız bir görünümü vardır. Şehirde en iyi hayatını yaşayan çekici bir genç kadın, ta ki öyle olmayana kadar.

"Kokunun kaynağını buldum." Cordova mutfakta, tezgâhın üzerindeki bez alışveriş torbalarını karıştırıyor. "Görünüşe göre market alışverişine çıkmış ve bir şey koymaya fırsat bulamamış. Burada bir fiş var, öldürüldüğü gece saat 7:42 olarak damgalanmış."

"O sokaktan ne kadar uzaktayız?"

"Belki beş dakikalık yürüme mesafesinde."

Declan bunu düşünüyor. "Yani alışverişe gidiyor, eve geliyor ve bavulunu açmaya fırsat bulamadan bir şey onu alıp götürüyor."

"Bir şey ya da biri," diyor Cordova. "Cep telefonuna göz kulak ol. Belki burada bırakmıştır."

Declan ofise adımını atar. Bir çift kulaklık ve birkaç kablo dışında masası bomboş. "Güç adaptörü var ama burada bilgisayar yok." Masanın altında USB hub'a takılı bir pedal var. "Ne iş yapıyor demiştiniz?"

"Seksen Birinci Cadde'deki bir şirkette kıdemli müşteri yöneticisi," diye sesleniyor Cordova diğer odadan. "Veri girişinde başlamış ve yükselmiş."

Declan ayağını masanın altına uzatır ve pedala vurur. Belki o da bir oyuncuydu.

Masanın çekmeceleri çeşitli ofis malzemeleri, eski faturalar, birkaç kitap ve yerel yemek menüleri ile tıka basa doludur. Declan hepsini o kadar hızlı karıştırıyor ki, ortadaki çekmecenin arkasına katlanmış ve sıkıştırılmış eski Page Six köşesini neredeyse kaçırıyor. "Lanetleneyeğim," dedi. "Hey, Cordova. Buraya gel."

Cordova içeri girdiğinde, gazeteyi ona uzattı. Denise ve David Morrow'un tartışıkları belli olan bir fotoğrafının altında, "*Belki de Külkedisi balodan on birde ayrılmalıydı?*" yazısı vardı. "Susan Reynolds'ın bahsettiği hikaye, değil mi?"

Cordova metni gözden geçirerek başını sallıyor. "Evet, bütün gece kavgaya edip durduklarını söylüyor. Denise açılış konuşması için sarhoştur. Yazı hiç lafı dolandırmıyor. Doğrudan ortaya çıkıp

David başka kadınlara asılıyordu, ancak 'Denise Morrow sıvı cesaretle sinirlerini yatıştırmakla meşgulken, arkadaş canlısı koca odada çalışmaktan çekinmiyordu' diyor."

"Oh, kahretsin, bir bakayım." Declan kâğıdı Cordova'nın elinden çekip alıyor ve boş masanın üzerinde düzeltiyor. Parmağını fotoğrafın üzerine bastırır. "Bu o, değil mi? Mia Gomez?"

Cordova yaklaşıyor.

Resmin arka tarafında, banyo kapısının yanında. Hafif bir açıyla dönmüş olmasına rağmen, açıkça o. Fotoğraftaki diğer herkes gibi o da çifti izliyor.

"İşte dumanı tüten silahımız," diye mırıldanıyor Cordova.

Declan bir haftadır ilk kez gerçek bir fırsat yakaladıklarını hisseder. Ana yatak odasında buldukları şey daha da can sıkıcıdır: Komodinlerden birinin arkasında atılmış bir prezervatif ambalajı vardır. David Morrow'un cesedinde bulunan prezervatiflerle aynı marka.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

"Onun peşinden tekrar gitmemizin hiçbir yolu yok. Bu ikinci derece saçmalıklarla olmaz," diyor Teğmen Marcus Daniels başını sallayarak. "Avukatının ona alışveriş poşeti verirken çekilmiş bir videosu var. Aferin sana. Prezervatif ambalajı mı? Lütfen." Sert bir nefes üflüyor. "Çeşitli beceriksizlikleriniz arasında haberleri izlemeye vaktiniz oluyor mu bilmiyorum ama basın tepenizde ve bunların hiçbirisi iyi değil. Hoffman medyadaki dinlemek isteyen herkese kirli polis diye bağırıyor. *Times* bugün iki kez arayıp yorum yapmamı istedi. Bu onların da bir hikaye hazırladıkları anlamına geliyor. Dünün yarısını savcıdan azar işiterek geçirdim. Benimle işi bittiğinde, belediye başkanı üstüme yürüdü. Görünüşe göre Hoffman büyük bir bağışçıymış ve belediye başkanının hızlı arama listesindeymiş. Hoffman onu nezaketen arayıp müvekkili adına yanlış tutuklama nedeniyle belediyeye dava açmaya hazırlandığını bildirmiş. Pazartesi günü dava açmayı planlıyor. İtibarının zedelenmesi, kazançlarında potansiyel kesinti - yayıncısının son kitabının basımını durdurmakla tehdit ettiğini iddia ediyor ve bu tek başına gelirinde yedi haneli bir azalma demek. Eğer böyle bir şey olursa ve siz onun hakkında yanılırsanız, belediye zor durumda kalabilir."

"Yanılmıyorum," diye ısrar ediyor Declan.

Daniels'ın yüzü kıpkırmızı olur. "Yanılamazsın ve haklı olamazsın! Sen bu davada değilsin!" Ayağa kalkar ve dağınık masasının üzerine yayılmış buruşuk Page Six haberini tokatlar. "*Ondan uzak durmanın* hangi kısmını anlamakta güçlük çekiyorsun? Silahını ve rozetini almam mı gerekiyor? Kıçını mı kilitleyeyim? Ne?"

"Hoffman ve Morrow kocayı öldürdüler, sonra da Gomez'i

ve onu da öldürdü." Declan parmağıyla fotoğraftaki Mia Gomez'i işaret ediyor. "O kadının cesedini bir çöp konteynerine bırakmışlar. Yirmi sekiz yaşındaydı. Gerçekten onları yakalamanın önünde durmak mı istiyorsun? Savcının ya da belediye başkanının sana işini yapmamanı söylemesine izin mi vereceksin?"

Alçakça bir darbe ama Declan'ın başka seçeneği yok.

Daniels patlayacak gibi görünüyor. Masasının kenarını kavırıyor ve çok uzun bir süre sessiz kalıyor. Sonunda, "Parmak izi için prezervatif ambalajının tozunu aldın mı?" diye sorar.

Kahretsin. Declan gerçekten bunu sormamasını umuyordu.

Tüm bunlar olurken bir sandalyede sessizce oturan Cordova, "İki gizli iz bulduk, ikisi de Mia Gomez'e ait." diyor.

"Kocası değil."

"Kutuyu şifonyerinin çekmecesinde bulduk. CSU, David Morrow'un cebinde bulunan prezervatiflerden birinin üzerindeki delik izlerinin, kutudaki son prezervatifin üzerindeki izlerle eşleştiğini söylüyor. Yani üzerinde bulunanlar Mia Gomez'in elindeki prezervatiflerden yırtılmış. Bu bir parmak izi kadar sağlam. Onu oraya koyar. CSU şu anda evinin her santimetrekaresinde toz alıyor. Daha fazlasını bulacağız."

Bu son kısım yalan.

Cordova zaman

kazanıyor.

Olay Yeri İnceleme bir saat önce dairedaki incelemelerini tamamladı ve buldukları parmak izlerinden hiçbirisi David Morrow'a ait değildi.

Daniels koltuğuna geri yaslandı. "Bakın, eğer kocası fitilini ateşliyorsa, yazarın neden onun ve kadının ölmesini istediğini anlıyorum, ama avukatının bunu kabul etmesi için hiçbir neden göremiyorum. Müvekkiliniz sizden kibarca rica etti diye çifte cinayete ortak olmazsınız."

"Hoffman sadece onun avukatı değil. Duyduğumuza göre, o bir arkadaş... belki de daha fazlası."

Daniels, Page Six'teki fotoğrafa bir kez daha bakıyor. "O ve Hoffman mı?"

Cordova başını

sallar. "Tanrım."

Declan, "İşte bu yüzden üzerinde kalmamıza izin vermelisiniz," diyor.

Daniels'in yüzü yine sertleşir. "Cordova üzerinde kalıyor. Sen alıyorsun

bir gün izinlisin. Seni bu davanın yakınında bir yerde yakalarsam, kendini bir sürü boş zamanla bulacaksın."

"LT, BEN-"

Daniels öfkeyle parmaklarının ucundaki noktaları işaretlemeye başlar. "Olay yerinde senin kanını bulduk. Morrow 911'i ararken senden ismen bahsetti, hepsinin senin olduğunu iddia ediyor. Cinayet silahı senin dairenden çıktı, üzerinde parmak izlerin var. Saçma sapan bir mazeretin var. Parkta y r yormuşsun. Bana gerçekte nerede olduğunu söyleyecek misin?"

Declan sessizleşir. Ona söyleyemez. Asla söyleyemez.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Daniels başparmağını Cordova'ya doğru salladı. "şu anda izinli olmamanın tek nedeni bu adam. Başından beri sana kefil oldu ama biliyor musun? Bu sadece bir yere kadar. Tüm bunlara baktığımda, sana baktığımda, nedeni olan vasat bir polis görüyorum. Kulağımda Harrison var, bana sadece izlerini örttüğünü söylüyor. Görünüşe göre çok iyi olduğun bir şey. *Times* benim g zetimimdeki kirli polis hakkında beni kayda geçirmeye  alışıyor. Seni korumak için kılıcımın üzerine d şeceğimi sanıyorsan, düşündüğümden daha fazla hayal görüyorsun. Harrison soruşturmasını pazartesiye kadar bitirmeyi umduğunu söyledi. Lucero'ya kanıt yerleştirdiğin sonucuna varırsa seni kurtların önüne atarım. İşin biter."

Declan kararlı bir şekilde, "Ben kanıt yerleştirmedim, David Morrow'u ben öldürmedim," diyor. "Bunların hepsi onun suçu."

Daniels'ın telefonu çaldı ve o da kaptı. "Ne?"

Dinlerken elini kel kafasının üzerinde gezdiriyor, gözlerini kapatıyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıyor. Bir hoşça kal bile demeden telefonu kapatıyor. Tekrar  ne eğildiğinde gözlerini açıyor ve Declan'a diyor. "Hoffman davanın bir kopyasını belediye başkanının ofisine, üst kattaki dedektiflerin şefine ve IAU'daki Harrison'a gönderdi." Yutkunuyor, inanamayarak başını sallıyor. "Yüz milyon dolar. Dava ettiği şey bu."

Declan'ın kalbi bir silah sesi şiddetiyle kaburgalarına çarpıyor. "Bu  ılgınlık!"

Neredeyse bir dakika boyunca Daniels ona bakar. Sonunda konuştuğunda sadece beş kelime söyleyebildi: "Ofisimden defol."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Masalarına döndüklerinde Cordova, "İYİ GİTTİ," diye mırıldanıyor.

Declan yavaş daireler çizerek volta atıyor. Dünya üzerine kapanıyormuş gibi hissediyor. Tüm bu saçmalıkların sonu geliyor. "Bütün bunların mühendisliğini o yapıyor. Arkasında onun olduğunu biliyorsun." Parmağını Cordova'nın göğsüne saplar. "Onun olduğunu *biliyorsun. Beni tanıyorsun.*"

"Dec, ben-"

"O kitabı ben yerleştirmedim. David Morrow'u ben öldürmedim. Sen bundan emin olmayabilirsin, Daniels ve dünyanın geri kalanı da bana inanmayabilir ama ben bunları yapmadığımı biliyorum. Bu o demek oluyor. O ve Hoffman. Başka hiçbir şey mantıklı değil. Bu ayrıntılı sis perdesini yaratıyorlar ve geri kalanınız da buna inanıyor! Gerçeği görmek yerine beni asıp kurutuyorsunuz!"

"Sakinleşmen gerek."

Declan kulağa ne kadar çılgınca geldiğini biliyor ama umursamıyor. "O kitapçıyı ziyaret edeceğimizi biliyordu. Eninde sonunda o bodrumdaki ofise gideceğimizi biliyordu. Kitabın o kopyasını bizi korkutmak için oraya bıraktı. Sizce bunu ne kadar zaman önce yaptı? Tüm bunları ne zamandır planlıyordu?"

"Kitapta parmak izi yoktu, Dec," diyor Cordova ona. "Prezervatif ambalajının tozunu aldıklarında CSU'ya kontrol ettirdim. Bazıları olabilir _."

"Ha di ama, bu tesadüf değil." Declan inliyor. "O sayfadaki onun el yazısıydı."

"Şimdi de el yazısı uzmanı mı oldun? Nereden biliyorsun?"

"Ben biliyorum."

Cordova'nın dudakları ince bir çizgi oluşturuyor, sonra şöyle diyor: "Bakın, Daniels haklı. Video ikinci dereceden. Hoffman'ın ona verdiği çantada ne olduğunu bilmiyoruz, ceketinin altında ne giydiğini bilmiyoruz."

"Saçmalık."

"Bunu kanıtlayamayız," diyor Cordova. "Sizin onun o kitabı bıraktığını kanıtlayabileceğinizden daha fazla kanıtlayamayız. Sıfır kanıt var. Sadece spekülasyon. Tesadüfi, hepsi bu kadar. Tek somut kanıt-"

"Benden, evet." Declan bunu geçiştiriyor. "Bir şekilde çaldığı kan. *Kesinlikle* çaldığı bir bıçak."

"Bunun da kanıtı yok."

Declan ona döner. "Morrow'un dairesine onu öldürmek için gizlice girdiğimi ve araya girince de kocasını öldürdüğümü mü düşünüyorsun ciddi? Hepsi Maggie Marshall davasıyla ilgili uydurma bir saçmalığın ortaya çıkmasını engellemek için mi? Hadi ama dostum. Denise Morrow'un etkinlik programı sır değil. Web sitesinde var. Onu bulmak yeterince kolay. Onu gerçekten öldürmek isteseydim, kitapçıya giderdim, evine değil. Belki de onu başka bir yerde yakalardım. Onu evde öldürmeye çalışmak aptalca olurdu. Kocasını öldürüp, panikleyip, hedefimi canlı bırakacağımı mı düşünüyorsun? Tanık bırakacağımı mı? Ben cinayet masası dedektifiyim, her gün böyle şeyler görüyorum. Bundan daha iyi bir plan yapamayacağımı mı düşünüyorsun? Ölmesini isteseydim bıçak kullanmazdım. Hunts Point'teki Pooch'a gidip bir silah alır ve onu kullanırdım. Ya da onu öldürmesi için rastgele birini tutardım. Etrafta onlardan çok var. Neden ellerimi kirleteyim ki?"

Hunts Point tartışmasız şehrin en kötü mahallesidir. Oraya girdiğinizde, gasptan cinsel saldırıya kadar herhangi bir şeyin kurbanı olma ihtimaliniz yirmi ikide birdir. Fahişeler ve torbacılar köşe başlarını tutmuş durumda. Pooch, Southside Posse'u yönetiyor. Küçük çocuklara rögarlara inip atılmış silahları almaları için para ödüyor, sonra da onları satıyor. Birçok girişiminden biri.

"Bu üç kartlı monte, hatırladın mı? Ben sadece destedeki başka bir kartım," diyor Declan. "Onun kafasına girerek, bunu çözeriz."

Cordova ellerini birbirine bastırıyor ve çenesini parmaklarının üzerine koyarak düşünüyor. Declan'ın az önce söylediği her şeyi düşünerek. "Tamam, hadi... hadi geriye dönelim. Denise Morrow'un Maggie Marshall davasını başından beri araştırdığını biliyoruz, değil mi? Kitapta bununla ilgili bir şey olduğunu söylememiş miydin?"

"Kitaba duruşmayla başlıyor. O da oradaydı."

"Ve özellikle senden mi bahsediyor? Senin bir şekilde suçlu olduğunu mu iddia ediyor?"

Çok geçmeden Dedektif Declan Shaw'ın kendini suçlu hissetmek için çok iyi bir nedeni olduğunu öğrenecektim. Diğer her şey gibi bu da gerçektir.

"Evet. Benimle ilgili ilk satırda. Ama bu bir kitap, değil mi? Kim bilir ne zaman ne biliyordu. Her ne alıyorsa, Harrison'dan almış. Harrison'ın mali kayıtlarına bakmalıyız. Denise Morrow'un maaş bordrosunda olduğunu biliyorsun. *Öyle olmalı.* Ondan Harrison'a bir ödeme bulursak, her şey anlam kazanmaya başlar."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Bu ikisi arasında ödemeler bulursanız, bu sadece onun doğru fiyat karşılığında bilgi paylaşmaya istekli olduğunu kanıtlar; spot ışıklarını üzerinizden almaz."

"Ya tam tersi olsaydı?" "Anlamıyorum."

"Belki de bunu tersinden düşünüyoruz," diyor Declan. "Ya Harrison'ı bana değil de başka bir şekilde işaret ettiyse? Harrison'ı bu işe neyin soktuğunu bilmiyoruz. Neden o değil?"

"Bu hala bir suç değil. Bunu nasıl bulmuş olabilir ki?" "Nasıl olduğunu biliyorsun." Declan, kızın o yazıda ne yazdığını düşünüyordu.

Kitap: *Etrafta ne varsa...*

"Lucero?" Cordova diyor.

"Muhtemelen onunla daha önce konuşuyordu, değil mi? Belki duruşmaya kadar. Belki de ondan önce. Hikayesi için detaylara ihtiyacı vardı ve o da ona bir tane verdi. Polislerin ona tuzak kurduğunu söylüyor. Nasıl olduğunu anlatıyor. Kadın bunu Harrison'a götürüyor ve o da bunu kullanıyor."

"Bu doğru olsa bile, bize burada nasıl yardımcı olacak? Ayrıca," diyor Cordova, "bu iz bırakmaz. IAU'nun seni aradığını söyleyen bir gazete kupüründe Harrison'ın adı ve numarasının yazılı olduğunu söylememiş miydin? Bu da onun iletişim bilgilerini haber çıktıktan *sonra* aldığı anlamına geliyor."

Declan telefonunu çıkarır ve kanıt dolabında çektiği fotoğrafları bulana kadar fotoğraflarını karıştırır. Cordova haklıdır; *Times*'ta çıkan "Maggie Marshall Davasındaki Dedektif İç Soruşturma Altında" başlıklı makalenin kenarına isim ve numara yazılmıştır.

Cordova gözlerini kısar ve daha yakına eğilir. "Bunu görebilir miyim?"

Declan telefonu ona uzatıyor ve o da görüntüyü çimdikleyip el yazısını yakınlaştırıyor. "Harrison'ın adının üzerinde neden bir çizgi var?"

"Bir ne?" Declan bir çizgiyi hiç fark etmemişti ama şimdi onu görüyor, belli belirsiz, bir kalem oynatır gibi.

"Numarayı çevirdiniz mi?"

Declan başını sallar.

Cordova numarayı masa telefonuna tuşlar. Sert bir erkek sesi cevap vermeden önce üç kez çalar: "Daniels."

Cordova tek kelime etmeden telefonu kapatır.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

DIŞARIDA.

Declan, Cordova'yla birlikte Yirminci Bölge'den aceleyle çıkarken bir devriye polisinden aşırıldığı sigarayı sertçe içiyor. Neredeyse dört yıldır sigara içmemişti ama şimdi bir taneye ihtiyacı olduğu kesindi. "Teğmen sana Denise Morrow'la konuştuğunu hiç söyledi mi? Bir kez bile mi?"

Cordova kaldırımın birkaç adım yukarısında, rüzgarın ters yönünde duruyor. Sigara dumanı kokusundan nefret eder. Takım elbisesine bulaşırsa, onu yıkamaktansa yakma olasılığı daha yüksek, ama Declan'ın neden buna ihtiyacı olduğunu açıkça anlıyor. "Bu iş başladığından beri onunla bu konu hakkında özel sohbetlerimiz oldu ve o bunu hiç söylemedi. IAU'daki ifademin sabahında beni kahvaltıya götürdü ve Maggie Marshall davasının her santimetresini konuştuk - senin ve benim yaptığımız her şeyi - yani bir fırsat vardı, ama konuşuyorlarsa bile bunu kendine sakladı."

Declan sigarasından bir nefes daha çekiyor. "Sanırım benim hakkımda da konuştunuz, değil mi?"

"Ne düşünüyorsun?"

"Peki sence ona ne söyledi?"

Cordova, "Bunun hiçbir anlamı olmayabilir." diyor. "Bu, makaleden Harrison'ın ismini bulduğu ve onunla bir yere varamadığı, ardından amirinizin izini sürdüğü ve Daniels'a saldırdığı anlamına gelebilir. Bu gerçekten konuştukları anlamına gelmez. Ona bir şey söylediği anlamına gelmez."

Declan buna inanmıyor. "O numara Daniels'ın masa telefonunu çaldırmadı, iş telefonu da değildi; o numarayı ezberledim, o kadar çok arıyorum ki. Hayır, o başka bir numaraydı. Bazı telefonlar

Üzerinde taşıyacak kadar önemli. Kişisel cep telefonu. Belki de kullan at. O numara neden onda olsun ki? Ona kim vermiş olabilir? Harrison olmalı, değil mi?"

Cordova umursamaz bir omuz silkme hareketi yapar. "Daniels ve Harrison'ın resmi kanallar dışında konuştuğunu hiç gördün mü? Hiç Altı'da birbirlerine tek kelime ettiklerini gördün mü?"

Declan bunu düşünüyor. Altı, kuvvetin tüm üyeleri için tarafsız bir zemin olarak görülüyordu; İsviçre gibiydi. Çoğunlukla sorunlar, çatışmalar, anlaşmazlıklar ve küslükler kapıda bırakılırdı. Bu, IAU'dan birini bir cinayet masası dedektifiyle gülüşürken ya da bir üniformalıyı savcılıktan biriyle atışırken görebileceğiniz anlamına geliyordu. Altı'nın içinde rütbe yoktu. Ama orada bile Harrison bir yabancıydı. Ekibinin diğer üyeleri araştırdıkları birinin yanında bara uzanabilirdi ama Harrison öyle değildi. Arka tarafta bir kulübede oturur ve mahkemeyi yönetirdi. Alkol aktıkça, bazıları açık bir soruşturmayla ilgili bazı ayrıntılar elde etme umuduyla oraya gelirken, diğerleri kendilerini onun standında şişeledikleri, ortaya çıkması gerektiğine karar verdikleri bir şeyi paylaşırken bulabilirlerdi. Declan yıllardır Altı'ya gidiyor ama Harrison ve Daniels'ı konuşurken gördüğüne dair tek bir örnek bile hatırlamıyor. Ama şöyle bir şey var: Daniels gibi adamlar rütbelerini yükselttiler çünkü bilginin para birimi olduğunu anladılar. Ayrıca sağduyunun önemini de anladılar.

Cordova kaldırımda birkaç adım atar, döner ve tekrar geri gelir. "Lucero'yla konuşmak için Dannemora'ya gittiğini sana hiç söyledi mi?"

Declan neredeyse sigara dumanından boğulacaktı. "Ne? Ne zaman? Ne zaman?"

"IAU'ya ifade vermesinden yaklaşık bir hafta önceydi. Ben benimkini verdikten birkaç gün sonra. Lucero'nun duruşmasından belki bir ay sonra. Davayı her yönüyle yeniden ele alabilmek için Lucero'nun tüm dosyalarını ofisine getirttiği zamanı hatırlıyor musunuz? Beyaz tahtalarımızı yeniden yarattı, her tanık ifadesini yeniden okudu."

"Bana ilk kez cahil piç dediğinde ve çalışmamızda delikler açmaya çalıştığında mı demek istiyorsun?" Declan puflar. "O zamanı mı kastediyorsun?"

Cordova başını sallar. "Bir şey onu tetikledi ama ne olduğunu söylemedi. Ona birkaç kez sordum ve sustu."

"IAU da bizim gibi onun peşindeydi. Muhtemelen bir şey kaçırmadığımızdan emin olmak istiyordu, değil mi?"

Cordova, "Emri altında kırk bir memur var" diyor. "Herhangi bir zamanda, masasında üç ila beş açık UAÖ soruşturması var. Bu tür şeylerden rahatsız olacak biri değil. Böyle bir şey yaparsanız o işte uzun süre kalabileceğinizi sanmam. Başka bir şey onu korkutmuş."

"Dannemora'ya gitmeden önce mi sonra mı?"

"Sonra," diyor Cordova. "Her şeyi ofisine getirtti.
sonra."

İkisi de birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra Declan sigarasını söndürür. "Denise Morrow, Roy Harrison'la bağlantı kurar. Roy Harrison onu Daniels'a yönlendirir-"

"Kişisel bir numara ile."

"Kişisel bir numarayla," diye tekrarlıyor Declan. "Dannemora'ya gidiyor ve Lucero'yla sohbet ediyor, Lucero da ona öyle bir şey söylüyor ki, adamcağızın etekleri tutuşuyor." Declan, Cordova'nın buna bir çomak sokmasını bekler, çünkü Cordova'nın yaptığı budur, ama ortağı sessiz kalır. Sonunda başını sallar.

Declan, "Dannemora'ya gitmemiz gerekiyor." diyor.

Cordova, "Dannemora'ya gitmem gerekiyor," diye cevap verir. "Komiserin dediğini yapacaksın ve bugün izin alacaksın."

"Olmaz, ben-"

"Ona, Harrison'a ya da bir başkasına seni kapatması için bir bahane veremezsin. Bunun ne hakkında olduğunu öğrenene kadar olmaz."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Denise Morrow'un *The Taking of Maggie Marshall* adlı kitabından alıntı

Declan Shaw'ın babasının kağıt üzerinde iyi bir adam olduğunu söylediğimi hatırlıyor musunuz? Kağıt üzerinde Ruben Lloyd Lucero kesinlikle iyi biri değildi. Sabıka kaydı, hayatının erken dönemlerinde reşit olmayanlara tecavüzden birden fazla kez tutuklanmasıyla başlamış ve yaşlandıkça daha da kötüleşmişti. İlk iki kızla çıkıyordu; aileleri suç duyurusunda bulunmuştu çünkü o on sekiz yaşından büyüktü ve kızları reşit değildi. New York gibi güzel bir eyalette bu teknik olarak bir suç olsa da, her iki kızla da konuştum (şimdi kadınlar) ve her ikisi de ilişkilerinin rızaya dayalı olduğunu doğruladı.

Bunu anlayabiliyorum ve bunlar için ona bir şans vermeye hazırım.

Neden mi?

İşte nedeni.

On altı yaşımıdayken Columbia'da ikinci yılında olan bir adamla çıktım. Yirmi yaşındaydı. Bana o zaman sorsaydınız, ona deliler gibi aşık olduğumu ve onun bana karşı hislerinin o kadar güçlü olduğunu söyledim ki, sanki ruhlarımız sonsuzluğu birlikte geçirmeye yazgılıydı. Şimdi sorsaydınız, ben daha lise ikinci sınıftayken üniversiteli bir çocukla çıkmanın heyecan ve tehlikesinin içimi bayılttığını ve ayrı kaldığımız günlerde (bazen haftalarda) büyük olasılıkla yarım düzine kızla çıktığımı söyledim. Romantizm değildi; ekili bir deneyimdi. Kesinlikle değildi

Bana değil, tecavüze. Ve ailem bunu hiçbir zaman öğrenemediği ve dolayısıyla suç duyurusunda bulunma fırsatı bulamadığı için, yasa tarafından da tecavüz olarak ilan edilmedi.

Yani, evet, Lucero'ya o ilk ilişkileri için bir şans verebilirim.

Ama Ruben Lucero durmadı. O ikisinden sonra, artık reşit olmayan kız arkadaşları, yasal tecavüz için dava açan ebeveynler yoktu, ama başka kızlar, başka suçlamalar vardı. Yirmi iki yaşındayken, şartlı tahliyesini tamamladıktan sadece altı hafta sonra, kamusal alanda uygunsuzluktan tutuklandı. Polise, metro beklerken ani bir idrar yapma dürtüsüne kapıldığını ve işi perondaki diğer insanların işi haline gelmeden önce tuvalete gidemeyeceğini düşündüğünü söyledi. Polis kaldırımında idrar bulamadı. Buldukları şey, Lucero pantolonunu indirip gülümsemeye karar verdiğinde beş adım ötesinde durduklarına tanıklık etmeye istekli dört genç kızdı. Bu ona otuz gün parmaklıklar ardında kalma, bir yıl daha şartlı tahliye ve cinsel suçlular listesinde bir kırmızı işaret daha kazandırdı. Bundan iki yıl sonra, tacizci üvey babasının evine dönmektense fuhuş yapmayı tercih eden on beş yaşındaki Ohio'lu bir kızla birlikte bir ara sokakta bulundu. Lucero suçlamayı kabul etmedi ve cinsel suçlular için bir tedavi programına girmeyi kabul etti. Yirmi beşinci doğum günü geldi ve geçti. Tedavi sonrası Lucero topluma (umarım) iyileşmiş bir adam olarak yeniden katıldı. En azından kağıt üzerinde.

Central Park'taki yer hizmetleri işini alabilmek için, sabıka kaydı olup olmadığı sorulduğunda yalan söylemiştir. İş başvurusunda Sosyal Güvenlik numarasının iki rakamını ters çevirmiş ve adını Ruben Lloyd Lucero yerine Lloyd R. Lucero olarak vermiştir. Mülakatı yapan kişiye herkesin ona Lucky dediğini söylemiş ve bu da akılda kalmış. Park personelinin geçmişini keşfetmesini engellemek için bu küçük sis perdesi ve aynalar yeterliydi. Parmak izini almışlar ama görünüşe göre bu izler hiç işlenmemiş, sadece dosyasına konmuş ve unutulmuş. Eski bir park yöneticisi bana yüksek iş hacmi ve küçük bütçe nedeniyle yeni işe alınanların deneme süresi boyunca işlem yapılmamasının standart bir uygulama olduğunu söylemişti ama bunu destekleyecek bir kanıt bulamadım. Eğer bu doğruysa, Lucero otuz günlük süreyi doldurduğunda neden kimsenin parmak izi almadığını açıklamıyor.

Birçok kişi Lucero'nun başını eğdiğini, genç kızlara olan iştahını kontrol etmeyi bařardđđını ve beladan uzak durduğunu söyleyebilir. Yine, kağıt üzerinde öyle görünüyordu. Maggie Marshall'ın ölümünün ardından polis Ruben Lucero'nun dairesine baskın düzenledi ve parka sık sık gelen genç kızlardan alındđđı anlaşılan bir dizi kitap buldu. Bunlar hatıra eşyalardı; bunu inkar etmek mümkün değil. İlgisini çeken ve takıntı haline getirdđđı kızların kitaplarını saklıyordu. Kitapları çalmanın yanı sıra birçok kızın fotoğrafını da çekmiş. Bu fotoğrafların bazıları uzaktan çekilmişti; bazıları ise gizli kameralarla (etek altı çekimleri yapmak için süpürge ve tırmıkların altlarına takılan) ekilmişti. Birkaçı da deneklerin rızasıyla çekilmiş gibi görünüyor: Kızlar soyunmanın çeşitli aşamalarında. Bazıları kendilerini tatmin ediyor. Hepsi reşit değil.

Ruben Lucero kötü bir adamdı.

Bir sorunu vardı ve bu sorun ortadan kalkmadı, sadece gelişti. Sadece saklamakta daha iyi oldu.

Ama şöyle bir şey var: Polis Lucero'yu Maggie Marshall dışında tek bir kişiye zarar vermekle suçlamadı. Bir kişiye bile.

Tüm o kitapları, hediyeelik eşyaları, fotoğrafları buldular - kesinlikle lanetleyici kanıtlar, ama tek bir kurban bile yoktu. O fotoğraflardaki kızlardan üçünün izini bulmayı başardılar, hepsi de hayatta ve sağlıklıydı. İkisinin Lucero'nun antalarından kitap aldđđından ya da fotoğraflarını çektiğinden haberi yoktu. Üçüncüsü Lucero'yu parktan tanıyordu ve bir ya da iki kez konuştuklarını ama sadece ayaküstü konuştuklarını söyledi.

Başka kurban yok.

Bir tane bile.

Sadece Maggie Marshall.

Dediğim gibi, saklanmakta daha iyiydi. Belki de bu becerileri cesetleri saklamaya kadar uzanıyordu ama buna dair bir kanıt yok.

Sadece Maggie Marshall var.

Bir kız parkta l bulundu. Boğulmuş. Tecavüze uğramış. Lucero'nun ayak izleri, kayıp saati, sigara izmaritleri.

Lucero ilk sorgusunda cesedi bulduğunu ve kimseye söylemediğini itiraf etti. Geçmişi göz önüne alındđđında, onu suçlayabilir misiniz? Kadına tepeden bakarken sigara içtiğini itiraf etti. Dua ettiğini söyledi.

onun için. Yapabileceği başka bir şey olmadığını söyledi. Birine söylemek istemiş ama söyleyememiş. Ona ne yapacaklarından korkuyordu.

Neden isimsiz olarak aramadığını sordum. Onu bulacaklarından endişelendiğini söyledi.

Ruben Lucero ile birçok kez konuştum. Bildiğim kadarıyla bana hiç yalan söylemedi.

Kimse dinlemediğinde bana çirkin şeyleri anlattı. Ayrıca Maggie Marshall'a zarar vermediğini de söyledi.

Ve ben ona inanıyorum.

Kendisine komplo kurulduğunu iddia ediyor.

Ve ben de buna inanıyorum.

Neden?

Dedektif Declan Shaw Maggie Marshall'ın olay yerine ilk gittiğinde bir ses kaydı yapmıştır. İsimlerinden bahsetmeden, sırt çantasında üç ders kitabı bulunduğunu belirtti. Şu anda NYPD kanıt dolabında bulunan sırt çantasında sadece iki ders kitabı var.

Dedektif Declan Shaw, Lucero'nun dairesine girdiğinde benzer bir ses kaydı yapmıştır. Lucero'nun "hatıra" kitaplarını buldu ve pek çok başlığı okudu. Polisin daha sonra Lucero'nun dairesinde diğerleriyle birlikte bulduklarını söylediği *Understanding Anatomy and Physiology* adlı kitaptan hiç bahsetmedi. Maggie Marshall'a ait olduğunu iddia ettikleri bir kitap.

Neden Lucero'nun masum olduğuna inanıyorum?

Maggie Marshall'ın parmak izleri o kitapta.

Lucero'nunkiler değil.

Maggie'nin cesedinin yanında bulunan sırt çantasına sadece polisin erişimi vardı.

Sadece Dedektif Declan Shaw.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Eyaletin yukarısından Dannemora'ya yolculuk beş saatten biraz fazla sürüyor. Cordova ıslah evine girdiğinde saat dördü geçiyordu.

Ruben Lucero sert görünüyor.

Cordova onu duruşmadan beri görmemiş ve on yıl yaşlanmış gibi görünüyor. Kafa derisine yakın tıraş edilmiş seyrelmiş saçlarının şakaklarına ak düşmüş. Eski bebek yüzü şimdi derin çizgilerle belirginleşmiş. Sağ yanağında belki bir iki haftalık bir kesik var ve özensiz siyah revir dikişleriyle onarılmış. Sol gözünü çevreleyen deri, kısmen iyileşmiş bir çürüğün koyu sarısı renginde. Cordova, Lucero'nun cinsel suçtan hüküm giymiş, on dört yaşında bir çocuğun katili ve genel olarak ürkütücü bir pislik olarak zamanının çoğunu koruyucu gözaltında geçirdiğini biliyor. Hapishanede bile bir sosyal sınıflar hiyerarşisi vardır ve cinsel suçlular, özellikle de gençlere göz koyanlar, diğerleri tarafından hedef alınan en alt basamakta yer alırlar.

Lucero bir inç kalınlığındaki balistik camın arkasında oturuyor, lekeli ve Tanrı bilir ne bulaşmış, başı yana eğik, gözleri yarıktan başka bir şey değil. Cordova onun karşısındaki koltuğa oturuyor, sol tarafındaki duvardan telefon ahizesini alıyor ve tenine değdirmeden konuşabilecek kadar yüzüne y a k l a ş t ı r ı y o r . Bayat soğan ve ter gibi kokuyor.

Lucero ahizesini kaldırıyor, omzunda dengeliyor ve hiçbir şey söylemiyor. *Punk* harfleri bir elindeki dört çatlak eklemi kaplıyor. Tipik bir hapishane dövmesi, ete harfler oyulup tükenmez kalemle ısıtılmış mürekkep sürülerek yapılan türden. Bazen enfeksiyon geçtiğinde kelime hala okunabiliyordu, bazen de

Hayır.

Cordova adamın elini başıyla onaylıyor ve sessizliği bozuyor. "Yeni mürekkep mi?"

Lucero camın arkasından bakıyor. "Ne istiyorsun lan sen?"

Bu ziyaret odasında altı kabin var. Hepsi dolu. Çoğu insan kısık sesle konuşuyor ama en uçtaki bir kadın telefona bağırıyor, karşısındaki mahkûma bağırıyor. Oğlunun uyuşturucu satmaktan tutuklanmasıyla ilgili bir şey. Cordova, adamın ona bakışlarından oğulları olduğundan şüpheleniyor. Sert görünmeye çalışıyor ama çenesinde bir titreme var. Cordova'nın çocuğu yok. Bir zamanlar evliymiş ama işi buna son vermiş. 90'ların sonunda çift vardiya çalıştıktan sonra eve döndüğünde boş bir dolap ve buzdolabının üzerinde basitçe "*Üzgünüm, artık yapamam*" yazan bir not bulurmuş.

Cordova telefonuna Teğmen Daniels'ın bir fotoğrafını yükler ve ekranı cama bastırır. "Bu adamı tanıyor musunuz?"

Lucero'nun gözleri birkaç saniye Cordova'da kaldıktan sonra küçük ekrana kayıyor. Adamı tanıyıp tanımadığını söylemiyor, sadece koltuğunda geriye yaslanıp Cordova'ya bakıyor. "Sana ne bundan?"

Cordova bakışlarına karşılık verir. Gözü kolay kolay korkmaz ve otuz yıldır bu işte olmanın ona öğrettiği bir şey varsa, o da okunmak istemeyen birini nasıl okuyacağıdır. Lucero kesinlikle Daniels'ı tanıyor. Cordova'nın ziyaretçi kayıtlarını inceleyebileceğini biliyor, o halde neden gizlemeye çalışsın? Telefonu geri çevirir, *Denise Morrow* yazar ve kefaletle serbest bırakıldıktan sonra adliye merdivenlerinde dururken çekilmiş yeni bir fotoğrafını bulur. "Ne olmuş ona?"

Lucero bu kez hiçbir şey saklamıyor. "Evet, o buradaydı. Ne olmuş yani?"

"Ne hakkında
konuşuyorsunuz?" "Ne
düşünüyorsun?"

"Son zamanlarda buraya geldi
mi?" "Neden umursuyorsun ki?"

Bu kez Cordova sessizleşir, yüzü en iyi *bildiğin neden* sırtıtışına döner. Diğer adam konuşmaya başlayana kadar ona bakıyor.

Lucero sonunda, "O bir muhabir ya da öyle bir şey," diyor. "Birkaç kez buraya geldi. Sen ve ortağının beni nasıl becerdiğine dair bir kitap yazdığını söyledi. Beni dışarı çıkaracaktı." Kolunu kaldırıyor. "Ortağın kırdığı için bu hâlâ berbat durumda. Zamanın yarısında başımın üstüne kaldıramıyorum. Dışarı çıkarsam, kolun için seni dava edeceğimi biliyorsun, yanlış tutuklama, yanlış hapis." Önce Cordova'yı, sonra kendini işaret ediyor. "Sen ve ben, yer değiştireceğiz. Senin orospu ortağıyla da."

Cordova adamın kolunun gayet iyi çalıştığını fark eder. Telefondaki görüntüleri tarar ve Geller Hoffman'ın bir fotoğrafını bulur. Onu kaldırır. "Ne olmuş ona?"

Lucero'nun gözleri büyüyor, sonra daha iyi görebilmek için öne doğru eğilirken tekrar küçülüyor. Görüntüyü incelerken yüzünde karışık duygular beliriyor. Koltuğuna geri döndüğünde hayal kırıklığından başka bir şey kalmamıştı. "Bunu bana neden şimdi söylüyorsun? O gün duymak istememiştin. Neden şimdi?"

"Ne demek istiyorsun?"

Görüşme odasının en ucundaki kadın elindeki ahizeyi masaya vurup cama çarpıyor, sonra ayağa fırlayıp konuştuğu mahkûma işaret ediyor. "Sen bu çocuğa hiç babalık yapmadın! Senden nasıl gangster olunacağını öğrenmekten başka bir şey öğrenmedi ve seni buraya getirenin de bu olduğunu düşünürsek, daha iyi durumda değil. Sonu burası oldu, sorumlusu sensin!"

Sandalyesine sert bir tekme atarak hışımla çıkıp gider. Odada görevli infaz koruma memuru kapıyı ona açmaktan başka bir şey yapmaz. Sadece başka bir gün.

Cordova tüm bunların dikkatini dağıtmasına izin vermemeye çalışır. "Ne demek istiyorsun?" diye tekrar sorar Lucero'ya.

"Şimdi sana söylememin bana ne faydası olacak? En azından beni çıkarmaya çalışıyor." Hayal kırıklığı tedirginliğe dönüşüyor. "Gerçekten buraya ait olduğumu mu düşünüyorsun? Benim için bir şeyler söyleyecek misin? Davamı yeniden mi açacaksın? Hayatta olmaz. Bu gerçeği ortaya çıkarırsan dünyanın başına yıkılır. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Bu her neyse, Lucero'yu ateşledi. Koltuğunda kayıyor, Cordova'ya, iç kapıya, muhtemelen onu buraya getiren ve hâlâ kapının yanında duran infaz koruma memuruna bakıyor.

Cordova adamı sakinleştirmeye çalışır. "Bakın, davanızda iyi ya da kötü bir şeyi gözden kaçırdıysak bana söyleyebilirsiniz. Eğer bir hata yapılmışsa, düzeltmek için elimden geleni yaparım."

Lucero yumuşak bir kahkaha atıyor. "Ne saçmalık ama."

"Söyle bana."

Lucero çenesini kaşıyor, sonra da yanağındaki siyah dikişleri belli belirsiz fırçalıyor. "Bana son fotoğrafı tekrar gösterir misin?"

Cordova telefonu kaldırır; Geller Hoffman'ın görüntüsü hâlâ ekrandadır.

"Sana o gün parkta o kıza göz kulak olduğumu söyledim. Sana gerçeği söyledim ve sen ne yaptın? O videoyu oynattınız. Jüriye onu takip ettiğimi söylediniz. Onu takip ettiğini söylediğim adamın videosunu bir kez bile göstermediniz. Bir kere bile. Bu senin suçundu."

"Tüm görüntüleri inceledik ve senden başka kimseyi görmedik. Bunu sen de biliyorsun."

"Onu bulamadın çünkü yeterince dikkatli bakmadın. Suçu bana atmak senin için daha kolay."

"Tam olarak ne diyorsun?"

Lucero, Cordova'nın telefonuyla arasındaki cama dokunarak, "Demek istediğim adam bu," diyor. "Onu takip ederken gördüğüm adam bu."

"Geller Hoffman?"

"Sence ona adını sormayı düşündüm mü? Sor saydım burada olur muydum? Sikeyim hayır." Koltuğuna geri yaslandı. "Bana gösterdiğin ilk adam mı? Buraya geldiğinde ona bütün bunları anlattım. Bu konuda hiçbir şey yapmadı. Beni çürümeye terk etti. Pislikler. Hepinizi."

Cordova Teğmen Daniels'ın fotoğrafına geri döner. "Bu adama söyledin mi?"

Lucero başını sallar. "Aynen öyle."

KIRKINCI BÖLÜM

Cordova tekrar dışarı çıktığında güneş batmıştır ve hava kesin bir serinliğe bürünmüştür. Telefonu çaldığında arabasına giden yolu yarılamıştı.

Teğmen Daniels.

Nasıl olur?

Daniels burada olduğunu biliyor mu? Bir gardiyan arayıp haber mi verdi? Boğazını temizler ve cevap verir. "Teğmen."

"Ortağınızda gözünüz var mı?"

Cordova hapishanenin otoparkına göz gezdirir. İlk aklına gelen Declan'ın onu takip ettiği ve Daniels'ın da ikisini izlediği olur ama sonra bunun ne kadar paranoyakça olduğunu fark eder. Declan daha iyi biliyordu ve Cordova kendi arabasıyla gelmişti ve kendi telefonuyla konuşuyordu; arama izni olmadan ikisini de izleyemezdi. "Ofisinizden ayrıldığımızdan beri onu görmedim. Ona dediğini yapmasını ve bugün izin almasını söyledim."

"Peki sen neredesin?"

Cordova hiçbir şeyi kaçırmıyor. "Bir ipucunun peşindeydim ama sonuç alamadım." Arabasına ulaşıyor, içeri giriyor ve kapıyı kapatıyor. "Bir şey mi oldu?"

Uzun bir duraklama oldu. Teğmenin ona seslenmesini ya da daha fazlasını istemesini bekler ama Daniels bunu yapmaz. Onun yerine çok daha kötü bir şey söylüyor. "Bir tanık ortaya çıktı. David Morrow'un öldürüldüğü gece köpeğini gezdirdiğini ve Declan'ın Beresford'a Seksen İkinci Sokak girişinden girdiğini gördüğünü söyledi. Onu haberlerde görene kadar pek bir şey düşünmemiş, sonra da haber yapmak için buraya gelmiş. Beresford'da yaşıyor ve herkesi tanıyor.

Onu orada görmek unutulmazdı." "Onu saat kaçta gördü?" "Dokuza çeyrek kala."

Cordova yutkunur. Adli tabip David Morrow'un ölüm saatini akşam 8:30 ile 9:30 arası olarak belirledi. "Morrow'ların dairesine Seksen İkinci Cadde'den giremezsiniz; Central Park West'teki girişi kullanmanız gerekir. Bina, sakinlerinin mahremiyetini sağlamak için çılgın bir tasarıma sahip, bu yüzden her lobi sadece birkaç daireye açılıyor. Tüm bunları bina yöneticisi ve güvenlik şefiyle görüştüm."

"Tanıkla kendim konuştum. O olduğuna yemin ediyor. Lobideki fotoğraftan da Declan'ı hemen seçti."

Bu iş gittikçe kötüleşiyor. "Oraya gidip kameraları kontrol etmemi ister misin?"

Daniels, "Lomax'a binanın güvenlik şefini arattırdım," diyor. "O girişteki kamera yaklaşık üç haftadır çalışmıyor. Tahrip edilmiş. Hiç görüntü yok."

İki adam da uzun bir süre sessiz kalır. Cordova bu konuşmanın nereye varacağını bilmektedir -Declan'ın kanı olay yerinde bulunmuştur, cinayet silahı onun dairesinden çıkmıştır ve üzerinde onun parmak izleri vardır, Denise Morrow 911 çağrısında onun adını vermiştir ve onun dairesinde olduğunu iddia etmiştir, onun hakkında yazdığı kitap ona cinayet sebebi vermektedir ve şimdi de ilgisiz bir tanık vardır, ki bu muhtemelen en can yakıcı unsurdur çünkü bu kadının oyunda hiçbir rolü yoktur. Cordova elini seyrelmiş saçlarından geriye kalanların arasında gezdiriyor. "Benden ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Onu buraya getirirseniz, bunu sessizce yapabiliriz. Sendika temsilcisi ve savcı yardımcısı Saffi ile görüştünüz. Bırakalım Carmen suçlamaları takip etmek isteyip istemediğine karar versin."

"Harrison'ı bu işin dışında tutabilir misin?" Daniels cevap vermez.

"Bak, Harrison bunu öğrenirse basına sızdırır. Yapacağını biliyorsun. Basın bunu öğrenir ve Declan'ın kariyeri biter. Nasıl sonuçlandığı önemli değil."

Daniels uzun bir süre sonra, "Belki bunun da zamanı gelmiştir," dedi. "Seni sonra ararım."

"Bir saat içinde sizden haber alamazsam, onu alması için başka birini göndereceğim. Daha fazla geri tepme riskini göze alamam."

Şehre varması en az beş saatini alacaktır. "Anlaşıldı." Daniels telefonu kapatır kapatmaz Cordova Declan'ı arar. Arabasına biner, yarı yarıya çağrının telesekretere düşmesini beklerken, ortağı ikinci çalışta telefonu açar. "Lucero'yu gördün mü?" diye soruyor. "Ne yaptı? Sana söyledi mi?"

Cordova hapishane otoparkından çıkar ve I-87'ye biner. "Daniels bilgi saklıyor. Seni gördüğümde bilgi veririm. Şu anda çok daha büyük bir sorunumuz var, *şu anda halletmemiz* gereken bir şey." Declan'a tanıktan bahsediyor.

"O yanılıyor."

"Tüm söyleyeceğin bu mu?"

"Ne söylememi istiyorsun? Ya yanılıyor ya da işin içinde. Denise Morrow'u ne kadar iyi tanıyor? Arkadaş mı?"

"Saçmalamayı kesmelisin Dec. Bu kadarı çok fazla. Çok fazla. Bir adım geri çekil ve kanıtlara bir cinayet dedektifi gibi bak, sanki hepsi başkasının suçuymuş gibi - şimdiye kadar onları tutuklamış olurduk biliyorsun."

"Ben değildim. O binanın yakınında bile değildim. Sana söyledim, parktaydım-"

"Yürüyüşe çıkıyorum. Doğru ya. Gerçekten hangi cehennemdeydin? Daha fazla saçmalık yok, Dec. Seni içeri almamı istiyorlar ve eğer alırsam, bu sefer gitmeme ihtimalin çok yüksek. Kendi başına değil."

Saniyeler geçiyor. Sonra: *"Seksen Birinci Cadde metro istasyonundaydım, müzenin altındaki. Perondaydım."*

Cordova, "O istasyon o saatte açık bile değil," diye karşılık verir. "Neden..." Sonra tıklar. Anladı. Teşkilattaki her polis o karakolu bilir ve orada hayatına son veren memurların listesini sayabilir.

Nöbetin sonu. Kimse buna *intihar* demez. *Nöbetin sonu.* Cordova'nın midesi düğümlenir. Otoyoldan çıkmak istiyor, ama duramaz. Şehre geri dönmek zorunda. Flaşörlerini yakar ve hızlanır. "Tanrım, Declan. Neden?"

Declan buna cevap vermiyor. Hiçbir şey söylemiyor.

Cordova gösterge panelindeki saati kontrol eder. "Beş saat uzaklıktayım. LT'yi arayacağım"

ve ona seni kendim getireceğimi söyle. Bu gece. Şehre döner dönmez. Yapmanı istediğim şey şu: Daireme git. Orada kal. Kendi evine gitme. Halka açık bir yere gitme. Harrison'ın senin için birini göndermesi ya da Hoffman'ın seninle fotoğraf çektirmeye çalışması riskini almak istemeyiz. Doğruca daireme git ve beni bekle. Ben dönene kadar başını aşağıda tut."

Declan hâlâ bir şey söylemiyor. "Hâlâ orada mısın?"

"Yapmanı gerekeni yap Jarod."

Declan telefonu kapattığında Cordova iki yumruğunu da direksiyona vurur.

Bu çocuk aşağı inmek *istiyor*.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

DECLAN telefonunun bataryasını ve SIM kartını çıkarır. Artık takip edilemeyeceğinden emin olarak, çeşitli parçaları cebine koyar.

Günü Central Park'ta, Central Park West'in karşısındaki Beresford binasını net bir şekilde gören bir bankta geçirdi. Koşu yapanları, anneleri, babaları ve bebek arabalarını iten çeşitli dadıları izledi. Park görevlilerinin küçük elfler gibi gelip gitmelerini, ağaçları ve çiçekleri budamalarını, biçmelerini, kenarlarını düzeltmelerini, çöp parçalarını yok etmelerini izledi. Ruben "Şanslı" Lucero'nun bu bankın önünden kaç kez geçtiğini merak etti. O şerefsiz artık o kadar şanslı değildi. Ve Maggie Marshall'ın buradan kaç kez geçtiğini merak etti, o güne kadar parktan kaç kez güvenle geçmişti.

Daniels bilgi saklıyordu.

Hadi

canım.

Daniels.

Ve Roy Harrison.

Cordova da öyle.

Hepsinin elinde gerçeğin parçaları var ama hiçbiri öne çıkmaya istekli değil. Hayır. Onu otobüsün altına atmayı tercih ediyorlar.

Hep böyle olmadı mı, evlat? Sen ve ben, onlar için çöpten başka bir şey değiliz. Kaldırıma bırakılacak ve unutulacak bir şey.

"Siktir git baba," diye mırıldanıyor Declan usulca. "Sakin beni kendinle kıyaslama."

Farklı olduğumuzu mu sanıyorsun? Farklı değiliz. Çok çalışın. Çalışın.

Doğru olanı. Boku yiyin. Daha çok çalış. Tekrar boka bat. Çenenin kapalı tutup sana söyleneni yaparsan her şey yolunda gider, ama ayağa kalkmaya çalıştığın anda binlerce çizme sırtına biner ve sana haddini bildirir. O Lucero denen herif sapık bir herifti; hak ettiğini buldu. İnme üzere olduğunu gördünüz, sırtınızda botları hissettiniz, sizi tutmalarına izin vermediniz. Hayır. Benim oğlum değil. Onlardan kurtuldun. O köpeği yere indirdin. Bana sorarsan, kolay kurtuldu. Benim zamanımda onu bir arabanın arkasına bağlar ve tüm pisliği kaldırımdaki bir lekeden başka bir şey olmayana kadar mahallede sürüklerdik. Ama sen onu kendi yönteminle yakaladın, bunda yanlış bir şey yok. Belki uygulamada biraz zayıftı ama yine de onu hakladın. Aferin sana.

Declan ellerine bakıyor. Yumrukları o kadar sıkı sıkılmış ki tırnakları avuçlarına batıyor. Onları serbest bırakmak yerine daha da sıkıyor, acının babasının sesini keseceğini umuyor. Ama öyle olmuyor.

Bana sorarsan, beni saf dışı bırakma şeklin daha cesurcaydı. Bunu yapmak için mi? Yedi yaşında mı? Lanet olsun, evlat. İşte o zaman seni doğru yetiştirdiğimi anladım. Seni güçlü yetiştirmişim.

"Beni eşek sudan gelinceye kadar dövdün."

Seni ben adam ettim! Babama karşı çıkmadan önce on üç yaşındaydım. Sen yedi yaşındaydın! Elli kilo sınırlıydım. Belki de bu yüzden buna hazır değildim. Geldiğini göremedim. Dört ya da beş yıl daha, evet, izliyor olurdum, ama sen yedi yaşındayken değil. İmkân yok. O kırıktan düştüğüm ana kadar anlamamıştım. Havadaydım, kaldırıma doğru gidiyordum ve işte o zaman kafama dank etti. Kahveme koyduğunuz şey neydi? Fare zehri mi? Striknin mi? Hayır, bu doğru değil. Bunu yakalayabilirlerdi. Neydi o?

"Benadryl."

Evet, annen seni uyutamadığında sana verdiği şey. Benadryl. Hiçbir şey hissetmedim. Hiçbir şey. İlk başta hissetmedim. O binanın üstünde. Etrafta dolaşıyordum. Yapılması gerekeni yapıyordum. Benadryl etkisini gösterdiğinde vardiyamın belki bir saatindeydim, kahve termosunun üçte ikisini bitirmiştim. Kötü bir şekilde değil; daha çok sıcak bir battaniye gibi, bir nice-su küvetinin içine kaymak gibi. Bir şeylerin ters gittiğini anlamalıydım ama

Böyle bir uyuşturucu. Tüm duyuları köreltiyor, insanı uyuşturuyor. Endişe, kaygı ya da korku yok - beni o kırılganlığın üzerinde gün be gün hayatta tutan her şey yavaş yavaş söndü. O kadar yavaş söndüler ki, gittiklerini fark etmedim. Ve onlarla birlikte koordinasyonum, dengem de gitti... O son adımı attığımda, ayağımın kırılganlığın kenarını ısıladığını ve yuvarlandığımı fark ettiğimde, o zaman bile korku yoktu. Sanırım duymak istediğin bu değil, değil mi evlat? Sanırım kötü bir şekilde çıktığıma inanmak istiyorsun, ama öyle değildi. Son düşüncem neydi biliyor musun? Ne yaptığını anladığımda aklımdan ne geçti? Gururdu. Oğlumla gurur duyuyordum. O son birkaç saniyede bu dünyanın bokunu iyi atlatacağını biliyordum. İçine bunu koyduğumu biliyordum. Kimsenin onu itip kakmasına izin vermeyen oğlum. Benim bile.

Declan yumruklarını açıyor, avuçlarındaki kırmızı izleri inceliyor, sonra tekrar sıkıyor. Daha sıkı. Sıkabildiği kadar sıkı. Acıyı istiyor. Ona ihtiyacı var. Tüm o kırık kemikler. Kesikler. Çürükler. Babasının ona verdiği her acıyı hatırlamaya ihtiyacı var.

Ben olmasam, yaptığın şeyleri yapabilir miydin? Bunu yapabileceğini mi sanıyorsun? Hiç şansın yok. Seni ben yarattım.

"Evet, baba, bundan sonra olacıklara bayılacaksın."

Declan ayağa kalkar, gerinir, kanın vücudunun her santimetresinde dolaştığını hisseder. Parktan çıkıyor ve caddeyi geçerek Beresford binasına doğru ilerliyor, gece etrafını sarıyor. Hiç bu kadar canlı hissetmemişti.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

DECLAN köpek gezdiricisini hatırlıyor. Kalın bir palto giymiş, cinsi belirsiz bir köpeği çekiştiren yaşlı bir kadın olan bu kadını sadece bir an görebilmişti. Muhtemelen bazı arabalardan daha pahalı bir safkan olduğunu biliyordu ama Declan köpeklerden anlamıyordu. Kadın köşeyi dönmüş ve Beresford'un önünde durmuştu. Declan onu fark etmişti ama onun kendisini fark ettiğini sanmıyordu; belli ki bu konuda yanılmıştı. Önemli değil. Artık hiçbirinin önemi yok.

Batı Central Park'ın kenarında durur, Beresford'a bakar ve her şeyi içine çeker. Yirmi iki katlı, ayrı girişleri olan, aslında üç binanın birbirine sıkıştırılmış hali. Declan New York'ta buna benzer başka bir bina bilmiyor. Ya da herhangi bir yerde, aslında.

Morrow'ların dairesine erişmek için Central Park West'teki girişten geçmeniz, ardından kuleye çıkan asansöre binmeniz gerekiyor. Oraya ulaşmanın başka bir yolu yok.

Güzel bir tasarım. Gizlilik
için tasarlandı. Seçkinler
için tasarlandı.

Declan durduğu yerden Central Park West girişini görebiliyor ama yürümeye başladığında o tarafa gitmiyor. Köpekli kadının bulunduğu yerin hemen yanından geçer; yarı yarıya onu tekrar görmeyi bekler ama göremez. Seksen İkinci Cadde'deki servis girişinden binaya giriyor ve hemen kameraya bakıyor. Birkaç hafta önce devre dışı bıraktığında, sadece kabloyu sökmekle kalmamış, kabloyu

ve yine duvarın içinde kaybolduğu noktada. Bu tamir edilebilecek bir şey değildi; değıştirilmesi gerekiyordu ve bu hala gerçekleşmedi. Bu girişte kapıcı yok, bu da kişisel güvenlikleri ve mahremiyetleri konusunda bu kadar endişeli olan ve düzenli geliş gidişlerini kimsenin izlememesini tercih eden ev sahipleri için bir başka artı. Ayrıca mahremiyete önem veren ve izlenmek istemeyen Declan için de bir bonus.

Servis asansörüyle dördüncü kata çıkar. Kapılar tavandan sarkan çıplak ampullerle aydınlatılmış pis bir koridora açılıyor. Dar alan örümcek ağıları ve çoktan gitmiş bir çağdan kalma atılmış mobilyalarla doludur, hepsi de toz içindedir. Bu koridor, Beresford'un derinliklerinde New York Şehri inşaat müfettişine sunulan planlarda görünmeyen pek çok koridordan biri. İzinler verildikten sonra eklenmişler ve aslında hizmetliler ve ev çalışanlarının binada görünmeden dolaşabilmeleri için kullanılmaları amaçlanmış. Bir bölümden diğerine görünmeden geçebilmek için. Seçkinler için ve mahremiyet için tasarlanmış bir binada, bina sakinlerinin seyahat ettikleri yıldızlı koridorlarda görmek isteyecekleri son şey, yiyecek taşıyan bir hizmetçi ya da yıkanmış gömlek demeti taşıyan bir uşaktı. Bunların hepsini karanlıkta bırakmak en iyisiydi.

Declan dar koridorun yaklaşık üçte ikisindeki bir kapıda durur. Bu tarafta kapı açıkça işaretlenmiştir - soluk kırmızı harflerle boyanmış EXIT. Declan ağırlıklı mandala basıp içeri adım atar ve o tarafta da hiçbir işaret yoktur; kapı, dördüncü kattaki kiracı fuayesinin karmaşık ahşap işçiliğinde kaybolur. Lobi gibi bu alan da terk edilmiş. Fuayenin dışında sadece bir daire var ve orası da sessiz. Declan gizli kapının karşısındaki kiracı asansörüne doğru ilerler ve düğmeye basar. Asansör geldiğinde içeri girer ve kendisini Morrow'ların kule dairesine götürecek olan düğmeye basar.

Denise Morrow'un dairesine.

Buraya son geldiğinde asansörün giriş holü New York'un En İyileri'nin yarısıyla doluydu, ama şimdi burası boş ve sessiz. Asansörün kapanma sesi ona bir trompet sesi gibi geliyor.

Morrow'un kapısının kilidi daha güçlü bir modelle değiştirilmiştir ama Declan bu işi çabucak halleder. Çok daha zor kilitleri açarak büyümüştü. Karanlık dairenin içine süzülür ve kapıyı arkasından hafifçe kapatır. Alarm panelindeki LED yeşil yanıyor. Devre dışı.

Declan silahını çıkarır.

Gözlerin üzerinde olduğunu hissettiğinde giriş holünü yarılarmıştı. Döndüğünde Denise Morrow'un kedisinin birkaç adım arkasında gölgeler arasında gezindiğini, parlak yeşil gözlerinin karanlıkta parıldadığını görür. Adı neydi? Quincy mi? Quinton? Quimby. İşte bu kadar.

Kedi, bir tüy bulanıklığı ve bir künne şingirtisiyle yanından hızla geçip David Morrow'un cesedinin olduğu yerde durur. Kedi birkaç adım daha geri gider, sonra Declan'a her şeyi gösteriyormuş gibi bakar. Ceset çoktan gitmiş; fayanslar temizlenmiş. Ne olduğuna dair hiçbir iz yok. Yine de Declan ölü adamı hâlâ havada hissediyor. O noktadan geçerken bir cesedin üzerinden geçiyormuş gibi hissediyor. Mutfaktan geçerek ana yatak odasına gider.

Kapı açık ve Denise Morrow soluk ay ışığında zar zor görülebiliyor. Geniş yatağın üzerinde yatıyor, bacaklarını örtmeyen beyaz saten çarşaf dışında çıplak; soğuk havayı teninde hissetmek için çarşafı kenara atmış gibi görünüyor.

Declan yatağa yaklaşırken silahını daha sıkı kavıyor. Zemin gıcırıyor.

Denise Morrow'un gözleri faltaşı gibi açılır ve onu görünce yumuşak bir nefes verir. Çarşafı göğsüne bastırarak doğruluyor. "Burada olmamalısın," diye fısıldıyor.

"Senaryonun dışına çıkmamalıydın," diyor ona ve silahını komodinin üzerine koyuyor.

Yatağın kenarına oturur, kadının gözlerindeki saçları fırçalar. Declan başparmağıyla Denise Morrow'un yanağını okşar ve dudaklarını onunkilere bastırır.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

FLAŞÖRLER ve sirene rağmen Cordova şehre döndüğünde saat on biri geçmiştir. Declan'ı dairesinde bulamaz; kendi dairesinde de bulamaz. Muhtemelen onu iki düzine kez aramış ve her arama doğrudan telesekretere düşmüştür. Mesaiye kalan birkaç polis dışında karakol terk edilmiştir. Oradaki polislerin hiçbiri Declan'ı görmemiştir.

Cordova makineden bir fincan katran kıvamında kahve alır, bilgisayarının başına geçer ve araba kayıtlarını kontrol eder. Declan adına kayıtlı bir şey yok. Kendine ait bir arabası yok ve üç haftadan fazla bir süredir polis aracına binmemiş. Cordova o pencereyi kapatıp başka bir pencere açar ve cep telefonu takip yazılımı Fog Reveal'a giriş yapar. Declan'ın cep telefonu numarasını girer, makinenin çalışmasını bekler ve *Cihaz çevrimdışı* olarak geri döndüğünde hafifçe küfrederek.

Kahvenin tadı bok gibi ama ona ihtiyacı var. Kafeine ihtiyacı var. Zorla içiyor ve suç panosuna bakıyor.

David Morrow ve Mia Gomez sessizce ona bakıyor. Denise Morrow ve diğer birkaç kişi de öyle. Cesetlerin fotoğrafları var. Çeşitli cinayet silahlarının. Morrow'ların kapı çerçevesindeki kan lekesinin.

Declan'ın kanı.

Declan asabi biri, hep öyleydi, ama bir katil mi? Cordova bunu göremiyor.

Peki çocuk neden saklanıyor?

Cordova bir kalem alır, masanın kenarına birkaç kez vurur, sonra telefonuna uzanır ve IT'yi arar. Saatin geç olmasına rağmen,

Biri cevap verir. "Barksdale."

"Hey, ben Twenty'den Jarod Cordova. Benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Ne oldu?"

"Seksen Birinci Cadde metro istasyonunun onuncu Cuma gecesi saat sekiz ile dokuz arasındaki kamera kayıtlarını alabilir misiniz?"

"Müzenin altındaki istasyon mu?" Barksdale bir an sessiz kalır.

"Gazetelerde bir şey görmedim. Birini daha mı kaybettik?"

."

Departmandaki herkes o istasyonu biliyor.

"Hayır, bu sefer değil. Yine de birilerinin burayı araştırmış olabileceğini düşünüyorum. Bulduklarınızla birlikte beni arayabilir misiniz?"

"Evet. Elbette." Sesinde hafif bir titreme vardı.

"Bunu kendine sakla, tamam mı? Dedikodu çıkarmaya gerek yok."

"Anladın sen onu."

Cordova oraya gitmek istemedi; artık haberin yayılacağını biliyordu. Mavi asma böyle bir şey. Birçoğunuz *benden duymadınız ama...* Yine de başka seçeneği yok. Declan'ın işi zor ve David Morrow ile Mia Gomez öldürüldüğünde o karakolda olduğunun kanıtlanması bileziklerin bileklerinden çıkmasını sağlayacak. Declan kayıplara karıştıysa, Cordova bu görüntüleri ortağı ortaya çıkana kadar Daniels'ı oyalamak için kullanabilir.

Eğer ortaya çıkarsa.

Tanrım. Ya Declan şu anda Seksen Birinci Cadde istasyonundaysa? Ya oraya daha önce gittiyse? Ya bu yüzden telefonu açmıyorsa?

Central Park Karakolu'nu arar ve karakolda en son ne zaman devriye gezdiklerini sorar.

Bir saat önce dediler.

Orada kimse yoktu, ölü ya da başka türlü.

En azından bu var, diye düşünüyor Cordova.

Kahvenin geri kalanını yutar, bunu yapmak için gözlerini sıkmak zorunda kalır, sonra tekrar tahtaya bakar.

Denise Morrow iki kurbanı da şehrin öbür ucundan öldürmüş olamaz.

Geller Hoffman'ın Mia Gomez'i öldürmek için zamanı vardı.

Denise Morrow'un onu bu işe bulaştırmış olması çok muhtemel.

Lucero, Maggie Marshall cinayeti için Hoffman'ı suçladı. Belki bunu Denise Morrow'a da söylemiştir. Belki de kanıt buldu ve bunu Hoffman'a karşı koz olarak kullandı: *Benim için kocamın sevgilisini öldürürsün ve bu asla ortaya çıkmaz.*

Hoffman David Morrow'u da öldürmüş olabilir mi?

Geller Hoffman böyle bir sırrı saklamak için ne kadar ileri gider?

Çok ileri. Eğer bu doğruysa ve ortaya çıkarsa, hayatı sona erer.

Eğer doğruysa.

Öyleyse neden kanlı kıyafetlerini Denise Morrow'a verdi ve onu giydirdi?

Üç kartlı monte.

Kanıtları karıştırın. Davayı bulandırın.

Declan bu konuda haklı olabilir. Belki de

Declan her konuda haklıdır.

Avlunun karşısında, Teğmen Daniels'ın ofisi karanlık. Kapı kapalı.

Lucero Daniels'a Hoffman'dan bahsettiyse, Daniels neden ona ya da Declan'a söylemedi? Lucero onların davasıydı.

Soruşturma Harrison'ın davası. IAU'nun davası.

Cordova bir kâğıt alır ve olası bir zaman çizelgesi karalar:

Lucero, Denise Morrow'a Geller Hoffman'dan bahsediyor. Denise Morrow Harrison'a anlatır.

Harrison ona Daniels'ı aramasını söyler ve teğmenin kişisel cep numarasını verir.

Daniels, Lucero'yla bizzat konuşmak için Dannemora'ya gidiyor.

Geri döner ve Lucero soruşturmasıyla ilgili tüm dosyaları ofisine getirttirir.

O dosyalar artık orada değil.

Cordova sürekli baş komiserin ofisinde. Gitmişler.

Bunun anlamı ya peşine düşmeye değer bir şey bulamadı ve hepsini geri koydu ya da peşine düşmeye değer bir şey buldu, öyle ki her şeyi daha özel bir yere taşıdı.

IAU gibi özel.

Cordova ve Daniels'ın gemişı neredeyse 16 yıl öncesine dayanıyor. Daniels bir Şey bulursa ona söylerdi, değil mi?

Değil mi?

Declan'ın adı karışır sa belki olmaz. IAU buna izin vermez. Ama Geller Hoffman'la ilgili bir ipucu Declan'la nasıl bağlantılı olabilir?

Sonra tıklar ve tıkladığı anda Cordova bu düşüncenin aklından çıkmasını ister. Gitmesini ister. Ama pençeleriyle kazıyor. *Ya Declan da Hoffman'ı duyduysa? Ya Lucero'yu içeri attıktan sonra bunun doğru olduğunu kanıtlayacak bir Şey bulduysa? Ya Declan onu gmdyse? Ya yanlış adamı içeri attıklarını öğrenirse?*

Bu, ortağının neden metro platformunda durduğunu açıklayabilir.

Suçluluk duygusu.

Bu Daniels'ın neden sessiz kaldığını ve neden IAU ile çalıştığını açıklar. LT olarak, o davaya o baktı. Cordova ve Declan kadar Lucero'nun içeri tıklılmasından o da sorumluydu.

Cordova Őakaęını kaşıyor. Maggie Marshall'ı Geller Hoffman öldürmüş olabilir mi?

Cordova bunu hayal edemez. Mahkemeden, basından tanıdığı adam değil.

Ama Hoffman'ın kanlı kıyafetleri var. Cinayet silahı. Tüm kanıtlar Gomez ve daha fazlası için onu işaret ediyor.

Cordova, Mia Gomez'in çöp konteynerinden çıkarıldıktan sonraki fotoğrafına bakar, vücudu bıçak yaralarıyla harap olmuştur. Eğer Geller Hoffman onu öldürdüyse... *eğer bunu o yaptıysa...*

Bunu yapan adam Maggie Marshall'ı öldürebilir mi?

Evet.

Cordova'nın Hoffman'la konuşması gerekiyor. Bu gece. şimdi.

Çünkü bu işin başka bir yönü daha var. Eğer Daniels parçaları IAU ile bir araya getirdiyse, Harrison'la birlikte her Şeyi Declan'ın üzerine yıkmak için işbirliği yapmış olma ihtimali çok yüksek.

Declan kendisine komplo kurulduğu konusunda ısrar ediyor. Belki bu konuda da haklıdır.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Cordova Central Park Kulesi'nin otomatik kapısından içeri adımını attığında saat gece yarısını biraz geçmektedir. İki güvenlik görevlisi görev başındadır. Onlara rozetini gösterir, Geller Hoffman'ı görmek için orada olduğunu söyler ve eğer herhangi biri avukatı uyarmak için ararsa, onları müdahale suçundan mahkemeye vereceğini ekler. Sonra kendini aptal gibi hisseder çünkü asansöre bindiğinde sekseninci kata çıkmasına izin vermelerini istemek zorunda kalır çünkü anahtar kartı yoktur ve lanet şey kart olmadan hareket etmez. Asansör kapıları nihayet yumuşak bir *vınlamayla* aralarına kapandığında Cordova hayali bir şapka çıkarır.

Lobi tamamen cam, mermer, modern mobilyalar ve stratejik aydınlatmadan oluşuyor ve sekseninci kat da bundan farklı değil. Asansörün dışında küçük bir oturma alanı, duvarlarda aynalar ve tavandan tabana pencerelerden şehrin çarpıcı bir manzarası var.

Şehrin en kötü suçlularını savunmak belli ki iyi para kazandırıyor.

Hoffman'ın dairesi koridorun sonunda, iki daire daha var. Bıçağın Hoffman'ın garajdaki arabasının üzerinde bulunduğu gün oraya yerleştirilen olay yeri bandı çoktan gitmiş. Savcı yardımcısı Saffi hiçbir zaman özel bir uzman atamadı. Parmak izleri ve bıçak Declan'a ait çıkınca, işler sarpa sardığında ve dava çöktüğünde, şüphesiz yukarıdan gelen emirle bu işi bıraktı.

Cordova buraya son gelişinde bu koridordan öteye gidememişti.

Bu sefer Hoffman'ın kapısını çalıyor. Yüksek sesle çalıyor.

Kapıya kimse gelmeyince, zile bir kez daha basar.

birkaç kez.

Bu da işe yaramayınca kapı kolunu dener ve kilidin açık olduğunu görür.

Kapıyı çeviriyor ve hafifçe iterek açıyor. Sol taraftaki alarm paneli yumuşak bir cıvıltı çıkarır ama çalmaz. Alarm aktif değil.

"NYPD!" Cordova sesleniyor. "Geller Hoffman, ben Dedektif Jarod Cordova. Evde misiniz?" Bildiği kadarıyla Hoffman bekâr ve yalnız yaşıyor.

Cordova kapıyı biraz daha açar ve fuayeye adım atar. "Geller Hoffman? NYPD."

Yanıt yok.

Buranın güvenli bir bina olduğuna şüphe yok, ancak New York'ta birinin gece boyunca kapısını kilitlemeden bırakması tuhaf görünüyor.

Cordova dar bir sehpanın üzerinde gümüş bir kâsenin içinde bir dizi anahtar görür. BMW anahtarlığı da oradadır. Bunları görünce içinde huzursuz bir his belirir. Daha önce bu daireye hiç adım atmadığı için gerçek bir referans çerçevesi yoktur ve bir bakışta hiçbir şey yerinde görünmez ya da rahatsız edilmez, yine de bir şeylerin ters gittiğini hisseder.

Cordova sessizce belindeki silahı kılıfından çıkarır. "Geller Hoffman! Ben NYPD'den Jarod Cordova. Evde misiniz? İçeri geliyorum!"

Sesi mermerde yankılanıyor ve kayboluyor.

Yanıt gelmiyor.

Cordova dairenin içine doğru yürür ve buraya geleceğini kimseye söylemediğini fark eder. Hoffman arka odadan çıkıp üzerine atarsa kimse onu kurtarmaya gelmeyecektir. Gece bitmeden cesedini bir çöp konteynerinde bulacaklar, Mia Gomez'den farkı kalmayacak. Bu düşünceden kurtulmaya çalışır ama sadece bastırmayı başarır.

Oturma odası, pencere duvarından içeri süzülen şehir ışıkları dışında karanlıktır. Hoffman'ın beyaz mobilyalarında, duvarlardaki sanat eserlerinde, her biri bir milyona mal olmuş ya da çerçevelerle birlikte gelen resimler olabilecek bir dizi soyut resimde ürkütücü bir parıltı yaratıyorlar - Cordova'nın hiçbir fikri yok.

"Geller Hoffman!" diye tekrar seslenir ve yine yanıt alamaz. Oturma odası mutfığa açıktı, sadece dev bir kapı ile ayrılmıştı.

bar tabureleriyle çevrili beyaz mermerden bir ada. Tezgâhın üzerinde bir kesme tahtası, bir somun ekmek, bir kavanoz mayonez ve öğle yemeği için et parçaları bulunuyor. Yakınlarda olmadığınız sürece dışarıda bırakacağınız türden şeyler değil.

Cordova'nın ensesinden bir karıncalanma geçiyor, omurgasından aşağı iniyor.

Burada çok yanlış bir şeyler var.

Cordova adamın kendine sandviç yaptığına, Ambien aldığına ve apartmanda bir yerde sızdığına inanmak istemektedir, ancak işteki on yılları ona aksini söylemektedir. Dairede biri varken bulamayacağınız bir durgunluk vardır.

Mutfağın ve geniş oturma odasının ötesinde geniş bir koridor vardır. Cordova silahını kaldırmış, parmağı tetik korkuluğunda, koridordan aşağı iniyor, iki duvarında tavandan tabana koyu ahşap kitaplıklar ve masanın arkasında şehrin geniş manzarasını sunan büyük bir pencere olan lüks bir ofisin önünden geçiyor. Masanın üzerinde bir MacBook'un yanında açık bir evrak çantası duruyor, ekranda mavi suda tembelce yüzen balık görüntüleri var. Ofisin karşısında, koridorun diğer tarafında bir misafir odası ve bir banyo bulunuyor. Ana yatak odası koridorun sonunda, çift kapısı açık. Titreyen bir mumun soluk ışıltısı duvarda dans ediyor.

"Hoffman! Burası NYPD! Göster kendini!" Cordova bir işe yaramayacağını bile bile seslenir.

Büyük boy yatak toplanmamış, çarşafklar ayak ucunda buruşuk bir dağınıklık halinde. Komodinlerden birinin üzerindeki cam kavanozda yanan mumun yarısı sönmüş.

Cordova, Geller Hoffman'ı bir basketbol takımının soyunma odası olabilecek kadar büyük bir banyonun geniş gömme dolabında bulur.

Hoffman yerde yatıyor, pantolonu ve iç çamaşırı ayak bileklerinde, bir eli ereksiyon halindeki penisinin etrafında. Ölü. Deri bir kemer boynuna dolanmış ve başının üzerindeki bir giysi çubuğuna sabitlenmiş. Hoffman'ın patlamış damarların koyu kırmızısıyla kaplı açık gözleri kafatasından o kadar dışarı fırlamış ki patlayacakmış gibi görünüyor. Cildi oksijen yoksunluğundan dolayı mavimsi mor renkte.

Otoerotik boğulma.

Resmi terim bu.

Cordova bunu daha önce bir kez görmüştü, yaklaşık on iki yıl önce, Eightieth'deki bir kuru temizlemecinin arkasından çıkardıkları bir keş. Boşalma anında oksijen eksikliğinin deneyimi arttırması gerekiyordu. Şehir merkezinde buna nefes nefese kalmak denirdi. Declan bir keresinde bunun insanı öldürene kadar iyi olduğu şakasını yapmıştı.

Cordova, Hoffman'ın serbest elinin üzerindeki kolu hafifçe sıkar, birkaç santim kaldırır ve bırakır. Ölüm katılığı daha yeni yerleşmeye başlamıştır, yani Hoffman öleli iki saatten az olmuştur. Adli tabip bu süreyi daha da daraltabilir. Cordova silahını kılıfına sokar ve daha iyi görebilmek için diz çöker.

Geller Hoffman'ın cansız bedeninin etrafına genç kız resimleri saçılmış. Bazıları dergi sayfalarından koparılmış; bazıları ise fotoğraf yazıcısından çıkmış. Diğerleri de Polaroid. Yıllar önce Ruben Lucero'nun dairesinde bulduklarının aynısı olmasa da benzerleri. Bazıları uzaktan, bazıları yakından çekilmiş samimi fotoğraflar. Diğerleri çok yakından -bu kızlar, bu çocuklar, fotoğraflarının çekilmemesi gereken şekillerde çekildiğinin açıkça farkındalar. Yan tarafta bir ayakkabı kutusu var, içi aynısından daha fazlasıyla dolu. Muhtemelen Lucero'nun evinde bulduklarının iki katı fotoğraf.

Bu bir sorun.

Bu *büyük* bir sorun.

Cordova telefonunu çıkarır; parmakları tuş takımının üzerinde gezinir. Daniels'ı araması gerekiyor ama ona ne söyleyecek?

Bu uzun gece daha da uzadı.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

DECLAN, Denise Morrow'un yatak odasının büyük pencerelerinden süzülen sabah güneşinin sıcaklığına uyanır. Yan dönüp ona doğru uzanır ve artık yatakta olmadığını görür. Yine de çarşaflar hâlâ sıcaktır. Gideli çok olmamış.

Denise'in kedisi Quimby yastığının üzerinde oturmuş, bir patisini yalıyor ve merakla ona bakıyor.

"Annen nereye gitti?" Declan mırıldanıyor. "Tuvalete mi?"

Kedi başını eğiyor, bunu düşünüyor gibi görünüyor, sonra patisini yalamaya geri dönüyor. Tasmaşı her hareketinde etiketlerle, biblolarla ve kim bilir başka nelerle şingirdiyor.

Declan Denise'e birkaç dakika veriyor ve Denise geri dönmeyince yataktan kalkıp banyoya gidiyor, yolda iç çamaşırlarını yerden topluyor. İşini yapar, diş fırçasını kullanır, yüzüne ve saçlarına biraz su sıçratır, sonra parmaklarıyla saçlarını geriye doğru tarar. Memnun kaldığında geniş dairede dolaşmaya başlar. Denise'i mutfakta bulur.

Arkası dönük olduğu için ilk başta onu görmüyor. Üzerinde mavi oxford gömleğinden başka bir şey yoktur ve o kadar seksi görünmektedir ki, arkasından yaklaşıp kollarını ona dolamamak ve tam orada, tezgahın üzerinde onu almamak için tüm iradesini kullanması gerekir. Yine de yapamaz. Konuşmaları gereken çok şey vardır ve zaman daralmaktadır.

"Sadece kocan ve Mia Gomez'in olması gerekiyordu," diyor sesi kısık bir şekilde.

Denise arkasını dönmüyor. Bir tavada domuz pastırması kızartıyor.

Bir elinizle rendelenmiş peyniri çırpılmış yumurtaya karıştırırken diğer elinizle. Hepsi cızırdıyor, patlıyor ve nefis kokuyor. "İki kartlı monte diye bir şey yoktur," diyor ona. "Bunu bana sen öğrettin."

Declan onun yanından geçip kahve makinesine gidiyor, giderken de ensesinden öpüyor. Otomatik bir zimbirtısı var, lüks restoranlarda bulunan türden bir makine. Tezgâhın altındaki kancadan bir fincan alıyor, makinenin tepsisine yerleştiriyor, sonra dokunmatik ekrandaki seçenekler arasında geziniyor. Cappuccino'yu seçiyor ve demleme düğmesine basıyor. Bir dakika sonra köpüklü süt fişkırıyor, ardından taze çekilmiş çekirdeklerden vanilya kokulu kahve geliyor.

"Belize'ye gittiğimizde diğer her şeyi geride bırakmayı umursamıyorum ama bu kahve makinesini değil. Kahve makinesi bizimle geliyor. Özgürlüğümüz, palmiye ağaçlarımız ve bu kahve makinesi olduğu sürece gerisi önemli değil." Fincanı gümüş tepside kaydırıp dudaklarına götürüyor.

"Bu bir kahve makinesi, Declan. Yeni bir tane sipariş edeceğiz." "Tam bu model."

Gözlerini deviriyor. "Madem öyle. O karmaşık şey David'e aitti." Pastırmayı tavanın etrafına itiyor, ateşi kısıyor. "Tek ihtiyacım olan çapaklı bir öğütücü, bir French press ve Quimby."

Kedi onun adını duyunca şingirdayarak mutfığa geliyor. Kadın ocağı bırakıp onu kucağına alıyor ve başının üstünden öpüyor. "Seni asla terk edemem, oğlum. Asla ve asla."

Declan cappuccino'sunu yudumluyor. "Yabancı ülkelere kedi götürebileceğinize emin misiniz? Muhtemelen sıkı giriş koşulları vardır. Doldurulması gereken evraklar. Gereksiz bir karmaşa gibi görünmüyor mu?"

Denise ona sakın ve karanlık bir bakış atar. "Ben bu işi hallettim. Quimby'nin gidemeyeceği hiçbir yere gitmiyorum. Yine de seni geride bırakmaya ikna olabilirim."

Declan'ın onun ciddi olabileceğini, her şeyin sandığından daha da uçurumun kenarına gelmiş olabileceğini düşündüğü bir an var. Bakışlarındaki o fırtına. Soğukkanlı, düz tonu. Geldiği gibi gider ve güler.

"Aman Tanrım, yüzün. Rahatla, Declan. Oğullarımdan hiçbirini asla geride bırakmam. Al, biraz kahvaltı et."

Başını sallıyor ve konuyu değiştirir. "Hoffman

çok mu kavga ettiniz?"

Omuzları umursamaz bir omuz silkmeye zıplıyor. "Pek sayılmaz. Beklediğimden daha fazla değil."

Başının üstündeki dolaptan iki tabak alıp yiyecekleri aralarında bölüştürdükten sonra tabaklardan birini çatalla birlikte tezgahın üzerinden Declan'a doğru kaydırıyor.

"Bunu tekrar yapabilir misin?" "Neyi?"

"Gömleğimi giyerken yüksek bir yere uzan. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel yaratık olabilirsin."

Denise şakacı bir şekilde sırtıyor ve parmağını Declan'ın göğsünden iç çamaşırının kemerine doğru sürüklüyor. "Aşağı, oğlum."

"Bu hiç yardımcı olmuyor."

Ayak parmaklarının üzerinde durarak onu öpüyor. Uzun, kalıcı, derin ve dolu dolu bir öpücük. Declan bunun bitmesini istemez. Bu öpücük, aylar önce, Maggie Marshall davası hakkında onu köşeye sıkıştırdığı zamanki ilk öpüşmelerinden bile daha güçlü bir şey uyandırır içinde. Bu konuda sinsi davranmıştı; ona doğrudan yaklaşmamıştı. Bunun yerine, çalıştığı başka bir davayla ilgili bir ihbarda bulunmuş ve onunla şehir merkezindeki bir restoranda buluşmayı ayarlamıştı, kendi başına asla gitmeyeceği şık bir yer. İş arkadaşlarının asla gitmeyeceği bir yer. Ona bahşişin sahte olduğunu söylemişti. *Yoksa gelir miydin?* dedi. Neredeyse gitmek için ayağa kalkacaktı ama kadın elini onun elinin üzerine koydu ve onu sandalyeye bağlayan o sözleri söyledi: *Lucero'nun yapmadığını biliyorum. Ben de senin ne yaptığını çok iyi biliyorum. Biraz sohbet etmeye ne dersin?*

Bu üstü kapalı bir tehditti ve Declan buna saygı duydu. Başka birine anlatmak yerine ona gelmesine saygı duydu ve onu dinledi. Söyledikleri onu çok korkutmuştu çünkü hayatını alt üst edeceğini biliyordu ama onu bırakıp gidemezdi. Kadere, alinyazısına ya da bu tür saçmalıklara hiçbir zaman inanmamıştı ama birine aşık olduğunu anlıyordu ve takip eden haftalarda Denise Morrow'a fena halde aşık oldu. Kendine yapmamasını söylemek onu daha çok istemesine neden oluyordu. Her şey Maggie Marshall'dan, onun öğrendiklerinden bahsederek başladı. Bu, kendisi, geçmiş, yetiştirilme tarzı ve babası hakkında konuşmaya dönüştü. Kız ona evlilik sorunlarını açana kadar, adam kızın kendisine aşık olduğunu anlamamıştı.

onun için de. Güçlü ve gururlu bir kadındı; kocasının onu aldattığı gerçeğini kolay kolay paylaşmazdı. Declan'ın bildiği kadarıyla, başka kimseye söylememişti. Geller Hoffman dışında. Ona da sadece Hoffman mali işleriyle ilgilendiği ve onun hukuki tavsiyesine ihtiyacı olduğu için söylemişti. Hoffman'ın ona karşı bir şeyler hissettiğinden haberi yoktu, ilk başta. Hoffman daha sonra şakayla karışık, evlilik sözleşmesi olsa bile David'den ayrılmasının tek yolunun onu öldürmek olduğunu söylediğinde bunu açıkça belirtmişti. Bu bir şakaydı, ta ki şaka olmaktan çıkana kadar. Denise Declan'a avukatın önerdiği şeyi, onun için yapmaya hazır olduğu şeyi anlattığında, Declan bunun birlikte olmak için bir şans olduğunu anladı. *Bırak yapsın*, dedi Declan Denise'e. *Bırakın o yapsın, biz de kullanalım. Şöyle yapacağız.*

Ve Declan ona açıkladı. Üç kartlı monte.

Boktan babasının ona öğrettiği birkaç iyi şeyden biri.

Bunun kariyerini bitireceğini biliyordu ama zaten bitmişti. IAU onun ne yaptığını öğrendiğinde, peşini bırakmayacaklardı. Harrison olmaz, asla. Declan'ın bundan sonra ne yapıp yapmadığı ya da onlara ne söylediği önemli değildi. Bu yüzden onu da kullandılar. Hepsini. Bir gece seviştikten sonra ona, *"Yarısını bana verirsen şehre karşı dava açmana yardım ederim"* dedi. *Paraya ihtiyacım yok*, diye cevap verdi, ona sokularak. *Hepsini alabilirsin.* Oh, adamım, ve sonunda *"Bu işe yarayabilir"* dediğinde yüzündeki gülümseme.

Ve işe yarıyor.

Yüz milyon dolar.

Kimse anlamadan çok önce Belize'de olacaklar. Biri anlarsa tabii, Declan kimsenin anlayacağından şüphe ediyor. Kızın kitabında *gerçekler* ortaya çıktığında, Declan'ın kendi davasını açma ihtimali çok yüksek. İki katına çıkar ve düşmüş bir kahraman gibi geri döner.

Öpüşme sona erdiğinde Declan Denise'in burnunun ucunu kendi burnuyla okşuyor. "Bunu senin için yapardım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Tezgâhtaki sandalyeye oturuyor, ince bacak bacak üstüne atıyor ve bir parça pastırma kemiriyor. "Kahvaltı mı hazırladın?"

"Hoffman."

Denise omuz silkiyor. "Üzerinde çok fazla göz var. Bu daha iyiydi."

Belki de öyleydi. Belki de değildi. Hoffman'ınki gibi bir binada muhtemelen *Survivor*'ın bir bölümünden daha fazla kamera vardır. Declan'ın görünmeden girip çıkmasına imkân yoktu. Denise ise Hoffman'ın arkadaşı, müşterisiydi. Biri onu sorgularsa, neden uğradığını açıklamak kolay olacaktır. Gerektiğinde bununla ilgilenirler. Şu anda daha acil bir mesele var. "Eğer öldüyse, davaya ne olacak?"

"Anlaşacaklar. Her zaman anlaşılır. Geller'in ortaklarından biri işi devralacak ve ayrıntıları halledecek. Endişelenmiyorum." Tezgâhtan bir havlu aldı ve ağzının kenarını sildi. *Mutfak lavabosunun yanında uyuyakalmışım. Şu anda kendimi tamamen tükenmiş hissediyorum.* Denise kelime oyunlarına bayılır.

Declan tam olarak Hoffman'ın ofisine girip bir güncelleme talep edemez; bu konuda onun sözüne güvenmek zorunda. Ona güveniyor. Ayrıca, ona ihanet etmeye kalkarsa, onu pazar gününe kadar altı kez sikebilir. Yapacağına inanmak için bir neden yok. Söylediği gibi, paraya ihtiyacı yok.

Declan çatalını alıp birkaç yumurta kırıyor. Çok lezzetliler. "Cordova dün Lucero'yu görmek için Dannemora'ya gitti."

Kahvesinden bir yudum alır. "Biliyorum. Lucero sonra beni aradı. Zamanlamadan daha iyisi olamaz. Eminim ortağının kafası patlamak üzeredir. Sence teğmeninle yüzleşti mi?"

Declan emin değildir ve telefonu parçalandığı için Cordova onu arayıp söyleyemez. Cevap veremeden Denise'in kapısı yüksek sesle çalınır ve ardından ikisinin de tanıdığı bir ses duyulur.

"NYPD!"

Cordova.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

DENISE'İN GENİŞ GÖZLERİ Declan'ın kilerle kısa bir süre için kilitleniyor, sonra onun kahvaltısını alıp kendi yemeğinin üzerine döküyor ve tabağıyla çatalını bulaşık makinesine yerleştiriyor. "Yatak odasına gir. Gerekirse terasa çık."

"NYPD, Bayan Morrow! Evde olduğunuzu biliyoruz. Kapıyı açın!"

Declan dairenin içinden yatak odasına doğru ilerler, kapıyı kapatır, sonra tekrar açar. Cordova zekidir; Denise'in burada yalnız olmasını bekleyecektir. Declan kapıyı kapatırsa ortağı bunu anlayacaktır, çünkü yalnızsanız neden kapıyı kapatırsınız ki? Teras kapısını açmak üzereyken sol üst köşedeki alarm sensörünü görür. Alarmin açık olmadığını biliyor ama o kapıyı açarsa alarm ötecek. Cordova bunu da fark edebilir. Etrafına bakınca gidecek bir yer olmadığını fark eder. Eğer bir çeşit arama emri çıkarıyorlarsa, hapı yutmuştur. O ve Denise, ikisi de.

Dairenin diğer ucunda, Denise ön kapıyı açtığı anda alarm ötüyor. Dün gece içeri girdiğinde de aynı şeyi yaptı mı? Hatırlayamıyor. Declan sırtını duvara yaslar ve ses çıkarmaz.

"Dedektif," diyor Denise o kadar sakın bir sesle ki Declan onun bilmediği bir ilaç kullanıp kullanmadığını merak ediyor, çünkü bunu kim yapabilir ki? Kalbi o kadar yüksek sesle çarpıyor ki, sanki duvardaki resimleri sarsıyormuş gibi hissediyor. Nasıl sakın kalabiliyor? Yine de hoşuna gidiyor. Her saniyesini.

Cordova, "Savcılık bürosundan Carmen Saffi'yi hatırlarsınız," diyor. "İçeri girebilir miyiz?"

Denise tereddüt eder, ama sadece bir an için. "Bunun doğru olduğundan emin değilim."

İyi fikir," diyor onlara. "Belki de Geller'ı aramalıyım."

Oh, bu iyi, diye düşünüyor Declan. *O iyi. Söylet onlara. Bildiğiniz kadarıyla Hoffman hâlâ hayatta.*

"Bu yüzden buradayız," diyor Saffi. "Geller Hoffman öldü."

Bingo.

Declan yumuşak bir nefes sesi duyar ve Denise'in yüzündeki şaşkınlık ve korku karışımı ifadeyi gözünde canlandırabilir. Belki eli ağzındadır. Belki de baygınlık geçiriyordur. Hayır, fazla abartmayacak. Onlara yeteri kadar verecektir.

"Aman Tanrım," diyor sonunda sesi titreyerek. "Evet, içeri gel. Girin." Sonra: "Üzerime bir şeyler giymemin sakıncası var mı?"

Saffi ona, "Lütfen, elbette," der.

Declan ön kapının kapandığını ve ardından Denise'in hızla yaklaşan ayak seslerini duyar. Yatak odasında kapıyı kısmen kapatır ve onlara seslenir, "Ne oldu?"

Bu da iyi, çünkü Polis 101'e göre şüpheliler birinin nasıl öldüğünü sormazlarsa zaten biliyorlar demektir.

Denise, Declan'dan sadece birkaç metre uzakta olmasına rağmen, gömleğini çıkarıp odanın köşesindeki bir sandalyede bulduğu bir kot pantolon ve kazağı giyerken onun varlığını kabul etmek için hiçbir şey yapmaz. Declan giysilerinin hâlâ yerde yığılı olduğunu fark eder. Denise de onları görüyor ve hızlı bir tekmeye yatağın altına gönderiyor. Bir süre sonra oturma odasına geri döner. Saffi "İntihar etti." der.

"İntihar mı?" Denise tekrarlıyor, sesi şokla karışık. "*Kazara* intihar," diye ekliyor Cordova.

Sonra ona söylerler.

Cordova onu nasıl bulduğunu açıklıyor. Dolapta. Pantolonunu indirmiş. Boynunda kemer var.

Hiçbir şeyi saklamıyor; ona her şeyi anlatıyor, hatta rolleri tersine dönmüş olsaydı Declan'ın paylaşmayacağı kısımları bile. Cordova'nın fotoğraflardan bahsetmesi ondan şüphelenmedikleri anlamına geliyor ve neden şüphelensinler ki? Nasıl sorumlu olabilir ki? Hoffman ufak tefek bir adamdı ama Denise de ufak tefek. Birini böyle bir şey yapmaya zorlamasının imkânı yok, değil mi? Dürüst olmak gerekirse, Declan'ın bunu nasıl yaptığı hakkında hiçbir fikri yok ve

duymak. Keşke bunu filme çekseydi. O kendini beğenmiş herifin öylece gidişini izlemeyi çok isterdi.

Cordova ve Saffi bitirdiğinde Denise ağlamaktadır. Gözyaşları hıçkırıklara dönüşür. Dışarı çıkmayı başarıyor, "Sonunda bitti. Sonunda..." Sonra yine ağlıyor.

"Belki de oturmalısın," diyor Saffi.

Declan'ın bunu anlamak için onu görmesine gerek yoktur. Gözlerini kapattığında tüm sahneyi gözünün önüne getirebiliyor: Denise bir sandalyeye çökmüş, Cordova orada dikilmiş bir çıkış yolu arıyor - kadınların ağlamasından nefret ediyor. Saffi'nin eli Denise'in omzundadır, hatta belki de ona sarılmaktadır. Saffi çivi gibi serttir ama empati kurabilir. Tehlikeli sular, çünkü bunu nasıl kullanacağını da biliyor. Birden fazla kez, sadece Avukat Saffi'den Arkadaş Saffi'ye geçerek bir suçlunun itiraf etmesini sağladı. Bu konuda Declan'ın tanıdığı dedektiflerin yarısından daha iyi. Hepsi oyunun bir parçası. Saffi "Sonunda bitti mi?" dediğinde. Nasıl yani?" Declan vücudundaki her kasın gerildiğini hisseder. Kendine Denise'in de iyi olduğunu hatırlatmak zorunda. Denise daha iyi.

Denise burnunu çekiyor. "Geller Hoffman bana şantaj yapıyordu."

BÖLÜM KIRK YEDİ

"SANA NASIL ŞANTAJ YAPIYOR?" Cordova'nın sesi çiğ geliyor. Declan dün gece çok uyuduğundan bile şüpheliydi ama bunun ortağını yavaşlattığını ya da kararlarını etkilediğini hiç görmemişti. Saffi gibi Cordova da bir makine.

*Denise iyi, diye tekrarlıyor kendine. Denise daha iyi.
İkisinden de daha iyi.*

Denise, Declan'a yaralı bir hayvanı hatırlatan ince, sessiz bir sesle konuşuyor. "Maggie Marshall hakkında bir kitap yazdığımı biliyorsun, değil mi?" diye başlıyor. "Sürecin başlarında Ruben Lucero'yu hapisnede ziyaret ettim. Birkaç kez gittim." Yine burnunu çekiyor. "Olayları onun açısından görmek benim için çok önemliydi. Böyle bir kitapta, okuyucuların kendi kararlarını verebilmeleri için tüm tarafları görmek en iyisidir. İlk görüşmemizden itibaren masum olduğunda ısrar etti. Ben ona inanmadım. Kim inanırdı ki, değil mi? Sonra bana polisin kendisine karşı dava uydurduğunu söyledi." Bir an duraksıyor. "Ortağının kanıt yerleştirdiğini söyledi." Declan onu Cordova'ya bakarken hayal edebiliyor. "Lucero, Dedektif Shaw'ın Maggie Marshall'ın sırt çantasından kanıt olarak bir kitap aldığını ve dairesine yerleştirdiğini söyledi. Bulduğunuz tüm diğer kitapların, tüm o hediyelik eşyaların kendisinde olduğunu kabul etti ama o kitap yoktu. Onun yerleştirilmiş olduğuna yemin etti."

"Peki ya resimler?" Saffi soruyor.

Birkaç saniye geçer. Declan onu görebilmeyi diliyor, Giancarlo Stanton'ın Yankee Stadyumu'nda bir beyzbol topunu çitlerin üzerinden gönderdiği gibi zahmetsizce oynuyor.

"Bana resimlerin de kendisine ait olmadığını söyledi. **Nereden** geldiklerini bilmiyormuş. Lucero, onu takip eden başka bir adam gördüğünde ısrar etti.

Maggie o gün parktaydı. Onunla her konuştuğumda bu noktayı vurguluyordu. 'Polis neden onu aramıyor? Elleri DNA olmalı, değil mi? Bütün kameraları kontrol ettiler mi? Hepsinden kaçmış olamaz. Bana inanmalısınız, o kıza ben dokunmadım! O yaptı.'"

"Diğer adam," diyor Saffi kısık bir sesle.

"Ben de ona inanmamıştım," diye itiraf ediyor Denise. "İlk düşüncem onun gibi birinin kendini kurtarmak için her şeyi söyleyebileceğiydi. Dannemora'da kilit altında tutulan hiç kimse gerçekten suçlu değildir, değil mi? Sonra..." Sesi kesiliyor.

Saffi onu yönlendiriyor. "Sonra ne olacak?"

Denise, "Geller beni aradığında Dannemora'ya beşinci ziyaretimdeydim, Lucero'yla konuşmamın belki onuncu dakikasıdaydım," diyor. Duraksıyor. "David ile evliliğim yaşam destek ünitesindeydi. David'in bir ilişkisi olabileceğinden şüpheleniyordum ve Geller'a güvenmiştim. David'i takip ettirdi ve bunu doğruladı. Kadının adının Mia olduğunu söyledi. Bana resimlerini göstermeyi teklif etti, onları yakaladığını söyledi... bilirsiniz. Görmek istemediğimi söyledim. Geller, daha fazlasını öğrenip bana ulaşma ihtimaline karşı telefonumu yanımda tutmamda ısrar etti. Her neyse, bu yüzden hapisanede Lucero'yla konuşurken telefonum açıldı. Telefon çaldığında, ekranda Geller'ın fotoğrafı belirdi. Lucero bunu gördü ve sandalyesinden fırladı, bağırmaya başladı, işaret etti - gardiyanlar onu zapt etmek zorunda kaldı. Sonunda sakinleştiğinde, bana Maggie'yi takip ederken gördüğü adamın o olduğunu söyledi. Onu öldüren adamdı. Geller'ın adını bilmiyordu ama tepkisine bakarak ona inandım."

Declan Cordova ya da Saffi'nin buna karşı çıkmasını bekler ve bunu yapmadıklarında nedenini anlar - zaten biliyorlardır. Belki Hoffman'ın evinde buldukları bir şey. Belki Lucero'nun Dannemora'da Cordova'ya söylediği bir şey.

Cordova diyor ki, "Bunu neden bize götürmedin? Polise?"

Denise tek bir ritmi bile kaçırmıyor. Sesi o kadar kısık ki Declan onu duyabilmek için zorlanıyor. "Çünkü Geller'ın beni öldüreceğini düşünüyorum. Ve açıkçası, Lucero'nun bana yerleştirilmiş kanıtlar hakkında anlattıklarından sonra, sana nasıl güvenebilirim? Sen ve ortağın da en az Geller kadar kirli görünüyordunuz."

Saffi, "Geller Hoffman senin bildiğini biliyor muydu?" diye soruyor.

"Birkaç hafta önce eve geldiğimde Geller'ı ofisimde notlarımı karıştırırken buldum. Masanın her yerinde yazdığım kitabın sayfaları vardı. Bilgisayarıma girmişti ve Lucero ile birlikte hazırladığım her şey oradaydı. Geller karanlıkta oturuyordu. Bana bunun doğru olmadığını söyledi ama ben doğru olduğunu anlayabiliyordum, bunu gözlerinde görebiliyordum."

"İçeri nasıl girdi?"

"Anahtarı vardı. David ve ben ne zaman uzağa gitsek, bizim için daireyi kontrol ederdi. Kedimi besledi, bu tür şeyler."

Cordova, "Anahtarı vardı," diye tekrarlıyor. Hiç şüphesiz David'in öldürüldüğü gece sahte zorla giriş olayını düşünüyordu. Bir anahtar çok mantıklıydı; sahte kilit açma ise mantıksızdı.

"O gece onu ofisimde bulduğumda beni öldürmek istediğinden emindim. Panikledim. Hiçbir şey söylemeyeceğime yemin ettim. Ona çok eskiye gittiğimizi, bunu ona asla yapmayacağımı söyledim. Bana güvenmesini sağlamak için ona her şeyi söyledim. I-" Sesi kesiliyor. "Ona Lucero'nun açıkça bir tür pedofil olduğunu ve hapishanenin onun için en iyi yer olduğunu söyledim. Oradan çıkmak için her şeyi söyleyebileceğini ve bir mahkûmun sözlerine dayanarak ortalığı karıştırmak istemediğimi söyledim. Geller'ın elinde kitabım vardı, okuyacağını biliyordum. Sanırım bu yüzden beni bağışladı. Onun hakkında tek bir kelime bile yoktu. Tek kanıt ortağınızın aleyhindeydi."

"Harrison'dan aldığın kanıtlar?"

"Ve Teğmen Daniels. Hepsi Declan'ın ne yaptığını biliyor, sadece kanıtlayamıyorlar."

"Hoffman sana inandı mı?"

"Öyle olduğunu sanıyordum. Haftalarca tek kelime etmedi. Sonra Tribeca'daki kitapçıya elinde o çantayla geldi. Bana... David'in sevgilisini öldürdüğünü ve dediklerini aynen yapmazsam dairemde David'i de öldürmeye hazır birinin olduğunu söyledi. Eğer yapmazsam, ikisini de kıskanç bir öfkeyle öldürmüşüm gibi gösterecekti. Beni onun kanlı kıyafetlerini giymeye ve onları evde paltomun altına giymeye zorladı. Bunu yaparsam ikimizin de elinin kana bulanacağını ve bana güvenebileceğini söyledi." Sesi yükseliyor, yalvarıyor. "Anlamak zorundasınız. Onun bir katil olduğunu biliyordum."

Kaybedecek bir şeyi yoktu. Maggie Marshall ve kim bilir daha kaç kişinin üstüne, Mia Gomez adlı kadını öldürdüğünü itiraf etti. Hiç de sarsılmış görünmüyordu. Bana söylediklerini aynen yapmazsam David'i öldüreceğinden, bana ve belki de başkalarına zarar vereceğinden hiç şüphem yoktu. Ben de yaptım. *Başka ne seçeneğim vardı ki?* Hayatta kalmak istiyorsam istediğini yapmak zorundaydım." Hıçkırmaya başlıyor ama kendini tutuyor. "Eve döndüğümde David'in cesedini buldum. Geller onu yine de öldürttü. Geller oraya vardığında bana ortağının yaptığını ve ona karşı gelirim suçu hemen benim üzerime atacaklarını söyledi. Bıçakları değiştirdi ve kim bilir başka hangi kanıtları manipüle etti. Beni hapisten uzak tutabilecek tek kişinin o olduğunu biliyordum."

"Kanlı giysiler," diyor Saffi, "seninkilerin aynısıydı.

Hoffman kitapçıya giderken ne giyeceğini nereden biliyordu?" Denise

ona mükemmel bir cevap verir. "Hiçbir fikrim yok."

Ona yanıldığını kanıtlasınlar.

Üçünün üzerine sessizlik çöküyor. Cordova sonunda bunu bozar. "Mia Gomez'i nereden tanıyorsun?"

Denise bir an sessiz kalır. Cevap verdiğinde kafası karışmış gibiydi. "Ben mi? Ben bilmiyordum. Adını sadece Geller sayesinde öğrendim."

"Page Six, Academy of Art Tribeca Balosu'nda senin yanında dururken çekilmiş bir fotoğrafını yayınladı."

"At..." Denise yine sessiz kalır. Sonra şöyle der: "O etkinlikte bir sürü insan vardı. Belki onunla tanıştım ama kesinlikle onu tanıımıyordum. Geller'ın kitapçıda bana anlattıklarından *sonra*, cesedi bulunduğunda haberlerde görene kadar tam adını bile bilmiyordum ve noktaları birleştirdim. O zamana kadar bir şey yapmak için çok geçti. Hayatta kalmak için sessiz kaldım, kalmak zorundaydım." Nefesini içine çekiyor. "David'i görmek için baloda mıydı? Tanrım, David'le *birlikte miydi?* İlişkisi ne zamandır sürüyordu? Acaba Geller biliyor muydu? Belki de başından beri biliyordu ve bunu kullanmak için doğru anı bekliyordu. Herkes hakkında bilgi topluyordu. Davalarının yarısını nasıl çözdü sanıyorsun?"

Saffi alçak bir ses tonuyla, "Bütün bunları polise anlatmalıydın" dedi.

"Hâlâ anlamıyorsun," diyor Denise kesin bir ifadeyle. "Nasıl polise gidebilirdim ki? Geller'ın ortağı polisti."

"Kim?"

Bir nefeste çıkıyor. "Sence kim?" "Declan Shaw mı?"

"Ortağınız Lucero'ya mahkumiyeti garantilemek için komplo kurmadı.

Geller bunu yapması için ona para verdi."

Hâlâ ana yatak odasında duvara yaslanmış olan Declan tüm bunları dinliyor. Bunları duymak canını acıtıyor ama kıpırdamıyor. Hikâyeyi aynen konuştukları gibi anlatıyor.

Üç kartlı monte.

Kanıtlar net değilse, mahkemede kazanmanızın imkanı yok ve bu dava tam bir karmaşa. Kanıtlar o kadar karışık ki, kovuşturma şansı sıfır. Cordova ya da Saffi'nin karakola dönerken arabada fark edeceklerinden emin olduğu bir şey daha var. Ona Mirandize yapmamışlar. Bir saniye bile.

Doğru avukatın elinde -ki Hoffman'ın halefinin en iyisi olacağından hiç şüphesi yok- Denise'in söylediklerinin hiçbirisi kabul edilemez.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Denise Morrow'un *The Taking of Maggie Marshall* adlı kitabından alıntı

NYPD'nin Yirminci Karakolu'nun DELİL KOĞUŞU 120 West Eighty-Second Street'in bodrum katında yer almaktadır. Tek bir asansör ve acil durum merdivenleriyle ulaşılabilir. Kalenin derinliklerinde sessiz bir zindandır. Bir sivil olarak normalde orayı ziyaret etmeme izin verilmezdi ve size yalan söylemeyeceğim, oraya inmek için birkaç avuç içini yağlamak zorunda kaldım. Maggie'nin hikayesinde polis yolsuzluğunun oynadığı rol düşünüldüğünde, bundan faydalanmamın yanlış olduğunu düşünüyorum. Ama bu bir "Roma'da iken" senaryosu değildi. Bunu hafife almadım. Gerçeği öğrenmek istiyorsam oraya inmek zorundaydım ve bazen daha büyük bir iyilik için küçük bir suçun işlenmesi gerekir.

Kanıt kafesi tek bir memur tarafından idare edilir. Bu memur bir duvarın arkasında, tel örgülü ve geçişli bir pencerenin yanında görev yapmaktadır. Alana sadece manyetik olarak mühürlenmiş ve nükleer bir sığınaktan farksız görünen çelik bir kapıdan girilebiliyor. Kanıt dolabı *güvenli* diye bağıyor - *ta ki* biraz daha yaklaşına kadar. İçeride ya da dışarıda tek bir kamera bile görmedim (ve evet, içeri girdim). Bir memurun kanıtı görmesi gerektiğinde, kafesteki kişinin onu alacağını ve belki de memurun bir kameranin sürekli gözetimi altında görebileceği güvenli bir alana getireceğini düşünürsünüz. En azından ben olsam işleri böyle ayarlardım. Gerçi kimse bana sormadı ve kime sorulduysa

Bir polis tesisinde hayat değiştiren kanıtları ele almaktansa, bir kreşteki oyuncakları yönetmek için daha uygun bir süreç. İşte böyle işliyor:

Kanıtları incelemek isteyen bir polis memuruna, dava numarasını, rozet numarasını, imzasını ve tarihi yazması için bir pano verilir. Görevli memur, envanter veri tabanında delilin bulunduğu kutunun yerini tespit eder ve bu bilgiyi talepte bulunan memurun bilgilerinin yanındaki panoya girer; konum genellikle *kutu 16, raf 2, sıra 4* gibi bir şeydir. Ancak bu memurun kutuyu getirmesi yerine, talepte bulunan memura odaya erişim izni verilir ve kutuyu kendi başına bulup incelemesine izin verilir. Hem de sıfır denetimle. Herhangi bir günde, bir düzine memur o odayı ziyaret edebilir. O panoyu imzalayıp "güvenli" alana girdiklerinde, gerçekte ne yaptıklarını bilmenin hiçbir yolu yoktur.

Declan Shaw'ın imzası ve rozet numarası, Lucero'nun tutuklandığı tarihten duruşmasının sonuçlandığı tarihe kadar on altı kez bir panoda yer almıştır. Maggie Marshall'ın sırt çantasının bulunduğu kutu (bu dava **numarasıyla** 6 numara), Lucero'nun dairesinde bulunan kitapların bulunduğu kutunun (aynı dava numarasıyla 2 numara) iki raf aşağısında yer almaktadır. Bir nesne saniyeler içinde birinden diğerine taşınabilir ve kimse bundan haberdar olmaz. Declan Shaw bunu yapabiliirdi ama yapmadı. Kitap Lucero'nun dairesinin fotoğraflarında görünüyor. Bu da demek oluyor ki kitap kutudan çıkarıldı ve olay yeri inceleme ekipleri olay yerini belgelemek için gelmeden önce Lucero'nun evine getirildi.

İşte burada işler sorunlu hale geliyor.

Declan Shaw'ın o zaman aralığında kanıt deposunu ziyaret ettiğine dair bir kayıt yok. O zaman aralığında bir imza var ve bu imza Declan Shaw'un amiri Teğmen Marcus Daniels'a ait. Teğmen Daniels IAU tarafından sorgulandı ama hemen görevden alındı; kayıttaki imza gerçek imzasıyla uyuşmuyordu. Bu açık bir sahtecilikti. Bu ziyaretin gerçekteştiğı gün görevde olan memur IAU'ya yeminli bir ifade vermiş (bir kopyası bende mevcut) ve teğmenin kanıt odasına geldiğini hatırlamadığını belirtmiştir (ki bu çok nadiren yaptığı bir şeydir), ancak

Dedektif Shaw'ı gördüğünü söyledi. Nasıl emin olabileceği sorulduğunda Shaw'un gömleğinin yırtık olduğunu ve ne olduğunu sorduğunda Shaw'un bir şüpheliyi çatılarda kovalarken gömleğini yırttığını söylediğini belirtti.

Dedektif Declan Shaw'un dahil olduğu bilinen tek çatı kovalamacası Ruben Lucero'nun yakalanmasıydı. Bu da kitabı Lucero'nun tutuklanması ile Lucero'nun sorgulanmak üzere karakola getirilmesi arasında bir zamanda aldığı anlamına gelir. Ruben Lucero'nun kolu bu tutuklama sırasında kırıldı. Tedavi için Memorial'a nakledilmiş ve üç saat sonra karakola getirilmiştir. Bu süre Declan Shaw'a yeterli zaman tanımaktadır ve bu süre zarfında nerede olduğuna dair hiçbir kayıt bulunmamaktadır.

CSU'yu Lucero'nun dairesine işlem için kabul etmeden önce kanıt için bir yan gezi yaptığını kanıtlayabilir miyim?

Hayır.

IAU'nun yapabileceğinden daha fazla değil.

Bu yaşanmadığı anlamına mı geliyor?

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

DECLAN asansörden çıkıp karakol binasına adımını attığında odaya bir sessizlik çöker. Gözler onu masasına kadar takip eder.

Cordova'dan iz yok.

Muhtemelen hala savcı yardımcısı Saffi ile birlikte, belki de onun ofisinde. Saffi ve Cordova Denise ile konuştuktan sonra ondan gelip resmi bir açıklama yapmasını istediler. Yapacağını söyledi ama Geller Hoffman'ın yerine yeni bir avukat bulduktan sonra. Belki bugün daha sonra.

Belki de hiç.

Onu suçlamadan zorlayamazlar ve Saffi'nin bunu yapacağından ciddi olarak şüpheleniyor. Denise mükemmel oynadı. Hasarlı mal. Hepsi Hoffman'ın suçuydu.

Ve onu.

Ancak bu durum değişmek üzere.

Declan telefonunun pilini yerine takıp açtığında, ortağından gelen dokuz cevapsız arama vardı. Teğmenden üç tane daha. Tanımadığı birkaç kişi daha. Çılgınca sayıda mesaj. Ve birinin yerini öğrenmek için Fog Reveal'i izlediğinden oldukça emindi. Telefonu ilk kuleye bastığı anda, nerede olduğunu biliyorlardı. Bu yüzden binasının dışındaki kaldırımda durana kadar pilleri takmamıştı. Orada bir dakika kadar durduktan sonra karakola doğru yürüdü.

"Declan." Teğmen Daniels'ın sesi sessizliği kara tahtaya çakılmış çiviler gibi kesiyor.

Declan döndüğünde onu asansörde kapıyı açık tutarken bulur, ADA Saffi de yanındadır. Cordova'dan iz yok.

"Teğmen. Beni aradığınızı duydum."

Amirinin yüzündeki ifade açıkça *hayır* diyor, ama dilini ısırıyor. Declan'ı azarlamak yerine başını sola doğru sallar. "Konferans odası. Hemen şimdi."

"Sendika temsilcimi arayayım mı?" "Aradım bile."

On dakika sonra, hepsi büyük konferans masasının etrafında oturmaktadır; Daniels ve Saffi bir tarafta, Declan ve temsilcisi diğer taraftadır. Declan sendika temsilcisinin geçen seferkiyle aynı gömlek ve kravatı giydiğinden oldukça emin. Adam o kadar dağınık görünüyor ki, biri Declan'a onun parkta bir bankta uyuduğunu söylese Declan buna inanırdı. Roy Harrison da parti için geldi ve olabildiğince korkutucu görünmek için bir eli beylik silahının üzerinde, kapının önünde durmayı tercih etti. *Ne alet ama.*

Daniels önce Saffi'ye, sonra tekrar Declan'a bakar. "Neredeydiniz, Dedektif? Eğer bana başka bir yürüyüşe çıktığınızı söylersen, seni kendim kelepçelerim."

"Bir arkadaşım ile birlikteydim."

"O 'arkadaş' sorulursa sana kefil olacak mı?" "Eminim edecektir."

"Telefonunu neden kapattın?"

"İnsanlar yanlış nedenlerle arayıp duruyordu. Sen de kendininkini kapatırdın."

Declan'ın temsilcisi ona bir not uzatıyor. Neredeyse okunaksız bir karalamada *Geller Hoffman'ın öldüğü* yazıyor.

Declan şaşırılmış görünmek için elinden geleni yapıyor, sonra Daniels'a dönüyor. "Hoffman'a ne oldu?"

Daniels ona söyler.

Koltuğunda geriye doğru yığılan Declan sadece başını sallayabilir.

Savcı Yardımcısı Saffi evrak çantasını masanın üzerine koyar, tıklayarak açar, kapağını kaldırır ve gözlerini Declan'a diker. "Size bunu bir kez soracağım, Dedektif. David Morrow'u siz mi öldürdünüz?"

Hiç tereddüt yok. "Hayır."

Çantasından bir yığın sayfa çıkarır ve bunları Declan'ın sendika temsilcisinin önüne koyar. Adam sayfaları çevirir ve ne olduklarını tanımlayabildiğinde Declan'ı gerçekten şaşırtır. "Bunlar Dedektif Shaw'ın kan testinin sonuçları mı?"

"Öyle," diyor Saffi. "Dedektif Shaw'ın DNA'sı Morrow'ların dairesinin kapısında bulunan kanla eşleşiyor."

Declan buna bir şey demiyor. Söyleyecek bir şey yok. Eşleşeceğini biliyordu.

Saffi çantasına geri uzanır. Bu kez Beverly Marchant adında bir kadının tanık ifadesini çıkarır. Köpek gezdiricisi.

Saffi manikürlü parmağının ucuyla ona dokunur. "Bu kadın sizi David Morrow'un öldürüldüğü gece saat dokuza çeyrek kala Beresford binasında gösteriyor."

"O yanılıyor."

Harrison elinin içine öksürür. "Saçmalık."

Alet. "Yanılıyor," diye tekrarlıyor Declan. "Yakınlardaydım ama saati yanlış ayarlamış." Sendika temsilcisine bakar. "Onu getirdin mi? Sana gönderdiğim şeyi?"

Temsilcisi hırpalanmış postacı çantasını karıştırıyor ve Y2K sorununun bir parçası olacak kadar eski, aynı derecede hırpalanmış bir dizüstü bilgisayar çıkarıyor. Giriş yapıyor, bir video dosyası buluyor ve Oynat'a tıklıyor, ardından ekranı çeviriyor, böylece herkes sabit disk zorlamayla uğuldarken izleyebiliyor.

Declan, "Cordova dün bana Bayan Marchant'tan bahsetti, ben de bölgedeki birkaç işyerinde biraz zaman geçirdim. Bu görüntüler Beresford'un karşısındaki Starbucks'tan geliyor ve ifadenize göre Bayan Marchant'ın uğrak yeri olan girişin yakınında, binanın köşesine doğrudan bir görüş hattı var." Ekrana daha da yaklaşıyor. "Ve, bekleyin..." Bir kadın, küçük beyaz bir köpeğin tasmağını çekiştirerek binanın etrafından dolanır. Declan videoyu dondurur. "Bu sizin tanığınız." Tekrar oynat tuşuna basıyor ve on saniye sonra donduruyor. "Ve işte ben." Oynat tuşuna bastığında, ekrandaki Declan kadının az önce geldiği köşeyi dönüyor ve gözden kayboluyor.

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz." Harrison dizüstü bilgisayarını işaret ediyor. "İçeri girdiğini söylüyor. Bunda kapıyı bile göremiyorsun."

"Ne yazık ki bu tarafa bakan tek kamera bu. Kapı hemen köşede. Ben içeri girmedim. Binanın yanından dolaştım ve devam ettim."

"Meşhur yürüyüşünüze çıkmıştınız, değil mi?" Harrison mırıldanıyor. "Bu anlamsız. Saat bile doğru değil. Altı otuz iki diyor."

Declan onlara "Doğru zaman" diyor. "Starbucks'ı ziyaret ettiğinizde müdür Zach'i isteyin. Size güvenlik sistemlerine erişim izni verecektir. Ben oradayken şirket ofisiyle işleri halletti. Lorex adlı bir şirketin en üst düzey sistemini kullandıklarını göreceksiniz. Her zaman doğru olmasını sağlamak için zamanı doğrudan internetten alıyor. Bunu değiştirmenin bir yolu yok. Teyit etmek için Lorex'i aradım." Ekranı işaret ediyor. "Benim David Morrow için saat sekiz buçuk ile dokuz buçuk arasında TOD'um var. Tanığınız beni saat altı buçukta görmüş. Starbucks'ı ziyaret ettiğinizde, önümüzdeki birkaç saati gözden geçirin. Son bir köpek yürüyüşü için yaklaşık saat ona kadar tekrar dışarı çıkmadığını göreceksiniz ve benim oraya yakın başka bir görüntüm yok, nokta. Zamanında yanılıyor. Tanık ifadenizin hiçbir değeri yok."

Daniels ve Harrison karşılıklı bakışlar. Saffi'nin gözleri Declan'da kilitli kalır. "O gece sekiz buçuk ile dokuz buçuk arasında tam olarak neredeydiniz?"

Declan sendika temsilcisine bakar, o da başıyla onaylar.

Onlara tam olarak nerede olduğunu söyler ve Cordova'nın ona söylediğinde verdiği tepkinin aynısını verirler. Yüzlerinden okunuyor.

Müze beş buçukta kapanıyor. O metro istasyonu hayalet bir kasaba. Neden... oh.

Murphy'nin atladığı istasyon değil mi orası? Nunez? Geçen yılki itfaiyeci ve birkaç ay önceki acil yardım görevlisi?

İntihar İstasyonu. Savcılıkta böyle diyorlar. Bunu bilen sadece polis değil.

Saffi'nin gözleri parlıyor; kadın gerçekten ağlıyor. Declan bu konuda iyi hissetmemeli ama hissediyor. Birinin umurunda olduğunu bilmek güzel.

Saffi, "Benimle konuşabilirdin. İşler o kadar kötüyse..."

Eğer..." Yüzü endişeyle buruşuyor. "Declan, neden?"

Ona babasından bir kez bahsetmişti. Ne Benadryl'den ne de yaptıklarından. Ona babasının onu ve annesini nasıl dövdüğünü anlatmıştı. Babasının eve nasıl sarhoş ve kızgın geldiğini ve dünyanın sorunlarını onlardan çıkardığını. Annesinin nasıl ortadan kaybolduğunu. Koruyucu aile cehennemini. Ona Benadryl dışında her şeyi anlatmış. Tüm bunların şimdi onun kafasında uçuştüğünü hayal ediyor; bunu gözlerinde görebiliyor. Declan onu zayıf ama sevimli bir gülümsemeye zorluyor. "Bilirsin işte. Bazen bu... bu çok fazla, ama ben iyiyim."

Oda çok uzun bir süre sessiz kalır, imalar hepsinin üzerinde asılı kalır.

Declan sonunda Daniels ve Harrison'a bakarak, "Cordova'ya nerede olduğumu söyledim. Haberin yayılmasını istemedim. Bir şey söylemezseniz memnun olurum."

Daniels yutkunur. "O zili geri alamam, Dedektif. En azından sizi izne ayırmam ve uygun kanallardan bir değerlendirme yapmam gerekecek."

Declan ciddiyetle başını sallar. "Tamam."

Harrison'ın bakışları onu delip geçiyor. Hiçbirine inanmıyor. "Sözün yeterli değil. Sözün bir bok değil."

Declan sakinliğini koruyarak, "Cordova metro platformundaki kamera görüntülerini çekti. Sen de çekebilirsin. Sekizi birkaç dakika geçe oraya vardığımı ve Cordova beni arayıp Beresford'a gitmemi söyleyene kadar oradan ayrılmadığımı göreceksiniz."

Kapı çalınır. Üniformalı bir subay kafasını içeri uzatır, grubu inceler ve Teğmen Daniels'ın yerini tespit eder. "Cordova sizin için altıda. Önemli olduğunu söylüyor."

BEŞİNCİ BÖLÜM

DANIELS LANDLINE'ı konferans masasının ortasına kaydırır ve altıncı hat için düğmeye basar. "Jarod, Harrison, Saffi, Declan ve temsilcisiyle birlikteyim. Hoparlördesin."

Cordova telefonu karıştırıyor ve ardından *"Bunu yapmak istediğinize emin misiniz..."* diyor.

Daniels'in gözleri, iki avucunu da kaldıran ama hiçbir şey söylemeyen Roy Harrison'a kayar.

Daniels önce Declan'a, sonra da telefona bakar. "Sır yok, Dedektif. Her şeyin masaya yatırılmasını istiyorum. Roy Harrison, Saffi yeni bir arama emri sunduğunda yargıçtan destek aldı. Bu kadar çabuk bir özel yetkili atayabilmemizin ve Geller Hoffman'ın ofisine girebilmemizin nedenlerinden biri de o. Bunu duymayı o da hak ediyor."

Cordova, *"Anlaşıldı,"* diyor.

Declan bunu beklemiyordu. Harrison neden yardım etsin ki? Geller Hoffman'ın ofisinde ne bulacaklarını umuyordu?

Cordova, *"Özel yetkili Hoffman'ın dosyalarını inceliyor ve nelere bakıp nelere bakamayacağımızı işaretliyor,"* diyor. *"Açıkladığı kadarıyla Denise Morrow'un savunmasıyla ilgili her şey yasak, gerçi artık bir savunmaya ihtiyacı olmayabileceğini hissediyorum. Declan'ın da öyle. Hoffman'ın kasasıyla başladık. Bu adam hepimizle oynuyormuş."*

"Açıkla."

Cordova, *"Başlangıç olarak, burada açılmış bir ünite kan var. Çantada isim yok, sadece kimlik numarası var ama eminim Declan'la bağlantılıdır. Mercy'den gelmiş, Declan'ın söylediğine göre"*

düzenli bağış yapmış. Laboratuvara göndereceğim ama eğer Declan'la eşleşirse, bu kanın Morrow'ların kapısına nasıl geldiğini açıklayacak."

Declan, Harrison'ın gözlerinin onu yaktığını hissedebiliyor ama başını kaldırmıyor; Cordova devam ederken bakışları telefonda sabit kalıyor.

"Declan hakkında kolum kadar kalın bir dosyası var. Banka hesap dökümleri. Kredi kartları. İkamet geçmişi. Çocukluk kayıtları, koruyucu aile bakımı. NYPD ceketinin tamamı burada. Birinin bunu nasıl aldığını açıklaması gerekecek.

-Çaylak olduğu dönemden yaklaşık altı ay öncesine kadar her kınama, psikolojik değerlendirme ve not ile."

Declan gözlerini telefondan ayırmaz ama göz ucuyla Saffi'nin hem Daniels'a hem de Harrison'a kaşlarını çatarak baktığını görür; ikisinden biri dosyasını Hoffman'a vermiş olabilir.

"Declan, kaç numara ayakkabı giyiyorsun?" Cordova soruyor. "On bir."

"Hiç ayakkabın eksik mi?"

Declan bunu birkaç saniye düşünür. Bütün ayakkabıları dairesinin ön kapısının yanındaki dolabın dibinde bir yığın halinde durmaktadır. Cevap vermeyince Cordova devam eder.

"Burada büyük bir kilitli poşet içinde bir çift on bir numara Merrell Moab siyah erkek tenis ayakkabısı var. Onları sararak taze tutmaya çalıştığını sanmıyorum. Seninkilere benziyorlar."

Harrison sırtıyor. "Ortağınızın ayakkabısını biliyor musunuz, Dedektif?"

"Adamla çok zaman geçiriyorum ve bir şeyleri fark etmem için para alıyorum; işim bu. Şu anda gözlerini kapatıp odadaki insanların ne giydiğini sayamıyorsan, polis kampında bir tazeleme eğitimi almalısın Roy."

Daniels Harrison'a bir göz atar, sonra tekrar telefona bakar. "İçinde başka ne var?"

"İçinde saç olan bir çanta bulduk. Üzerinde Declan'ın adı yazan boş bir reçete şişesi, kolesterol ilaçları. Başka bir çantada da bira şişesi. Tahmin etmem gerekirse, Declan'ın dairesini ya da çöpünü basması ve bir noktada kimlik olarak kullanılabilecek her şeyi alması için birine para verdi."

"Bu bir sıçrama," diye mırıldandı Harrison.

Cordova, *"Bu adamın bu eşyalara sahip olması için başka bir nedeniniz varsa, can kulağıyla dinliyorum,"* diye yanıtlıyor. *"Ayrıca Mia'yı bulduk*

Gomez'in kayıp cep telefonu ve yakıcı. Mia'nın şarjı bitmiş ama kullan atı çalıştırdığımızda Gomez'in numarasına gönderilmiş tek bir mesaj vardı. Mesajda 'Benimle buluş' yazıyordu, ardından da öldürüldüğü sokağın yakınındaki bir adres. Mesajdaki zaman damgası akşam 8:02'ydi, bu da birbiriyle bağlantılı."

Saffi kısık bir sesle, "Vay anasını," diyor. Declan'a baktığında gözleri kocaman açılmıştı. "Özür dilerim. Birinin sana tuzak kurduğunu söylediğinde sana inanmalıydım."

Konferans salonunun kapısı büyük bir gürültüyle çarpılır ve Harrison gitmiştir.

Declan'ın kalbi hızla çarpıyor. Haklı çıkacağını biliyordu ama sonunda orada olmak, her şeyi yüksek sesle duymak yine de iyi hissettiriyor. Şimdi bir sonraki çiviye çakma zamanı. Saffi'ye ve sendika temsilcisine, "O adamın dosyamı nasıl aldığını bilmek istiyorum. Eğer ikiniz bunu çözemezseniz, beni temsil etmesi için dışarıdan bir avukat tutacağım. Dava açılmasını bekleyebilirsiniz. Kimse benim yaşadıklarımı yaşamayı hak etmiyor."

Daniels savunmaya geçercesine iki elini de kaldırır. "Şimdi, bir dakika bekle-

"Birisi kişisel bilgilerimi o pisliğe satmış. Basında ve içeride mahvoldum. Lucero ve IAU ile ilgili tüm bu saçmalıkların arkasında da Hoffman'ın olduğuna emin olabilirsiniz. Herkesin kum torbası olmaktan bıktım."

Saffi koltuğunda geriye yaslandı. "Denise Morrow Hoffman'la çalıştığını söyledi. Bunu ona Hoffman söylemiş. Onun ortağı olduğunu söyledi."

Declan kıs kıs güler. "Avukat değilim ama bu söylenti, değil mi? Hoffman'ı bu saçmalıkla kayıt altına almadığın sürece bir anlamı yok. Bu işin başından beri tuzak olduğunu söylüyordum ve Cordova da bunu kanıtladı." Parmağını kapıya doğru salladı. "İçimden bir ses dosyamı Harrison'dan aldığını söylüyor. Umarım sizden biri değildir."

Telefonda Cordova boğazını temizliyor. "*Başka bir şey daha var.*"

Daniels masanın diğer tarafına atlamaya hazırdır; öfke içindedir ama hiçbir şey söylemez. Saffi de öyle. Bir memurun dosyasını satmak kariyerini bitirir. Cezai suçlamalara yol açabilir.

"*Hâlâ orada mısın?*" Cordova soruyor.

Sonunda Daniels, "Devam edin, Dedektif." dedi.

"Hoffman'da Beresford için detaylı planlar da var. Eski. Binalar Dairesi'nden geldiklerini sanmıyorum. Orijinal olabilirler. Bizim aldıklarımızdan çok daha detaylılar. Saffi, benimle aşağıda buluşabilir misin?"

"Ben de gidiyorum," diyor Declan. Daniels'a meydan okurcasına bakıyor. "Ben de gidiyorum."

Daniels itiraz etmiyor.

Cordova onlara "Seksen İkinci Cadde girişini kullanın" dedi. "Sizi Morrow apartmanına götüren girişi değil, servis girişini kullanın."

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

YİRMİ DAKİKA SONRA, Declan ve ADA Saffi Central Park West'ten Beresford'a doğru ilerlerken Declan hâlâ öfkeliydi. Karakoldan ayrıldıktan sonra Saffi ile konuşmaları Declan'ı daha da öfkeliendirmişti. Hoffman'ın kasasındaki tüm o şeyler lanetleyiciydi, *ama çalışan dosyası?* İşin can alıcı noktasının bu olduğunu biliyordu ve bunu kullanıyordu. Bu onun bir sürü sorunu ortadan kaldırma bileti. Ona "Hadi ama, ya Harrison ya da Daniels'ın yaptığını biliyorsun. Başka kimin erişimi vardı?"

Daha hızlı yürüyen Saffi, parmaklarıyla insanları işaretlemeye başlar. "Teğmeninin patronu, teğmeninin patronunun patronu, onların üstünde kim varsa, yardımcıları, bölüm psikiyatristleri, dosya memurları, sekreterler, tornavidalı hademe... hadi ama Dec, oradan bir dosya yürütmek isteseydin, yapabileceğini biliyorsun. Herkes çıkarabilirdi."

"Herhangi biri değildi. Harrison ya da Daniels'dı."

"Parayı takip edeceğiz," diyor Saffi kesin bir ifadeyle. "Cordova, Hoffman'ın mali kayıtlarına ulaşmak için fazlasıyla şey buldu. Kimse ona o dosyayı iyi niyetinden dolayı vermedi, parasını aldı. Bunu çözeceğiz."

Takip edecek para bulamayacaklar, Declan bundan emin. "Kişisel bir çek kestiğinden şüpheliyim. Hoffman pek çok şeydi ama bir aptal bunlardan biri değildi."

Köşede durup ışığın yanmasını bekliyorlar. İkisi de bir süre sessiz kaldıktan sonra Declan soruyor: "Sence bu IAU soruşturması için ne anlama geliyor?"

Saffi bir süre sessiz kaldıktan sonra kaldırımın kenarını tekmeliyor. "Benim dürüst fikrimi mi istiyorsun?"

Declan başını sallar.

"Bu o kadar kayıt dışı ki, eğer bunu birine tekrarlarsan seni öldürtürüm. Anladın mı beni? Sana söylemek üzere olduğum şeyi kimseye söyleme. Cordova'ya bile."

"Aramızda kalacak. Yemin ederim."

"Yerinizde olsam bunu koz olarak kullanırdım. Eğer İAÜ sana saldırmaya devam ederse, çalınan çalışan dosyasıyla ilgili olarak departmana karşı dava açarsın. Onlar bırakırsa, sen de bırakırsın. Buna karşılıklı garantili imha denir. İki tarafın da parmağı nükleer bomba düğmesinin üzerinde ama kimse basmıyor çünkü kimse sonuçlarıyla uğraşmak istemiyor. Kalkanınızı bozulmadan geri alacaksınız ve önümüzdeki yıllarda sizi rütbenizde tutma ihtimalleri sıfır. Tam tersi, sizi mutlu etmek için terfi ettirecekler. Departmanı kısa yoldan ele geçirdin, Declan. Bu benim başıma gelseydi, iki yıl içinde ya savcılık ofisini yönetiyor olurum ya da bir plajda."

Bu tam da Denise'in olacağını söylediği şey.

Declan gülümsememeye çalışıyor.

Işık değiştiğinde kalabalığın arasından geçerler ve Saffi şöyle der: "Hoffman'ın geri tepmesi için hazırlanmam gerekiyor. Onu nasıl bulduklarını, yanında ne bulduklarını. Basın tüm bunları öğrendiğinde ofisim bombardımana tutulacak."

"Lucero'nun tüm bunların üzerinde yürüdüğünü mü düşünüyorsun?"

Saffi bir nefes verir. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Avukatının temyize başvuracağı kesin. Büyük ihtimalle yeni bir duruşma olacak ama aleyhindeki kanıtlar hâlâ çok güçlü. Geller Hoffman savunmaya bir şüpheli daha veriyor, bu makul bir şüphe ama bu jürinin bunu yutacağı anlamına gelmiyor. Tüm bunların nasıl sonuçlanacağını tahmin etmek için henüz çok erken."

Beresford'un servis girişine ulaştıklarında Declan kapıyı onun için açar ve içeri girerler.

Bir köşede, bir teknisyen merdivenin üzerinde bozuk güvenlik kamerasını tamir ediyor. Cordova odanın uzak tarafındaki bir sandalyede oturuyor, kucağında bir banker kutusu var. Uykusuzluktan gözleri ağırlaşmış ama onları görünce canlanıyor ve yanlarına gelmelerini işaret ediyor. Kutuyu küçük bir masanın üzerine koyar ve kapağını çıkarır. "Bu

Hoffman'ın kasasından çıkardığımız her şey."

Hem Saffi hem de Declan bir şeye dokunmamaları gerektiğini bilseler de eğilip içindekileri incelerler. Declan yumuşak bir ıslık çıkarır. "Orospu çocuğu."

Cordova cebinden lateks bir eldiven çıkarır, sağ eline geçirir ve sözünü ettiği ayakkabıları içeren büyük bir plastik torba çıkarır. Onları havaya kaldırır. "Tanıdık geliyor mu?"

Declan'ın gözleri fal taşı gibi açılır. Bacağını kaldırıyor ve ayağındaki ayakkabıyı işaret ediyor - aynısı. "Ayaklarımızın üzerinde o kadar çok zaman geçiriyoruz ki, ayakkabılarımı yakıyorum. İndirime girdiklerinde genellikle bunlardan birkaç çift alıyorum. Dolabımdaki rafta muhtemelen iki ya da üç kutu vardır. Onları oradan aşırılmış olmalı." Mercy'nin kanı kutunun içinde. Ve dosyası. Bira şişesi başka bir fermuarlı kilitte. Saç torbası. Bir tomar saç, Declan'ın banyosundaki saç fırçasında ne varsa koparmış gibi. "Sence bununla ne yapmayı planlıyordun?"

Cordova başını sallar. "Kim bilir."

Kutuda Declan'ın alışveriş listelerinden biri de var. Onu son gördüğünde buzdolabının üzerine mıknatısla yapıştırılmıştı. "Yiyeceklerimi almayı mı planlıyorsun?"

Cordova, "Sanırım el yazısı örneği istedi," diyor. "Tanrım."

Saffi her şeyi anlıyor. Belli ki sersemlemiş durumda. "Hâlâ Geller Hoffman'ın sadece Mia Gomez'in değil, muhtemelen genç kızların da katili olduğu gerçeğini kafamda oturtmaya çalışıyorum. Ya tüm bunların başlangıcı Maggie Marshall değilse? Hoffman'ın DNA'sını diğer açık davalarla karşılaştırdığımızda ne bulacağız? Soğuk davalarla?" Başını sallıyor. "Bir savunma avukatı olarak sistemin nasıl işlediğini çok iyi biliyordu. Bu kutu acemi birinin bir araya getireceği bir şey değil.

-Bu pratik bir davranıştır."

Cordova onun gözleriyle buluşur. "Sanırım David Morrow için de onu bulduk."

Saffi cevap verirken Declan'a bakmamaya çalışır ama kendini tutamaz. "Denise'e bir ortağı olduğunu söyledi. Olmadığını mı söylüyorsun?"

"Evinde biri olduğunu düşünmesini istedi.

Ona o kıyafetleri giydirdi ama bu pek mümkün görünmüyor," diyor Cordova. "Bence Mia Gomez'i öldürdü, hemen ardından David Morrow'u öldürdü, sonra temizlendi, üstünü değiştirdi ve kitapçıya gitti. Ortağı yoktu. Kesinlikle bir polis değil." Her şeyi kutusuna geri koyuyor.

Saffi, "Güvenlik kayıtlarında ona dair hiçbir iz yok," diyor. "Hoffman'ın ilk görüntüsü cinayetten çok sonra, geri kalanınız olay yerindeyken ortaya çıkıyor."

"Central Park West girişinden geldiyse, doğru."

"Morrow'ların dairesine gitmenin başka bir yolu olmadığını söylemişsiniz."

Cordova merdivendeki bakım görevlisine seslenir. "Hey, buradan iki numaralı kuleye nasıl çıkacağız?"

Adamın bir elinde yeni bir kamera, diğer elinde de bir tel somun var. Dönmeden, "Buradan oraya gidemezsin. Geri dönün ve Central Park'ın batı girişine gidin. Oraya gitmenin başka yolu yok."

"Emin misin?"

"On bir yıldır burada çalışıyorum. Eminim."

Cordova ona teşekkür eder ve kutuya geri uzanır. O kadar eski planlar çıkarıyor ki, elle çizilmiş gibi görünüyorlar. Sarı bir fosforlu kalemle bir yol işaretlenmiş. "Buna bayılacaksınız," der Declan ve Saffi'ye, sonra kutuyu kapatır, kaldırır, planları üstüne koyar ve odanın uzak ucundaki servis asansörüne doğru ilerler.

BÖLÜM ELLİ İKİ

Cordova servis asansöründe banker kutusunu Declan'a uzatır. "Tut şunu." Sonra dördüncü katın düğmesine basar.

Kapılar pis koridora açıldığında, Saffi terk edilmiş mobilyalara, tavandan sarkan çıplak ampullere, örümcek ağlarına ve toz battaniyelerine bakar ve hemen üç kez hapşırır.

Declan bu alanı daha önce hiç görmemiş gibi davranır. "Bu da ne böyle?"

Asansörden çıkmaya başlar ama Cordova kolunu uzatır. "Önce sana göstermem gereken bir şey var." Asansörün kapısını tutar, diz çöker ve telefonundaki el fenerini kullanarak zemini aydınlatır. Tozun içinde birkaç ayak izi var, asansöre gidip gelen izler. Elini Declan'a doğru uzatır. "Ayakkabılara bakayım."

Declan bankacının kutusundan ayakkabıları çıkarır ve ona verir.

Cordova ayakkabıları ters çevirir, böylece hepsi izleri görebilir. "Ayakkabılarınız izlerle eşleşiyor. Sanırım Hoffman bunu eninde sonunda bulacağımızı düşündü ve izlerin ona değil sana ait olduğundan emin olmak istedi."

Saffi daha iyi görebilmek için Cordova'nın omzunun üzerinden eğilir. "Küçük piç, ayaklarının üzerinde durmalarını sağlamak için içine bir şey doldurmuş olmalı."

Declan şimdi ayağındaki ayakkabıları düşünüyor - onlar da eşleşiyor. Cordova ve Saffi dün gece Denise'i ziyarete geldiğinde bıraktığı izlere bakıyorlar. Ancak Cordova'ya aynı ayakkabıdan birden fazla çifti olduğunu söylediğine göre, bu durum onun için **geçerli**. Başka bir

Denise'in fikirleri. Bu açıklamayı mahkemenin bir temsilcisinin önünde yapması bunu kanıtlıyor. Eğer Saffi sorgulanırsa, onu desteklemekten başka çaresi kalmayacaktır. Ayakkabıları kutuya geri koyar ve ilkinin yanında daha da taze olan farklı bir iz setini işaret eder. "Bunlar sen misin?"

Cordova başını sallar. "Bunu muhafaza etmek zor olacak, bu yüzden siz gelmeden önce her şeyi filme aldım. Yine de benim izimden gitmeye çalışalım. Tek sıra halinde yürüyün. Hoffman öldü ama yine de Olay Yeri İnceleme'nin belgeleyebildiklerini belgelemesini isteyeceğiz."

Asansörden çıktıklarında telefonlarının fenerleri yanıyor, ışınlar eski duvarların üzerinde oynaşıyor. Her yerde yazı var:

DALE BURADAYDI, 1935.

BACAĞINI SALLA!

TEK İYİ RODINGTON ÖLÜ RODINGTON'DUR!

HENRY, 41 SINIFI!

Düzinelerce isim ve bir sürü yorum, bazıları hoş, bazıları değil. Yüz yıllık grafiti.

Saffi, el fenerini dar koridorda bir aşağı bir yukarı dolaştırmadan önce, parçalanmış duvar kâğıtlarının arasındaki çıplak sıvaya çizilmiş karmaşık bir kadın resmini inceliyor. "Bütün bunlar da ne?"

Cordova planları kaldırıyor. "Hizmetkâr tüneli. Orijinal bina bunlarla doluydu. Söyleyebileceğim kadarıyla, çoğu dairelerin içine alınmış - bir duvarı yıkmışlar, fazladan bir alan bulmuşlar ve odaya dahil etmişler. Yine de bazıları hala sağlam. Bunun gibi." Bir parmağını kaldırıyor. "Bir esinti hissediyor musun?"

Saffi etrafına bakınır, sonra başını sallar. "Çok değil ama evet."

"Bu tüneller aynı zamanda havalandırma işlevi de görüyor. Isı yükselir, bu nedenle her kattaki havalandırma deliklerinden tünellere girer ve çatıdan binayı terk eder. Bakım ekibi soğuk aylarda ısıyı korumak için çatıdaki havalandırma deliklerini kapatırdı ama sanırım bu işlem yıllar içinde unutuldu ve şimdi yıl boyunca açıklar. Tüm sakinlerin kendi havalandırma sistemi var, bu yüzden kimse fark etmiyor. Eğer dikkatle dinlerseniz, havanın hareket ettiğini duyabilirsiniz."

Declan bu tünellerde onlarca kez bulundu ve

Bu. Cordova bunu nereden öğrendi? Yine de haklı. Hepsi sessizleşir ve etraflarında hafif bir ısıklık sesi duyulur. Dev bir hava kanalının içinde duruyorlar.

Cordova eğilir ve el fenerini rayların üzerine tutar. "Nasıl solduklarını görüyor musun? Sınırlı hava akımına rağmen bu izler yakında yok olacak. Bir hafta daha geçseydi onları hiç bulamazdık." Doğruldu. "Sağda kalmaya çalış ve beni takip et. Fazla uzağa gitmiyoruz."

Onları dar koridorda, üzerinde soluk kırmızı harflerle ÇIKIŞ yazan kapıya götürür. Ağırlıklı mandala basar; kapı açılır ve dördüncü kattaki fuayeye girerler. Cordova kapıyı arkalarından kapatır ve kapı yumuşak bir tıkırtıyla doğramaların arasında kaybolur. Tek bir dikiş ya da görünür menteşe yok. Saffi hayranlık içinde. "Bu bir filmden fırlamış gibi."

Declan gömleğindeki ve kot pantolonundaki tozları temizlemeye çalışırken yüzünde tiksinti dolu bir ifade beliriyor. "Evet, Norman Bates buna bayılırdı." Küçük lobide etrafına bakınır. "Tam olarak neredeyiz?"

"Hâlâ Beresford'un dördüncü katında ama farklı bir bölümde." Asansör düğmesine basıyor. "Herkesin bize binadan çıkmadan yapmamızın imkânsız olduğunu söylediği bir şey." Asansör geldi ve o da kule için düğmeye bastı. "Hoffman bunun her saniyesini incelikle planladı."

Bir dakika sonra kule dairesinin fuayesinde duruyorlar. Cordova onlara, "Burada kamera yok," diye hatırlatıyor. "Seksen İkinci Sokak girişindeki kameranın devre dışı bırakılması ve binanın tasarımı hakkındaki bilgisi sayesinde, kimseye fark ettirmeden istediği gibi girip çıkabiliyordu. Buraya çıkıyor ve kapıyı açıyor-"

Saffi onun için düşünceyi tamamlar. "David Morrow onu hemen içeri alır. Girmemesi için bir sebep yok. Onlar arkadaştı, değil mi? Hoffman bıçağı çıkardığında artık çok geç."

Declan kutuyu yere bırakıyor ve duvara yaslanıyor, tamamen saçmalık olduğunu bildiği halde tüm bunların üzerine inşa ediyor. "Önce Mia Gomez'i öldürdü, değil mi? Yapmak zorundaydı çünkü kullandığı bıçağı burada David'in cesedinin yanında bırakmıştı. Sonra onu öldürüyor, muhtemelen kanlı kıyafetlerini değiştiriyor ve onları gizli koridorda paketliyor,

buraya gelir ve David'i öldürür. Sonra sahneyi benim kanımla sahneliyor, kilidi biraz kurcalıyor, böylece zorla girilmiş gibi görünüyor ve gidiyor. Bir yerde temizleniyor, sonra Denise Morrow'a ultiatom vermek için kitapçıya gidiyor. Belki de üzerinde iz kalmadığından emin olmak için ikinci kez kıyafet değıştirmiştir. Bunu yaptıysa, her şeyi burası ile Tribeca arasında herhangi bir yere atmış olabilirdi. Tüm bunlar için bolca zamanı vardı."

"Bu uyuyor," diyor Saffi. "Tüm kanıtları kapsıyor."

Cordova yavaşça başını sallıyor. "Hiçbir suç mükemmel değildir, ama bu çok yakın."

Declan, Morrow'ların kapısına bakar. "Peki ona söyleyecek miyiz?"

Saffi bunu düşünür, sonra başını sallar. "Patronumla konuşmam gerek. Belki belediye başkanıyla da. Hâlâ onun açtığı davayla uğraşıyoruz. Paradan çok itibarıyla ilgileniyor, bu yüzden belki resmi bir özür yayınlayabiliriz ve bu her şeyi ortadan kaldırır. En iyisi şimdilik her şeyi gizli tutmak, en azından nasıl yaklaşacağımızı bulana kadar." Telefonundaki saate bakıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Gitmem gerekiyor. Siz ikiniz Daniels'ı hızlandırabilir misiniz?"

Declan kirli çenesini ovuşturuyor ve kirli tişörtüyle kot pantolonunu sıvazlıyor. "Karakola dönmeden önce benim dairemde durabilir miyiz? Tıraş olup duş almam ve kıyafetlerimi değıştirmem gerekiyor."

"Romeo dün gece eve gitmedi," diyor Saffi kesin bir ifadeyle.

Cordova önce Declan'a, sonra da kendi buruşuk takım elbisesine bakar. "Belki benim evime de uğramalıyız. Daniels'ı arabadan ararız."

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

Denise Morrow'un *The Taking of Maggie Marshall* adlı kitabından alıntı

Ruben Lucero için hapishanede yaşamak zordur. Herkes için zordur, ama özellikle Lucero için. Genç *kızlara* -çoğunun gözünde çocuklara-saplantısı olan bir seks suçlusu olarak hüküm giydiğinden, aşağıların en aşağısı olarak görülüyor. Gardiyanlar ona eziyet ediyor. Genel nüfusa girdikten birkaç saat sonra dayak yemiş ve biri ona duşta diş fırçasından yapılmış bir silahla saldırdığında karnının alt kısmında bir kesik oluşmuş. Hapishane revirindeyken tekrar saldırıya uğramıştır. Diğer iki mahkum onu tutarken biri gece yarısı paspas sapı olduğu düşünülen bir şeyle ona sodomize etmiştir. Dannemora'ya geldikten bir ay sonra, revirde üç kez kalmış ve gardiyanların güvenliğini garanti altına alabileceği tek yer olan tecritte toplam yedi gün geçirmiştir.

Bunu size Ruben Lucero için üzülmenez için anlatmıyorum; sadece hapishane hayatının onun için nasıl bir şey olduğunu anlamanızı istiyorum. Duş almak ya da yemek yemek gibi basit bir şey kolayca ölümcül hale gelebilir. Çoğu mahkûm gruplardan ya da çetelerden birinin yanında güvende olurken, hiçbir grup ya da çete Lucero'yu kabul etmeye yanaşmıyor, para teklif edilse bile. Kimse onu korumak istemiyor.

Ruben Lucero mahkum edildiğinde güçlü bir adam değildi. Bunu hem gerçek hem de mecazi anlamda söylüyorum. Giriş formuna göre sadece yüz otuz iki kilo ağırlığındaydı.

Bahçivanlık işi onu oldukça formda tutuyordu ama neredeyse bir kıza benzeyen vücuduna hiçbir şey katmamıştı. Çekingendi, hayatı boyunca hep ezilmişti. Hiç arkadaşı yoktu. Hayatı bir balonun içinde yaşıyordu ve bu da sosyal becerilerini geliştirmek için hiçbir şey yapmıyordu. Vegas'takiler Lucero'nun hayatta kalacağına dair bahse girmiş olsalardı, ihtimaller pek de iyi olmazdı. O ilk ayları nasıl atlattığını bilmiyorum ve ona sorduğumda bu konuda konuşmayı reddetti.

Lucero'nun davasını yakından takip etmeme rağmen, onunla ilk tanıştığımda, ilk konuştuğumuzda, Lucero cezasının üç yılını doldurmuştu ve artık mahkeme salonunda ve basında gördüğüm adama benzemiyordu. En az kırk kilo almıştı, hepsi kaslıydı. Uzun saçları kazınmıştı ve kafa derisinin yanı sıra kollarını ve ellerini de çeşitli dövmele kaplamıştı. Geniş, çocuksu gözleri kafatasının derinliklerine doğru çekilmişti. Ve sayılamayacak kadar çok yara iziyle kaplıydı. Ona bakmak acı vericiydi ve aklımdan tek bir düşünce geçiyordu: *Bunu hapishane yaptı.*

Sonra bana gerçeği anlatmaya başladı.

Başta temkinliydi, haklı olarak. Ama aynı zamanda açık ve netti. Özgürlüğünü kazanmak için her şeyi söyleyecek bir adam gibi değil, neredeyse tarafsız bir gözlemci gibi, aleyhindeki kanıtları ortaya koydu ve her bir öğeyi sistematik bir şekilde dağıttı. Davanın tüm yönlerini bilen ve tek amacı işleri yoluna koymak olan biri.

Ona inanmak istemedim ama inandım. Çünkü onun gerçeği, savcının ortaya koyduğu davadan çok daha mantıklıydı. Ona kendi savunması için neden ifade vermediğini sorduğumda, mahkemenin atadığı kamu avukatının bunu yapmamasını tavsiye ettiğini söyledi. Aynı kamu avukatının bu konuları neden mahkemede gündeme getirmediğini sorduğumda ise sadece omuz silkti, başını salladı ve şöyle dedi: "Duruşmadan önce onunla iki kez görüştüm ve az önce size anlattığım her şeyi konuştuk. Ona genç kızlara düşkün olduğumu söyledim, bunu kabul ettim ama Maggie Marshall'a asla dokunmadığımı da söyledim. Onu takip ettiğini gördüğüm adamı tarif ettim. Ona dairemde bulunan kanıtlar üzerinde parmak izi araştırması yapmasını söyledim çünkü benimkini bulamayacağını biliyordum, ama bunların hiçbirini yapmadı. Duruşmamın son gününde, savunmamı sunacağı son gün, ona neden yapmadığını sordum ve o sadece bana baktı.

beni. Benimle ilgili kararını çoktan verdiğini ve dışarıda değil burada olmam gerektiğine karar verdiğini fark ettim."

Ruben Lucero'nun kamu avukatı Carolyn Douglas adında bir kadındı. Hukuk fakóltesini bitireli iki yıl olmuştu ve masasında tavanı gıdıklayacak kadar uzun bir dava yükü vardı. Ayrıca bir ayağı dışarıdaydı ve özel avukatlık yapmaya hazırdı. Lucero, Carolyn Douglas'ın New York'un önde gelen ceza savunma avukatlarından biri olan yeni patronu tarafından davasını atmasının istendiğine kesinlikle inanıyordu.

Geller Hoffman adında bir adam.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

"Bu mutfakta hiç kahve var mı?" Cordova Declan'a sesleniyor. Cordova *mutfak* terimini gevşek kullanıyor çünkü küçük alan bir mutfak işlevi görmüyor. Buzdolabı bomboş, çekmecelerin çoğu ya boş ya da rastgele ıvır zıvırla doldurulmuş ve sadece bir dolapta gerçekten bulaşık takımı var; diğerleri eski dergilerden araba parçalarına kadar her şeyle dolu ki Cordova bunu tuhaf buluyor çünkü Declan'ın arabası yok. Tezgâhtaki çamaşırların altına gömülmüş bir kutu protein çubuğu bulur. Ne yazık ki son kullanma tarihleri altı ay önce dolmuştur. Cordova yine de bir tane alır ve kaçınmaya çalıştığı süt ürünleri içerdiği ve muhtemelen olması gerekenden çok daha gevrek olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalışır. "Dec? Kahven var mı?" diye tekrar seslenir, daha yüksek sesle.

"Özür dilerim! Biraz alışveriş yapacaktım ama..." Declan'ın sesi, diğer odadaki duşun akan suyu yüzünden boğuklaşarak kesiliyor.

Declan'ın mutfak tezgâhındaki tek boş yer, artık ortalıkta olmayan bıçak bloğunun bir zamanlar işgal ettiği yerdir. Cordova lavaboda çürümüş suyun içinde duran kirli bulaşıkları görüyor ve midesi bulanıyor. Çocuğun bu şekilde nasıl yaşayabildiğine dair hiçbir fikri yoktur. Bir insanın nasıl böyle yaşayabileceği hakkında hiçbir fikri yoktur. Protein barın geri kalanını taşan çöpe atıyor ve oturma odasına geri dönüyor. Girişe en yakın dolabın kapısı arama nedeniyle hâlâ açıktır ve içindekilerin yarısı yerdedir. Cordova beş ayakkabı kutusu sayar ve bu sayıyı büyük olasılıkla daha fazlasını kaplayan paltoları ve diğer eşyaları hareket ettirmeden yapar. Ayakkabıların hepsi Hoffman'ın kasasında bulduklarıyla aynı marka ve tasarım: Merrell Moab, 11 numara. Siyah. Declan bir somun ekmek almaya bile üşeniyor, ama ayakkabı?

Ayakkabıları var.

Banyoda duş kesilir. Bir an sonra Declan kapıyı açar. Bir havluya sarınmıştır ve beyaz nemli buhar kapalı alandan oturma odasına doğru yükselir. Aynayı yumruğuyla siliyor ve yüzüne tıraş kremi sürüyor. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

Cordova "Tüh," diyor. *Benden bu bok çukurunu temizlememe yardım etmemi istemediğin sürece.*

Declan, "Tamamen dürüst olmanı istiyorum." diyor.

"Her zaman öyleyim."

"Cidden David Morrow'u öldürdüğümü mü düşündün?"

Cordova uyumayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, hiçbir şeyden emin değildi. Beyni sadece son yirmi dört saat içinde olup bitenler yüzünden sersemlemişti ve tüm bunları anlamlandırmaya çalışacak zamanı olmamıştı. Declan duşa girdiğinde gömleğini banyo kapısının dışında yere attı ve Cordova kendini ona bakarken buldu. Neden olduğundan emin değildi. Yorgun zihninin gerisinde bununla ilgili bir şeyler dolaşıyor ama düşünce o kadar yağlı ki onu kavrayamıyor.

"Eğer yaptıysan," diyor Declan, "seni affediyorum. İşlerin biraz yarım yamalak gittiğini ilk kabul eden ben olacağım."

Cordova hâlâ gömleğe bakıyor.

"Denise Morrow ve onun her şeyi anlattığı kitabı umursamamaya karar verdim," diye devam ediyor Declan. "Bırak yayınlasın. Geller Hoffman hakkında bulduklarınla birlikte, eğer bu saçmalığı ortaya çıkarırsa, ona iftira, karalama ve aklıma gelen her şey için dava açacağım. Acı ve ıstırap, zihinsel ıstırap... Hoffman'ı bir aziz gibi gösterecek bir avukat bulacağım, kirlenmekten çekinmeyen bir yalaka. Buralarda az bulunan bir şey değil. Belki parayı daha iyi bir yer bulmak için kullanırım. Belki de şehirden tamamen uzaklaşırim. Kim bilir."

"Kim bilir..." Cordova mırıldanıyor.

Sonunda gömleğe arkasını döndüğünde, sağ ayağı durmaksızın vurmaktadır. Zihni ne zaman bir sorun üzerinde çalışsa bu sinirsel tik ortaya çıkar. Tıklamaya bir son verir ve kafasında dönüp duran diğer düşünceye döner. "Satın aldığımdan emin değilim

Lucero'nun tüm bu olaylarda masum olduğunu."

"O pislik pek de masum sayılmaz."

Cordova, Geller Hoffman'ı o dolapta bulduğunda, her şeyin bir araya geldiğini hissetti. Avukatın kasasındaki eşyalar bunu pekiştirdi. Cordova haftalık bir televizyon dedektiflik dizisinin yıldızı olsaydı, bunlar elli üç dakika sonra gerçekleşirdi. Dava güzel bir kurdeleyle bağlanır ve Cordova bir barda rol arkadaşlarıyla şakalaşarak gelecek haftaki bölümün hazırlıklarını yapardı. Çıkış müziği hazır olurdu. Ama bu bir televizyon dizisi değil ve gerçek hayat da hiç kolay değil. Cordova, polis teşkilatında geçirdiği onca yıl boyunca bu kadar sıkı sonuçlanan tek bir dava hatırlıyor. Davalar genellikle baştan savma olur. Genellikle cevaplanmamış sorular vardır. Genelde şüpheler vardır. Teraziyi değiştirecek kadar değil ama yine de şüpheler vardır. Birini hapse attığınızda, bununla barışırsınız. Bu farklı. Bir şeyi gözden kaçırdı. Bununla barış yapamazsın.

"Geller Hoffman Maggie Marshall'ı öldürdü. Ruben Lucero yıllar önce onu görüyor, sonra da cinayet için Denise Morrow'u mu suçluyor?" Cordova yüksek sesle merak eder. "Bunu bir düşünün. Kitabı için onunla röportaj yapmak üzere Dannemora'ya gitmezse, tam o anda telefonu çalmazsa, bunların hiçbirisi bir araya gelmez."

"Ne yani, kismete inanmıyor musun?"

"İnanır mısın?"

"Bence Ruben Lucero akranlarından oluşan bir jüri tarafından suçlu bulundu. Saffi, Hoffman'ın evinden çıkardıklarından sonra yeni bir dava alabileceğini söyledi, biz de buna izin verdik. Lucero'nun dairesini gördün. -O canavar kızları yerdeki bir şilteye bağlıyordu. Onları bir kovaya sığdırıyordu. Bütün o kitaplar, hatıra eşyaları ondaydı. Dannemora'daki bir hücre onun için fazla iyi." Aynadan Cordova'ya bakar. "Daniels bana Hoffman'la birlikte bulduğun resimlerden bahsetti. Onlar için endişeleniyor musun?"

"Olmamız gerekmez mi?"

Declan, "Hoffman bana komplo kurmaya çalıştı, bu yüzden Lucero'ya komplo kurduğunu görmek zor değil," diye yanıtıyor. "Lucero o gün Hoffman'ı parkta gördüğünü söyledi. Eğer bu doğruysa, Hoffman'ın Lucero'yu da görmüş olma ihtimali yüksek. Pedofililer böyledir, radarları vardır, birbirlerini takip ederler.

Diğerleri. Hoffman zekiydi. Pisliği temizlemek için bir fırsat gördü ve değerlendirdi. O kitabın Lucero'nun dairesine nasıl girdiğini bile açıklayabilir. Hoffman kanıtlardan bir şey çıkarmak için kimi yağlayacağını çok iyi biliyordu. Maggie'nin çantasında ne olduğunu zaten biliyorsa, bu daha da mantıklı. Lucero'nun Teğmen Daniels'tan bahsettiğini söylemişti. Hiç durup gerçekten *onun* yapmış olabileceğini düşündün mü? Kayıtlarda onun adı vardı, değil mi? Belki de el yazısını atmak için yanlış eli kullanmıştır. Kendi izlerini örtmenin daha iyi bir yolu var mı? Kesinlikle ben yapmadım. Daniels'ın yapmış olabileceği mantıklı. Belki Riverhead'deki o rahat kulübenin parasını böyle ödemiştir. Kendini daha iyi hissetmek istiyorsan, neden Lucero'nun evinde bulduğumuz Polaroidlerin parmak izlerini alıp Hoffman'inkiler var mı diye bakmıyoruz? Var ve cevabını aldın."

Cordova bunu düşünmedi, ama düşünmeliydi. Uykusuzluğunu suçluyor. Karakola döndüklerinde Polaroidleri laboratuara göndermeyi aklına not eder.

Declan tıraşını bitirir, yüzünde kalan köpüğü yıkar ve ecza dolabındaki takviye haplardan almaya başlar. Cordova, Hoffman'ın kasasında bulduğu reçete şişesini hatırlar. "Biliyor musun, dışarıdan yemek yemeyi bırakıp gerçek bir yemek pişirmeyi öğrenseydin, muhtemelen o reçeteye ihtiyacın olmazdı. Yüksek kolesterol için çok gençsin."

"Evet, evet, evet. Sanki sağlık timsaliymişsin gibi." Declan yüzünü kuruluyor ve oturma odasına giriyor. Yerdeki giysi yığnını tekmeliyor, bir kot pantolon alıyor, havlusunun altından çekiştiriyor ve gömlekleri karıştırmaya başlıyor. "Bak, seninle evlendiğimizden emin olmak istiyorum."

."

Declan öksürüyor.

Yüzünde şaşkın bir ifade belirir. "Dec, ne-"

Declan tekrar öksürür. Eli boğazına gider ve gözleri büyür. Nefes nefese kalır.

Haplardan mı boğuluyor?

Declan tekrar nefes nefese kalıyor, sert bir hava hücumu.

O tökezler geri içine ve banyo ve Yanks açık ecza dolabı. Arıyor. İlaç şişelerini

raflar, görünüşe göre orada olmayan bir şeyi arıyorlar.

Cordova Declan'a ulaştığında, şişmiş parmaklarıyla boğazını sıkılmaktadır.

Boğulmuyor, alerjik bir reaksiyon geçiriyor. "EpiPen'in nerede?" Cordova bağılıyor.

Declan cevap vermiyor. Veremez.

Cordova'yı itip komodininin yanına gider ve çekmeceyi çekip açar. Gözleri o kadar büyüktür ki, kafasından fırlayacakmış gibi görünürler. Çekmeceyi karıştırıyor ama hareketleri gittikçe ağırlaşıyor ve halsizleşiyor.

Cordova çekmeceyi sonuna kadar açıyor, ters çeviriyor ve içindekileri dağıtıyor. EpiPen yok; ıvır zıvırdan başka bir şey yok.

Declan korkunç bir ses çıkarır; sanki tıkanmış bir pipeti emmeye çalışıyormuş gibi bir ses. Vücudu sarsılıyor, kasılıyor ve sırt üstü düşüyor.

Cordova telefonunu çıkarıp hoparlörden 911'i arıyor. "Ben Dedektif Jarod Cordova. Bir memur yaralandı! Ambulansa ihtiyacım var."

Sessizlik.

Declan artık hareket etmiyor.

Nefes almıyor.

O kadar şişmiş ki tanınmaz hale gelmiş bir yüzün içinden boş gözlerle Cordova'ya bakıyor.

BÖLÜM ELLİ BEŞ

YİRMİ DAKİKA SONRA, Cordova yerde oturuyor, sırtını duvara dayamış, vücudunun her santimi hâlâ titriyor.

Sağlık görevlileri dört dakikadan kısa bir sürede geldiler, bu şehrin bu bölgesinde rekor bir süreydi ama yeterince hızlı değildi. Declan'ın boğazına bir solunum tüpü takmalarına, kalp masajına başlamalarına ve bir dizi ilaç vermelerine rağmen -epinefrin ve Cordova'nın tanımadığı diğerleri- bunu bir kontrol listesini takip ettiklerini ama bunun bir işe yaramayacağını bildiklerini gösteren pratik robotik hareketlerle yaptılar. Bir noktada, kadın sağlık görevlisi nabız aldığını söyledi ama partneri Declan'ın boynunu kontrol etti ve yavaşça başını salladı. Sonunda, nefes nefese topuklarının üzerine oturdular ve acil servis doktoruyla kısa bir telefon görüşmesinden sonra, erkek sağlık görevlisi Cordova'nın kafasında hala yankılanan kelimeleri söyledi: *Ölüm saati, sabah 11:43.*

Declan'ın gözlerini kapattı ve Cordova bunun için minnettar oldu çünkü daha önce hiç kimsenin bu kadar korktuğunu görmemişti.

"Dedektif, sizin için birini aramamı ister misiniz?"

Kadın sağlık görevlisi. Onun yaklaştığını fark etmemişti. İri kahverengi gözleri nemli; yüzü, son anlarında çok fazla insan gören birinin empati ve anlayışıyla dolu.

"Teğmenimizi arayacağım," diye idare ediyor, sesi çakıllı. "Peki ya aile?"

Cordova sadece başını sallar.

"Tamam," diyor usulca.

"Tamam."

Ortağı eşyalarını toplamak ve bir not defterine notlar almakla meşgul.

Tablet. "Ne yediğine dair bir fikriniz var mı? Neye alerjisi vardı?" diye sorar. Cordova ona, "Onun... onun yer fıstığına alerjisi var," diyor.

"Ama daha önce
bir şey ye-"

"Bir şey yemiş gibi görünüyor," diyor erkek sağlık görevlisi, tabletine dokunarak umursamaz bir ses tonuyla.

Kadın, Declan'ın vücudunun etrafındaki atılmış paketleri ve iğneleri toplarken, "Adli tıp doğrulayacak ama bu anafilaksiye benziyor," diye açıklıyor. Gözleri yatağın yanındaki devrilmiş çekmeceye takılıyor.

Cordova diyor ki, "Onu bulmaya çalıştı..."

Cümlesini tamamlamasa da kadın anlıyor. "Bunu daha önce de gördük. EpiPen'ler gerçekten ihtiyacınız olduğunda asla yanınızda olmuyor."

Her şey çok hızlı oldu. Cordova parçaları birleştirmeye çalışıyor. Declan hiçbir şey yememişti. Duş almış, tıraş olmuş ve-

Ayağa fırlıyor ve ikisini de geçerek banyoya doğru ilerliyor. Declan'ın ecza dolabının içindekilerin yarısı yerde; bazı şişeler lavaboda. Bir avuç dolusu takviye ve-

Gözleri, üzerinde Declan'ın adı yazan bir reçete şişesine takılır. Bir şişe Livestor, kolesterolü düşürmek için kullanılır. Geller Hoffman'ın kasasında bulduğuyla aynı şişe. Üstünü çıkarıp kokluyor. Koku hafif, ama orada-fıstık.

Cordova döner ve "Plastik bir poşete ihtiyacım var" der.

Erkek sağlık görevlisi önce ona, sonra da yerdeki haplara bakıyor. "Daha ucuz takviyeler bazen dolgu maddesi olarak öğütülmüş yer fıstığı kullanır, bu olabilir-"

"Çanta. Şimdi," diyor Cordova ona.

Kadın çantasında bir torba bulur ve ona uzatır. "Yuttuğu şey buysa, yanımıza almamız gerekecek. Adli Tıp bunu isteyecektir."

"Hiç şansı yok, bu bir kanıt." Cordova şişeyi dikkatlice çantaya yerleştirir ve cebine koyar, sonra telefonunu çıkarır ve Teğmen Daniels'ı arar. Telesekreter çıktığında hızlıca bir mesaj bırakır. Banyodan çıkarken neredeyse Declan'ın gömleğine takılıp yere düşüyordu ki telefon tıkladı-

Denise Morrow, Saffi ile daha önce karşılaştıklarında da aynı gömleği giyiyordu.

Declan, Denise Morrow ile yatıyordu.

Bu düşünce karnına bir yumruk gibi iner.

Gömleği eline alıyor. Göğüs cebinde bir şey var, bir USB bellek. Cordova içinde ne olduğunu biliyor çünkü Olay Yeri İnceleme Declan'ın dairesini ararken bulamamış. Denise Morrow'un kitabının kopyası. Bunca zamandır Declan'ın üzerindeymiş.

BÖLÜM ELLİ ALTI

CORDOVA karakol binasındaki nezarethaneye sersemlemiş bir halde adım atar, kalbi ezici bir güvensizlik ve ıstırap karışımıyla ağırlaşmıştır. Öğleden sonra ve neredeyse herkes sahada. Daniels'ın ofisi boştur ve orada bulunan bir avuç insan onun nerede olduğunu bilmemektedir. Declan'ın ölüm haberi henüz yayılmadı ve Cordova kimseye söylemedi. Bir düzeyde, bunun gerçek olmadığını ve bu konuda konuşmazsa gerçek olmayacağını hissediyor. Bu yüzden konuşmuyor; sadece konuşmuyor.

Yapamaz.

Çünkü bu iş henüz bitmedi.

Yakın bile değil.

Ensesini ovuşturarak sandalyesine çöküyor ve Declan'ın darmadağınık masasına bakıyor. Vücudundaki tüm kaslar birbirine dolanmış ve daha da gerginleşmiştir.

Declan, Denise Morrow ile yatıyordu.

Kafasını toparlamaya çalışıyor ama başaramıyor.

Denise Morrow Declan'ı yok etmek istiyordu. Onu televizyonda yerden yere vurdu. Kitabı sistematik olarak kariyerini parçaladı, karakterine saldırdı. Declan, IAU soruşturması yüzünden kendini öldürmeye hazırды ve o, kükreyen ateşlerine benzin dökmekten başka bir şey yapmamıştı. Nasıl oldu da onunla yattı?

Cordova, David Morrow ve Mia Gomez'in cinayetlerini detaylandıran beyaz tahtalara bakar ve kafası daha da karışır, çünkü bunların hiçbirisi doğru değildir. Doğru olamaz. Declan'ın ilişkisini ve Geller Hoffman'ı hesaba katarsak olmaz. *Özellikle* Geller Hoffman. Cordova'nın adamın dairesinde ve ofisinde bulduklarını düşününce olmaz. Lucero'nun ona söylediklerini de eklersek, hayır. Lucero'nun

Görünüşe göre Daniels'a söylemiş, Daniels da hiç paylaşmamış.

Cordova sabit hattı açar ve teğmenini tekrar arar. Yine sesli mesaj alır. Ahizeyi yuvasına geri koyar ve tam bir kez daha çevirmek üzereyken telefon çalar. "Ne?"

"Jarod?" Ben Adli Tıp'tan Oscar Martinez.

"Üzgünüm, Oscar. Bir gün oldu." Ona Declan'dan bahsetmez; bahsedemez.

"E-postamı aldın mı?"

"Senin..." Cordova e-postalarını kontrol etmemiş. "Bir saniye bekle." Çeşitli mesajları tarar, Martinez'den gelen bir mesaj bulur ve açar. Ekte bir adamın çıplak göğsünün resmi var. "Tam olarak neye bakıyorum?"

"Bu Geller Hoffman. Ölüm nedeni kesinlikle boğulma, ama göğsündeki izi açıklayamıyorum. Ne olduğunu bilmiyorum. Veri tabanında bir şey yok. Bir yere bağlayamıyorum."

"Ne mar-" Sonra Cordova onu gördü. Hoffman'ın göğsünün ortasında, avukatın sarkık göğüs kaslarının arasında, yaklaşık on sent büyüklüğünde küçük, yuvarlak bir çürük.

Martinez, "Sanırım bu bir basınç çürüğü," diyor.

"Aşağı bastıran bir şeyden mi?"

"Evet. Ya da hiçbir şey olmayabilir. Tamamen alakasız da olabilir. Bağlantı kurmak için bir nedenim yok, sadece... garip geliyor. Anlıyor musun?"

Cordova biliyor. Bu lanet davayla ilgili her şey yanlış.

"Görmeni istedim," diyor Martinez. "Yuvarlak ve yaklaşık bir inçin sekizde üçü genişliğinde bir şey bulursanız, onu eşleştirebilirim."

Cordova ona teşekkür eder ve telefonu kapatır. Fotoğrafın çıktısını alır, Hoffman'ın fotoğrafının altındaki kanıt panosuna yapıştırır, sonra geri çekilip her şeyi kavrur.

Altı'daki peçeteleri, Declan'la birlikte her şeyi nasıl yazdıklarını ve Declan'ın onları nasıl yırtıp parçaları karıştırdığını düşünüyor.

Üç kartlı monte.

Bu Declan'ın bir polis olması ve gerçek bir farkındalığı paylaşması mıydı, yoksa Declan'ın Denise Morrow'un sevgilisi, piyonu olması ve Cordova'ya onun duymasını istediği şeyleri söylemesi miydi?

Ne zamandır birlikte yatıyorlardı? İpleri o mu çekiyordu?

Olmak zorundaydı.

Başka bir şey uymadı.

Bu kadın en başından beri onlardan üç adım öndeydi. Bu da kadının onunla ve Declan'la -belki de Geller Hoffman'la- oynadığı anlamına geliyor ve kanıt tahtasındaki hiçbir şey görüldüğü gibi değil.

Cordova, ofiste tuttukları televizyona bakıp, savcı yardımcısı Saffi ve patronunu adliye merdivenlerinde, elleri yanlarında, başları öne eğik, pişmanlık ve kendinden nefretin bir resmi olarak gördüğünde işler daha da kötüleşir. Ekranın alt kısmında *ünlü yazar Denise Morrow'un tüm suçlamalardan aklandığı yazıyor*. Morrow'un bir fotoğrafı üst köşeye yerleştirilmiş.

Kumandayı karıştırıyor ve Saffi konuşurken sesi açıyor.

"Tüm gerçekleri ortaya çıkarmak için hala özenle çalışıyor olsak da, ofisimizin görüşüne göre yerel savunma avukatı Geller Hoffman, Bayan Morrow'un kocasının, Mia Gomez adlı bir kadının ve muhtemelen diğerlerinin ölümünden sorumludur. Bayan Morrow'un herhangi bir dahli, Hoffman tarafından hazırlanan detaylı bir şantaj planının sonucu gibi görünmektedir. Baskı altında hareket ediyordu. Bay Hoffman tarafından gerçekleştirilen yanlış yönlendirme sonucunda ofisimizin verdiği rahatsızlıktan dolayı Bayan Morrow'dan özür dileriz. Hoffman'ın ikiyüzlülüğü geniş kapsamlı ve ustalıkla uygulanmıştır. NYPD'nin yorulmak bilmeyen çabaları olmasaydı, ortaya çıkarılamayabilirdi."

"Başka bir deyişle, 'Lütfen davanızdan vazgeçin, Bayan Morrow,'" diye mırıldandı Cordova. "'Bunu yaparsanız size şehrin anahtarını vereceğiz. Bize o çeki yazdırmayın.'"

Medya mensuplarının arasından bir erkek sesi "Dedektif Declan Shaw'a ne oldu?" diye bağırıyor.

Saffi muhabire hitap etmek yerine doğrudan kameraya bakar. "Dedektif Shaw da en az Bayan Morrow kadar bu olayın kurbanı. Hoffman sırtına bir hedef tahtası çizdi ve iyi bir memuru itibarsızlaştırma çabalarında acımasız davrandı. Bu konuda daha fazla bilgi

önümüzdeki günlerde." Bir süre kalabalık gruba baktıktan sonra ekliyor: "Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Bugün ilerleyen saatlerde resmi bir yazılı açıklama yapılacak-"

Başka bir ses onun sözünü keser. "Ruben Lucero'nun ölümü hakkında yorum yapabilir misiniz?"

Kelimeler o kadar hızlı gelip gidiyor ki Cordova onları doğru duyduğundan emin olamıyor ama ekranın altındaki metin Denise Morrow'la ilgili mesajdan *hüküm giymiş katil Ruben Lucero hapishane hücresinde ölü bulundu* mesajına dönüşüyor.

Saffi yanındaki savcıya döner; savcı ona hafifçe başını sallar. Boğazını temizler ve devam eder. "Bu olayı buraya gelmeden birkaç dakika önce öğrendik, ama görünüşe göre birisi Lucero'nun hücreğine girmiş ve mutfaktan çaldığı birkaç kutu çorbanın bulunduğu bir çorapla onu dövmüş. Lucero fark edildiğinde revirden bir doktor çağırılmış ve hemen hücreğine gitmiş. Nöbetçi memura ve gardiyana Lucero'nun en az bir saattir, muhtemelen daha uzun süredir ölü olduğunu ve birden fazla künt cisim travması geçirdiğini bildirmiştir. El yapımı silah geride bırakıldı ve şu anda inceleniyor. Müdürün elimize ulaştıkça daha fazla bilgi vermesini bekliyorum."

Cordova, Lucero'nun adını Google'a yazınca bilgisayar ekranı mahkûmun ölümüyle ilgili hikâyelerle doluyor. Gerçeklerden çok spekülasyonlar. İçeriden birinin işi mi? Biri hücreğini mi açmıştı, yoksa parmaklıkların arkasından mı ulaşmışlardı? Gardiyanlar neredeydi? Yeni kanıtlar onun masum olabileceğini gösteriyor; bu bir tür misilleme miydi?

Televizyonda, ekranın altındaki metin tekrar kayar ve yerini kayan bir mesaja bırakır:

DENISE MORROW TARAFINDAN AZ ÖNCE YAPILAN AÇIKLAMA:
İSMİMİ TEMİZLEMEK İÇİN YORULMADAN ÇALIŞANLARA ŞAHSEN
TEŞEKKÜR ETMEK İSTİYORUM. BU
HERKES İÇİN ZOR BİR DÖNEMDİ VE BUNU ATLATTIĞIMIZA
SEVİNİYORUM, BÖYLECE KOCAMIN, HAYAT ARKADAŞIMIN,
EN BÜYÜK DOSTUMUN KAYBININ YASINI TUTABİLİRİM

SEVGİLER, DAVID. EN DERİN SEVGİLERDEN BAŞKA BİR ŞEYİM
YOK
KOLLUK KUVVETLERİNDE ÇALIŞANLARA VE YAPTIKLARI HER
ŞEYE, KARŞILAŞTIKLARI ZORLUKLARA VE
GERÇEĞİN PEŞİNDE KOŞARKEN ÜSTESİNDEN GELDİKLERİ
ENGELLER. BAŞLANGIÇTA HAKİKATIN PEŞİNDE
KOŞANLARA KARŞI
SUÇLU OLDUĞUMU DÜŞÜNDÜM; TESELLİYİ
SORUMLU KİŞİ ARTIK BAŞKALARINA ZARAR VEREMEZ.
AYRICA, SİZLERE
RUBEN LUCERO'NUN AİLESİNE BAŞSAĞLIĞI DİLİYORUM. O
KORKUNÇ DERECEDE YANLIŞ ANLAŞILAN BİR ADAMDİ VE
DERİNDEN KUSURLU OLSA DA, DÜNYANIN YAKINDA ONUN
RESMEDİLDİĞİ GİBİ BİR ADAM OLMADIĞINI
ÖĞRENECEĞİNE İNANIYORUM.

Cordova mesajı okumayı bitirdiğinde, Savcı Yardımcısı Saffi'nin canlı çekimi bitmiş ve yerini Lucero'nun takım elbiseli ve kravatlı bir şekilde adliyeye götürülürken çekilmiş görüntüsü almıştır. Cordova o günü, Lucero'nun duruşmasının başladığı günü çok iyi hatırlıyor. Yayın stüdyoya döndüğünde, Denise Morrow'un fotoğrafı bir kez daha ekranın üst köşesinde yer alıyor ve sunucu yüzü sempatiyle dolu bir şekilde Denise Morrow'un ifadesini okumaya başlıyor.

Cordova'nın görüşü kıpkırmızı olur. Yerde ölü yatan Declan'dan başka bir şey görmüyor, o lanet gömlek şişmiş elinin birkaç santim uzağında.

Sunucu devam ediyor; artık onu duyamıyor.

Saçmalık. Her bir parçası. İyi düzenlenmiş saçmalıklar.

Televizyonu kapatır ve kumandayı odanın diğer ucuna fırlatır. Kumanda uzaktaki duvara çarpıp parçalanıyor ve yere düşüyor.

Tek bir kelime Cordova'nın göğsünde başlayıp boğazına kadar yükseliyor. Ses tellerini yakan şiddetli bir haykırıyla kaçıyor: "*Siktir!*"

Belki de on yıldır ilk kez yüksek sesle küfrediyor ve bu çok iyi hissettiriyor. Ayağa kalkıyor, masasının etrafından dolaşıyor ve her iki beyaz tahtayı da deviriyor ve bu daha da iyi hissettiriyor.

Yedek kulübesindeki birkaç kişi ona şöyle bir bakar, sonra da her ne yapıyorlarsa ona geri dönerler. Sıradan bir gün. Kimse bir şey söylemiyor.

Bir koluyla masasındaki her şeyi topladıktan sonra aynısını Declan'ın masasındaki dağınıklığa da yapıyor. Kâğıtlar, kalemler, ciltler, kitaplar, bilgisayar, huysuz kahve fincanları, hepsi yere dökülüyor. Hepsi yere düşene kadar durmuyor, sonra da nefes nefese kalarak onlarla birlikte yere düşüyor.

"Daha iyi mi?" diye soruyor odanın karşısındaki bir polis.

Cordova bitkin bir halde elini ona doğru salladı.

Gözleri Denise Morrow'un kitabından bir sayfaya takılmadan önce belki beş dakika orada oturur; Declan bunu kanıtlardan aşırıldığı dosyadan yazdırmış olmalıdır. Lucero'yla yaptıkları ilk görüşmenin metni.

Kanıt olarak sunulduğu için şu anda kamuya açıktır ve herkes tarafından erişilebilir. Yazarlar suçlar hakkında yazarken düzenli olarak transkriptleri kullanırlar. Gözüne çarpan kısım bu değil. Cordova sayfanın altına bakıyor ve bulduklarını **anlamlandırmaya** çalışıyor:

[*Kaydın sonu.*]

/MG/GTS

BÖLÜM ELLİ YEDİ

Transkript: Denise Morrow ile Dateline röportajı

Burada: Daphne Brown
Denise Morrow

[Bu kadar kısa bir sürede bize zaman ayırdığınız için size gerçekten minnettarım. Ben yapamam
Tüm bunları bu kadar erken konuşmanın sizin için kolay olduğunu hayal edin. Kocanız için çok ama çok üzgünüm.
[Bunun için teşekkür ederim. Ve teşekkür ederim
Bana sahip olmak. Son birkaç hafta en hafif tabiriyle zor geçti.
[Ortalıkta o kadar çok spekülasyon dolaşıyor ki...
[Reyting arzusunun bazen gerçeğin önüne geçtiği bir zamanda yaşıyoruz. İnsanlar her şeyi söyleyebilir.
[Kocanız sadece öldürülmedi. Size şantaj yapıldı.
[Morrow] [Nods.]
[Kendi avukatınız tarafından, Geller Hoffman adında bir adam.
Aile dostu olarak gördüğünüz biri. [Evet.
[Bu adam -Geller Hoffman- kocanızı öldürdü, bir... ortağınızı öldürdü ve-
[Kocamın metresiydi. Sorun değil, söyleyebilirsin.]

[Hoffman tüm bunları yaptı, bu insanlara zarar verdi, çünkü onu seri katil olarak ifşa edebilecek bir kitap yazıyordunuz. Sizi durdurmak istedi.

[Evet.

[Hayal bile edemiyorum.

[David'in bir ilişkisi olduğundan ilk şüphelendiğimde ona, Geller'a açıldım. Doğru olduğunu teyit etmek için kaynaklarını kullandı.

[Hoffman diğer kadını buldu. Sana resimlerini gösterdi. Kanıt.

[Yıkılmışım. Hayatımı verdiğim kişi...

Her şeyini verdiğinde ve aniden onun olmadığını fark ettiğinde, bu ağır bir şey, anlıyor musun?

[Bir şeyleri düzeltmek istediniz. Çoğu kadın kızardı.

[Kızgındım ama... Ama onu seviyordun.

[David benim ruh eşimdi. Ben istemedim

Onu kaybetmek. Biriyle bizim birlikte olduğumuz kadar uzun süre *birlikte* olduğunuzda, bu dünyanın size atabileceği en kötü şeylerden bazılarını *birlikte* atlattığınızda,

Sonra diğer krizlerde olduğu gibi atlatırsınız. Bizi kurtarmak istedim. Biz bundan daha büyüktük.

[Geller Hoffman, bunların hepsini biliyordu. Avukatınızdı ve ona güvenmiştiniz.

[David ve ben Geller'ı yıllardır tanırdık. Bazen bizimle tatile gelirdi. Düzenli olarak yemeklerimizi paylaşırdık. Hepimiz çok yakındık. İlk başta, onun Yardım et. Kim bilir, belki de başlangıçta öyleydi, ama her şey değişti...

[Geller Hoffman 2018'de Central Park'ta vahşice saldırıya uğrayıp öldürülen bir genç kız hakkında kitap yazdığınızı öğrenince işler değişti.

[Maggie Marshall.

[O davayla bir bağlantısı olduğunu biliyor muydunuz?

[Hayır. Onun adından hiç bahsetmedi. [Hiç şüphelenmediniz mi?
[Şüphe mi? Hayır. Neden duyayım ki? Geller'la işler öyle değildi.

David ve ben onun çoğu insanın görmediği bir yönünü
gördük, komikti. Alaycı ama komik. Kitaplarımın ilk
okuyucularından biriydi. İşin hukuki boyutunu doğru
anlamama yardımcı oldu. Her zaman yanımdaydı.
Ben. Ben ve David. Maggie'nin davasına karıştığından
şüphelenmek için hiçbir nedenim yoktu.

[İlk başta değil.

[Ta ki cinayetten hüküm giyen adamla konuşmaya başlayana
kadar.

[Ruben Lucero. [Evet.

[Lucero sana ne söyledi?

[İlk röportajlarımızdan birinde, halka açık

Savunucu özel sektörde bir iş kabul etmişti ve onun bir
ayağının dışarıda olduğunu düşünüyordu.

hak ettiği savunmayı sağlamak. Ruben sistem tarafından
ihanete uğradığını hissetti.

[Haklı olarak. Kadının odağı artık vaka yükü değildi; rahat yeni
işine bakıyordu. Ama en kötüsü bu değil, değil mi?

[Hayır. Araştırmam sırasında yeni işverenin benim
avukatım olduğunu öğrendim.

[Geller Hoffman.

[Doğru. Unutmayın, Lucero'nun davası, Hoffman'ın Lucero'nun
avukatını tutması, bunların hepsi dört yıl önce oldu. O
zamanlar hiçbir fikrim yoktu. Bu bağlantıyı daha yeni
öğrendim.

[Kitabınızı araştırmaya başladığınızda. Lucero ile ilk röportaj
yaptığınızda.

[Evet.

[Artık Geller Hoffman'ın kocanızı öldürdüğünü biliyoruz.

Kocanızın metresini öldürdü. Kanıtlar şimdi başkalarını da
öldürmüş olabileceğini gösteriyor.

[Evet.

[Tüm bunları gözlemleyen ve parçaları bir araya getiren biri olarak,
Hoffman'ın Lucero'nun avukatını kamu avukatlığı
bürosundan
kendini Lucero'nun savunmasına dahil etme girişimi. [Ya da
eksikliği. Geller istedi, *ihtiyacı vardı*, Ruben Lucero'nun
Maggie Marshall'ın cinayetinden hapse girdi.

[Peki neden?

[Lucero ile ilk görüşmemden,
Masum olduğuna yemin etti. Bana sürekli aynı hikayeyi
anlatırdı; Maggie Marshall'ın öldürülmesinden kısa bir süre
önce parkta başka bir adamın onu takip ettiğine tanık olmuştu.
öldürüldü.

[Polise de söyledi, değil mi? Ve hiçbir şey yapmadılar mı? [Bu açıdan
araştırmışlarsa da
Bunun kanıtı.

[Ve gördüğünü adamı teşhis edebildi mi? [Evet.

[Kimdi o? [Avukatım.

[Geller Hoffman'ı teşhis etti. [Morrow] Bir
fotoğraftan.

[Vay canına.

[Evet.

[Bu bilgiyi polise götürdünüz mü? [Yapmalıydım. Şimdi geriye
dönüp baktığımda bunu biliyorum,
ama o zamanlar sadece her şeyi anlamlandırmak
istiyordum. [Yani yazdınız.

[Yazdım. Bunu yapmam gerekiyordu. Beynim böyle çalışıyor. Ben
böyle işliyorum. Ben zaten
Maggie'nin hikayesi üzerinde çalışıyordum, bu yüzden bu
yeni bilgileri eklemeye başladım. Geller'ın geçmişini
araştırıyorum,
sadece Maggie Marshall'la değil, Ruben Lucero ile ilişkili
olabilecek diğer kurbanlarla da örtüşüp örtüşmediğini
araştırıyor.

[Ve bu örtüşmeyi buldun...

[Kayıp yapboz parçalarını bulmak gibiydi. Hepsi yerine oturdu.
Uydu. Lucero'nun masum olduğunu fark ettim. O
Bana hep doğruyu söyledin. *Herkese* söylüyordum,
ve kimse dinlemedi.

[Bunu fark ettikten sonra, sonunda her şeyi polise mi anlattınız?
[Hiç fırsatım olmadı. Bir gece eve geldiğimde Geller'ı ofisimde benim
notlar, kitabın taslağı, her şey. Bildiğimi biliyordu.

[İşte o zaman şantaj ve gözdağı başladı.

[Tek kelime edersen işimin biteceğini açıkça söyledi.

[Seni kontrol etti. Seni parmağının altında tuttu. Yine de bu onun
için yeterli değildi. İhtiyacı olduğunu hissetti
Senin üzerinde tutabileceği bir şey. Hizada kalmanı
sağlayacak bir şey. İşte o zaman ağza alınmayacak
bir şey yaptı.

[Morrow] [*Gözlerini siler ama bir şey söylemez.*]

[Brown] Acele etmeyin.

[Tribeca'da bir kitapçıdaydım. O

geldi ve bana bir çanta verdi. Bana kocamın metresini
öldürdüğünü söyledi. Dairemde bir ortağı olduğunu ve
eğer üzerimi değiştirmesem

David'i öldüreceğini biliyordu. Kanıtları nasıl karıştırdığını,
her şeyi benim üzerime nasıl yıkabileceğini ya da her şeyi
nasıl örtbas edebileceğini, bunu bir kez benim üzerime
yıktıktan sonra

bana güvenebileceğini söyledi... Tüm bunları anlatmaya
başladı, ama dürüst olmak gerekirse, onu zar zor
duydum. Tek düşüncem kocamı kurtarmaktı, o yüzden
istediğini yaptım.

[Yalan söyledi. Bunu artık biliyoruz. Kocanız zaten ölmüştü.

[Eve gittiğimde onu buldum.

Bıçaklanmıştı. 911'i aradım, ama o... o

çoktan gitti.

[Yetkililer geldiğinde şoktaydın. [David'in öldüğüne hâlâ inanamıyorum.

[Brown] [*Uzun bir sessizlikten sonra.*] Hepimiz ne olduğunu biliyoruz Sonraki. Tutuklandınız, ancak her iki cinayetle de hiçbir ilginiz olmadığı anlaşılınca suçlamalar hızla düşürüldü.

[Morrow] [*Yere bakar, sonra tekrar Daphne'ye.*] Başlangıçta benim yaptığımı düşündükleri için polisi suçlamıyorum. Benim

Avukat onlar için bu resmi çizdi; suçu bana yükledi, sonra da tıpkı söylediği gibi

olur. Dava sonuçlanmayınca belediyeye karşı dava açmak onun fikriydi. Sanırım bunu tüm bunlardan kar elde etmenin bir yolu olarak gördü. Ben de kabul etmek zorundaydım. Bunu açıkça belirtti.

[Bu adam seni kontrol etti.

[Bunu söylemekten gurur duymuyorum ama evet, üzerimde tam bir kontrolü vardı. [Bir keresinde uyandım ve onu başımda dikilmiş beni uyurken izlerken buldum. İçeri nasıl girdiğini bilmiyorum-

David'i öldürdüğünde yaptığı gibi. Hiçbir şey söylemedi. Onu gördüğümü anlayınca gülümsedi ve gitti. İma ettiği şey açıktı. Demek istediğini anlamıştı. Bana her an ulaşabilirdi ve bir şekilde ona karşı gelirim bunu yapacaktı. Ne kadar korktuğumu anlatamam.

[Öldüğünde çok rahatlamış olmalısın. [Morrow] [*Derin bir iç çekiş ve ardından yumuşak bir gülümseme.*] Hiç

bir fikir. Sonunda polise her şeyi anlatabildim.

Evini ve ofisini aradıklarında

manipülasyonunun gerçek boyutunu anladım ve sonunda bitti. En azından ben öyle sanıyordum.

[Ruben Lucero hapishanede öldü. Hücresinde öldürüldü.

Avukatınızın bir şekilde kendini korumak için son bir çaba olarak onun ölümünü düzenlediğini mi düşünüyorsunuz?

[Bu konuda gerçekten spekülasyon yapamam. Tek umudum Ruben
Lucero'nun sonunda huzuru bulmuş olması.
[Kaydın sonu.]

/DB/GTS

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

DENISE MORROW'UN TEMSİLCİSİ Kirby Neilson kozmo'sunu kaldırıyor ve ışıldıyor. "QuimbyCam'e!"

Kalabalık masadaki konuklar "QuimbyCam'e!" diye yankılandıktan sonra kokteyllerini yudumlarlar. Denise'in film hakları müdürü Gordon Brennon bulaşıcı kahkahalarından birini atar ve bu kahkaha şirin İtalyan restoranının her köşesinden duyulur.

Denise'in editörü Jennifer Henke de orada. Denise'in reklamcısı Jada Reed'i de getirmiş. Denise onunla ilk kez tanışıyor.

Denise onu gördüğünde *her kitapta daha da gençleştiklerini* düşünüyor. *Bu seferki bırakın içmeyi, araba kullanacak yaşta bile görünmüyor.*

Jennifer bir keresinde ona yayıncıların ellerinden gelse onları liseden koparacaklarını söylemiş. Bir sosyal medya kampanyasını, varoluşunun her yönünü detaylandıran TikTok videolarını düzenli olarak yayınlayan birinden daha iyi kim yürütebilir? Çoğu yetişkin dört sosyal medya platformu sayamaz. Bu gençlerin dünyası.

Denise Morrow'un kitaplarıyla dolu bir kutu tek boş sandalyeden dışarı taşıyor. Kirby için imzalayacağına söz verdiği tanıtım kopyaları.

"Tamam, o zaman bize anlatmalısın," diyor Gordon, sonra gömleğindeki tüyleri silmek için duraklıyor. "Yeni kitabı olan biten her şeyle güncelliyorsun, değil mi?"

Denise başını öne eğiyor ve bütün gece sakladığı bombayı patlatmaya başlıyor. "Doğruyu söylemek gerekirse, bu kitabı yayınlayacağımdan emin değilim."

Tüm masa sessizleşir. Bekledikleri şeyin bu olmadığını biliyor. Bu gecenin bir kutlama olması gerekiyordu. Hepsi-

Kendisi de dahil olmak üzere Maggie Marshall'ın kitabını yayınlarsa çok para kazanabilir, özellikle de yaşanan onca şeyden sonra, ama bu doğru karar olduğu anlamına gelmez. Eğer kitabı yayınlarsa, tüm bu saçmalıklar yıllarca kamuoyunun gözü önünde olacak. Gordon kesinlikle film haklarını satacaktır, bu da bir film, belki bir televizyon programı ya da bir belgesel dizisi anlamına gelir. Ne yöne gideceğini kimse bilemez. Kesin olan tek şey bu işin bitmeyeceği ve Denise'in de bitmesini istediği.

"Bu bir şaka, değil mi?" Jennifer, Kirby'ye sert bir bakış atarak şöyle der. "Bir anlaşma yaptığımızı söylemiştin. Senin için patronumla görüştüm. Bu şimdiye kadar yaptığım en kârlı teklif."

Kirby Jennifer'a rahatlatıcı bir gülümseme gönderir. "Eminim Denise şaka yapıyordur." Tekrar Denise'e bakar. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Denise Morrow masanın etrafındaki yüzleri inceliyor. Hepsi ona dönmüştü.

Parmağını su bardağındaki buğu taneciklerinin arasından geçiriyor. "Şu anda biraz bunalmış durumdayım. Buraya gelmeden önce banyoda hazırlanıyordum ve David'in diş fırçasını ve tıraş makinesini makyaj masasının üzerinde gördüm. Eşyalarının hiçbirinin yerini değiştirmedim. Komodinin üzerinde bir su bardağı var. Çamaşırları kurutucuda. Turşu yemeyi çok severdi. Buzdolabında büyük bir kavanoz var. Turşudan nefret ederim..."

"Geller Hoffman lanet olası bir hayvandı," diyor Kirby sessiz, düz bir tonda. "David'i senden almaya hakkı yoktu."

Denise yutkunur. "Kimseyi incitmeye hakkı yoktu."

"Ben de bunu kastetmiştim."

İki kadın bu konuyu ilk kez konuşmuyordu. Denise dün Kirby'yi aramış ve yaklaşık bir saat boyunca telefonda konuşmuşlardı. Ona David'i her şey için, her düşüncesizliği için affedebileceğini söylemişti. Eğer evliliklerinde bir boşluk, başka bir kadının adım atabileceği kadar açık bırakılmış bir kapı varsa, Denise bunun David'in olduğu kadar kendisinin de hatası olduğunu düşünüyordu. Kirby Denise'e hayatta kalma suçluluğu yaşıyor olabileceğini söyledi. Biriyle konuşmasını önerdi. *Profesyonel* biriyle. Denise de konuşacağını söyledi ve sesi ciddiye.

Page Six onun terapistin ofisine girerken fotoğrafını mı çekmiş?

Evet, lütfen.

Ve Kirby Neilson telefonu kapatıp hemen en yakın arkadaşlarından bir düzinesini aradı ve onlara Denise Morrow'un kocasını kaybettiği için kederli olduğunu, parçalara ayrıldığını, bir zamanlar güçlü olan bu kadının şimdi parçalanmış olmasının ne kadar üzücü olduğunu mu söyledi? *Buna da evet, lütfen.*

Denise dedektifle olan ilişkisinden hiç bahsetmiyor. Tabii ki bahsetmez. Bunun yerine, bir resim çiziyor, bir hikaye anlatıyor, başkalarının takip etmesini istediği anlatıyı ortaya koyuyor. Her iyi yazarın yapacağı gibi.

Genç ve saf reklamcı Jada Reed'in tuvalete gitmesine izin vermesini ve böylece aklından geçtiğine şüphe olmayan bir dizi mesajı iletebilmeyi nasıl da umuyordu. Belki birkaç gizli fotoğraf bile çekerdi.

"Bak," diyor Denise zoraki bir gülümsemeyle. "Sadece biraz zamana ihtiyacım var."

Kirby bunun üzerine atladı. Uzanıp Denise'in elini nazikçe okşuyor. "Elbette biliyorsun. Bu masada oturan hiç kimseden baskı görmeyeceksin. Senin için en iyisinin ne olduğuna karar vermeye hazır olduğunda karar vereceksin ve bil ki ne olursa olsun hepimiz senin için buradayız. Eğer o kitapla bir maç yapmak istiyorsan, benim için sorun yok."

"Evet. Acele etme," diye mırıldanır Gordon. Bardağını eline alır, boş olduğunu fark eder ve garson onu görene kadar havada tutar.

Birkaç dakika sonra garson Gordon'un viskisini masaya bırakır ve Denise'in önüne bir içki koyar.

Konuştığında kelimeleri çıkarmakta zorlanıyor. "Ben... Ben bunu sipariş etmedim."

İçki parlak yeşildi. Bir martini bardağında.

Bir çekirge.

Garson, "Bardaki beyefendiden." diyor.

Denise döner ama barda bir beyefendi yoktur, sadece iki yaşlı çift derin bir sohbe dalmıştır. "Neye benziyordu?"

Garson onun bakışlarını takip eder, sonra tekrar ona bakar. "Özür dilerim hanımefendi, onu görmedim. Siparişi barmen aracılığıyla verdi ve bu benim masam olduğu için buraya getirmem söylendi."

Denise barmenle konuşmaya gitmek üzereyken telefonu çalar.
Arayanın kimliğinde *Declan Shaw* yazmaktadır.

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

DECLAN SHAW.

Masanın üzerinde Denise'in telefonu ikinci kez
çalıyor. Üçüncü kez.

"Denise?" Kirby yumuşak bir sesle. "Telefonun. Açacak mısın?"

Denise ona baktığını fark etti. Ona göz kırpan isme. Masadaki herkes
onu izliyordu. Gözleri çekirgeye kayıyor, sonra tekrar telefonuna.

Dördüncü halka.

Telefonu eline alıyor, başparmağıyla kabul ediyor ve kulağına
götürüyor. Arama bağlanırken hiçbir şey söylemiyor. İlk başta, sadece
yumuşak bir nefes alma var, sonra-

"Declan Shaw sadece ortağım değil, arkadaşımdı." Declan
değil.

Diğeri. Jarod

Cordova.

"Declan şu anda adli tabiplikte bir çekmecedeydi. Lanet olası bir
çekmecedeydi. Sanırım bu, kocan David gibi toprağa gömülmekten iyidir.
Yoksa onu yaktırdınız mı? Bu senin yapacağın bir şey gibi görünüyor.
Yetmişli yıllarda öldürülen Simon Ross'la ilgili olan *Bones Tell a Tale*'i
yazarken bu dersi aldığınızı düşünüyorum. Otuz yıl sonra cesedi
mezardan çıkarıldı ve bir kaburga kemiğindeki izler üvey kız kardeşinin
evinde bulunan bir bıçakla eşleştirildi. Ross'un cesedi yakılmış olsaydı
asla suçlu bulunamayacaktı. Çabuk öğreniyorsunuz; böyle bir hata
yaptığınızı düşünemiyorum."

Denise eline bakana kadar titrediğini fark etmez.

Solundaki koltukta oturan Jennifer Henke de bunu fark ediyor ve ağzını açıyor,

Her şey yolunda mı?

Denise sinirlerini yatıştırmak için bir nefes alır, vücudunun her santimetresine ulaşmasını ister, sonra aynı eli kaldırır, artık titrememektedir ve geveze bir ağız taklidi yapar. Bunu bir göz devirmeyle takip ediyor ve *Muhasebeci* diyor.

Editörü başını sallayarak yanındaki genç reklamcıya döner ve ikisi de kısa sürede kendi aralarında sessiz bir sohbe dalarlar. Masanın diğer tarafında Kirby, Gordon Brennon'ın döktüğü suyu masa örtüsünden silmekle meşguldür. Görünüşe göre bardağı devirmiştir ama Denise bunu tamamen gözden kaçırmıştır.

Cordova'nın kısık sesi telefonundan geliyor; sesin ürkütücü sakinliği ensesinin karıncalanmasına neden oluyor.

"Mia Gomez'in annesi kızının cenazesini almak için birkaç saat önce uçakla geldi. Onu Iowa'ya götürüyor, böylece aile mezarlığına gömülebilecek. Ölen çocuğunu nasıl toprağa vereceğini düşünen bir annenin yüzündeki ifadeyi hiç gördünüz mü? Kimse o durumda olmamalı. Umutsuzca metanetli olmak istedi - güçlü bir kadın gibi görünüyordu - ama adli tabibin ofisinin kapısından içeri girmeden önce dağıldı. Basitçe çöktü. Onu Mercy'ye getirdiler, kocanızın eski hastanesine. Onu sakinleştirmek zorunda kaldılar. Onlarla birlikte ambulansa bindim, elini tuttum, onu sakinleştirmeye çalıştım. Onu sakinleştirdikten sonra, kocanızın iş arkadaşlarından bazılarıyla konuşma fırsatını değerlendirebileceğimi düşündüm." Bir saniye durakladı, sonra: "Hey, nasılsın? Biraz telaşlı görünüyorsun."

Denise'in kafası bilinçli bir düşünceden çok bir refleks olarak yukarı kalkar. Masasındaki hiç kimse fark etmez; hepsi kendi sohbetlerine dalmıştır. Restoranın önündeki büyük camlı pencereden bakar, Cordova'nın dışarıda durup içeri baktığını görmeyi bekler, ama yaşlı dedektiften hiçbir iz yoktur. Onu içeride de göremez. Louie'nin Yeri büyük bir yer değildir, iyi bir gecede yüz kişinin oturduğu yirmi masadan fazlası yoktur. Belki şu anda masaların üçte ikisi doludur, ama Cordova'yı masaların arasında göremez.

yemek yiyenler. Yine de içki sipariş etti. Bu o olmalı. Peki nerede-

Neredeyse Harlan ceketini

özleyecekti. Onunkine benzeyen

uzun bir trençkot.

Geller Hoffman'inkinin aynısı.

Restoranın karşı tarafındaki boş bir masada bir sandalyenin arkasına asılmış, ceplerinden birinden siyah deri bir eldiven çıkmış.

Bunun Geller'ın paltosu olmadığını biliyor; onu yakmıştı. Ve onun olamaz. NYPD suçlamaları düşürdüğünde paltosunu iade etti ve o da kimsenin onu takip etmediğinden ya da izlemediğinden emin olduktan sonra paltosunu Seksen Altıncı Cadde'de bir çöp kutusuna attı.

Takip edilmemiş ya da izlenmemişti, değil mi?

Hayır, o dikkatliydi. Biri onu görse bile, paltosunda suçlayıcı bir şey yoktu. Ve onu çöpe atmanın yasadışı bir yanı da yoktu.

Cordova, "Keşke kendinizi, yüzünüzdeki ifadeyi görebilseydiniz," diyor. "David kapıdan içeri girip fettuccine sipariş etse daha solgun olamazdınız."

Denise sandalyesinde döner ve yumuşak bir sesle, "Ne istiyorsunuz Dedektif? Bu tacizin sınırında. Savcılıktaki arkadaşlarınız benimle iletişime geçtiğinizi biliyor mu? Kızacaklarını tahmin ediyorum. Başınızın belaya girdiğini görmek istemem."

Yemek alanının arka tarafındaki mutfığa açılan kapı bir an için açılır ve Denise orada duran şeflerden birini görür. Bir bıçağı bilemektedir. Ve bu mesafeden emin olmak zor olsa da, David'i öldüren bıçağa çok benziyor, Geller Hoffman'ın arabasının üstündeki garajda buldukları bıçağa. Beş inç uzunluğunda, bir inç genişliğinde, siyah saplı tırtıklı bir bıçak. Mutfak kapısı kapandığında hâlâ ona bakıyordu.

Cordova, "Jeffery Varano'nun söyleyecek çok ilginç şeyleri vardı," diyor.

Bu onu geri çeker. Jeffery Varano, David'in en iyi arkadaşıydı. Mercy'nin kardiyoloji bölümünü yönetiyor. "Jeff nasıl?"

"Haftalık poker oyununda David'in koltuğunu bırakmaya karar verdiler.

Boş. Sembolik bir jest. Bunun hoş olduğunu düşünmüştüm."

Şu adam onu mu izliyor? Dört masa ötedeki lacivert spor ceketli adam mı? Başka bir adamla yemek yiyor. Elinde bir telefon var, ama masanın üzerinde hafifçe yukarı kaldırmış, kadına doğru tutuyor. Kamera açık gibi görünüyor, tersine çevrilmiş. Onu izliyor mu? Kaydediyor mu? Fotoğrafını mı çekiyor? Denise kesin bir şey söyleyemez ama öyle görüldüğü kesindir ve-

Bardaki kadın kesinlikle izliyor. Ne zaman oturdu? Bir dakika önce orada değildi. Neden sürekli kulağına dokunuyor? Kulaklık mı takıyor? Denise göz göze geldiğinde başka tarafa bakıyor.

"Jeff kocanızla üniversiteye kadar geri gittiklerini söyledi. Bir süre aynı evi paylaşmışlar. Yetişkin hayatlarının çoğunda birbirlerini tanıyorlarmış. Haftalık maçtaki diğer adamlarla da aynı şey. Hepsi hayat boyu arkadaş. Jeff o grupta hiç sır olmadığını söylemişti. Bir grup erkeği kartlar, purolar ve alkole bir odaya koyduğunuzda neler konuşacaklarını bilseniz şaşırsınız. İyi, kötü; hepsi hakkında konuşurlardı. Senin hakkında çok konuştular."

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

DENISE oturduğu yerde kıvrıldı ve masadaki diğerlerinin onu duymasını engellemek için boştaki eliyle ağzını kapattı. "Dedektif, orta yaşlı erkeklerin dedikodularıyla hiç ilgilenmiyorum."

"Gerçekten mi? Çünkü ben bunu oldukça ilginç buldum. Kesinlikle beklediğim gibi değil."

"Kapatıyorum, Dedektif."

"Senin koca değildi. uyuyor ile Mia Gomez. O seninle de yatmıyordu."

Bardaki kadın yine onu izliyor. Bu sefer Denise ona ters ters baktığında, kadın gözlerini kaçırmıyor.

"Bu imzalı kitaplardan birini ona vermemi ister misin?" Bu, editörü Jennifer Henke'den geliyor.

"Ne?" Denise tersler.

"Bardaki hayran." Jennifer kadının olduğu yönü işaret ediyor. "*Ne zaman sözünü kesmek için uygun bir zaman?*" suratıyla buraya bakıyor. Belki ona bir tane verirsem geri çekilir."

Denise başını sallıyor ve Jennifer'a el sallıyor. Onun sözlerini zar zor fark eder. Cordova yine konuşuyor.

"David ve Jeff'i ne zamandır biliyorsun?" "David ve... ciddi olamazsın."

Cordova hiçbir şey söylemiyor. Sadece yumuşak nefes alıp veriyor. "Jeff mutlu bir evliliği ve iki çocuğu var."

"Bu da sorunun bir parçasıydı, değil mi?" Cordova öyle diyor. "Jeff karısını ve çocuklarını terk etmek istemiyordu. David'in aksine-"

"Şu anda neredesiniz?" Denise en az dört kişiyi daha görür.

izliyor Onu. Hayır, Beş. Onlar yayılmış
dışarı etrafında ve

Restoran. Stratejik olarak yerleştirildiğini fark etti. Mutfağa, hostes istasyonuna, tüm çıkışlara yakın. "Eğer yarım bir topun varsa, belki de saklandığın dolaptan *çıkmalısın*."

"David'in sizi başka bir kadın için değil de bir erkek için terk etmesi fikrinin sizi hayal kırıklığına uğrattığını tahmin edebiliyorum. Bu basına nasıl yansırdı? Yirmi birinci yüzyıldayız, sanırım bazı manşetlerde yer alırdı ama birkaç on yıl önceki gibi olmazdı. Yine de ihanet. Sanırım acıyan kısım bu. David'i tıp fakültesine soktunuz, değil mi? Bunca yıl ona destek oldunuz. Sonra üniversiteden eski oda arkadaşına aşık olduğunu öğrendiniz. Vay canına. Jeff'in anlattığına göre, sen geçim sıkıntısı çekerken ve okul harcını öderken bile bu durum devam ediyormuş. Sen iki işte çalışıp geceleri yazarken, ışıkları açık tutmaya çalışırken David ve Jeff ne yapıyorlarsa onu yapıyorlardı. David sana "Çek Defteri" derdi. Bunu biliyor muydun? Bu acıtmış olmalı. Sence seni hiç sevdi mi, birazcık bile? Yoksa tüm zaman boyunca seninle oynadı mı?"

Bardaki kadın koltuk değiştirdi, iki adım daha yaklaştı. Şimdi sırtı Denise'e dönük ama bu artık onu izlemediği anlamına gelmiyor.

"Denise, iyi misin?"

Kirby. Menajeri yanına çömelmiş, yüzünde endişeli bir ifade vardı. Denise onun kalktığını fark etmemişti. Gordon Brennon'ın artık masada olmadığını fark eder ve onu tuvalete giden yolun yarısında, yürüyüşünde kaba bir sendeleme ile bulur.

"Belki de Gordon'a göz kulak olmalısın," diyor Denise ona toplayabildiği en sakin ses tonuyla. "Yardım almadan gideceği yere varabileceğinden emin değilim. Bir olay çıksın istemeyiz."

Kirby başını sallar ve peşinden gider, şüphesiz bir tür olay çıkarsa yarınki Altıncı Sayfa manşetlerini düşünmektedir. O böyle tahmin edilebilir biri. Mutfak kapısı tekrar açılır. Şef artık orada değildir ama Denise, Declan'a çok benzeyen bir adam görür. Aynı boyda. Aynı yapı. Aynı - büyük bir servis tepsisi taşıyan bir garson içeri girdiğinde, kapı daha da açılır ve Denise onun Declan olmadığını fark eder. Kim olduğunu bilmiyor. Ama burada çalışıyor gibi görünmüyor.

Kendini toparlaması lazım.

"Tedirgin görünüyorsunuz Bayan Morrow," diyor Cordova. "Neden çekirgeyi denemiyorsun? Declan denedi. Sinirlerinin yatışmasına yardımcı olduğunu söyledi. Belki sizinkine de iyi gelir."

Denise bunu görmezden gelir ve Jennifer'a "Bu görüşmeyi dışarıda bitireceğim. Burada duymakta zorlanıyorum."

Editörünün cevap vermesini beklemiyor. Yaptığı şey, masasından kalkıp kapıya doğru ilerlerken restorandaki herkesi izlemek, telefonu hala kulağında. Birkaç kişinin onunla birlikte ayağa kalkmasını, onu takip etmesini, muhtemelen gözaltına almaya çalışmasını bekliyor ama hiçbiri bunu yapmıyor. Tek bir kişi bile peşinden gelmiyor. Yine de izlemekten vazgeçmiyorlar. Soğuk gece havasında kaldırırma adımını atarken gözlerinin ensesinde yandığını hissedebiliyor. Kendine onların sadece hayranları olduğunu söylüyor. Onu televizyondan tanıyorlar. Başka bir şey değil. Ve bu Cordova pisliği sadece balık tutuyor. "Her şeyi yanlış anladınız, Dedektif. Jeff, David'e karşı bir şeyler hissetmiş olabilir ama bu karşılıksız değil. Eğer size aksini söylüyorsa, bu bir yalan. David ve ben birbirimizi çok seviyorduk ve beni bu şekilde taciz etmenizden hoşlanmıyorum."

Denise kaldırırmda bir aşağı bir yukarı bakar ama Cordova'dan iz yoktur. New York'ta bu hiçbir şey ifade etmez. Çevredeki binalardan herhangi birinde olabilir ve onu bir pencereden izliyor olabilir. NYPD'nin her yerde güvenlik kameraları vardır; belki onlardan birine girmiştir. Bunların hiçbir önemi yok. Eğer kızla ilgili elinde bir şey olsaydı, herhangi bir şey, onu tutuklardı. Yanından bir taksi geçer ve Denise kaldırırma çok yakın olduğunu fark edip bir adım geri çekilir.

"Temiz hava yardımcı oluyor mu?" Cordova öyle diyor. "Declan bir sorunu çözmesi gerektiğinde dışarı çıkmayı çok severdi. Yürümeyi çok severdi. Ayakkabılarını sürekli eskitirdi. Ama sen bunu biliyordun, değil mi? Dolabını gördünüz. Hep aynı türden alırdı, Merrell Moab, 11 numara. Geller Hoffman'ın kasasında bulduklarımızla aynı türden. Senin dairene kadar iz bırakan ayakkabılarla aynı." Duraklıyor. "Siz de mi yürüyorsunuz Bayan Morrow? Declan gibi mi?"

Sokakta onu izleyen daha çok insan var. Bisikletli kurye gibi giyinmiş bir adam var. Köşede duran ve ışık değiştiğinde karşıya geçmeyen iki kadın. Gazete bayiiindeki adam bir şey satın alıyor gibi görünmüyor, sadece boş boş bakıyor.

dergilere göz atıyor. Hepsi ona bakıp duruyor. Bakışları çalıyor. abuk. Zar zor farkediliyor. Ama o fark ediyor. Her şeyi fark ediyor.

Denise pek yürüyebilen biri değil.

Ama şimdi yürümeye başladı.

Denise Morrow, Louie's'teki masasına dönüp bakmadan sola döner ve kaldırımdan aşağı inmeye başlar. Dairesi sadece dört blok ötededir ve bu adamın sokakta kendisine eziyet etmesine izin verirse lanetlenecektir.

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

Cordova, "Kocan seninle yatmıyordu," diyor. "Jeff'e göre Mia Gomez'le de yatmıyormuş. Birbirlerini tanımadıklarına bile bahse girerim. Siz ne düşünüyorsunuz Bayan Morrow, bir yazar olarak, başarılı bir gerçek suç araştırmacısı olarak? İçgüdüleriniz size ne söylüyor? Kocanın bir metresi var mıydı yoksa bu da başka bir üç kağıt oyunu mu?"

Üç kartlı monte mi? Tanrım, Declan ona ne söyledi? Denise hızını artırır. Telefonu kapatması gerektiğini biliyor ama yapamıyor. Adamın şu ana kadar söylediklerinden o kadar da endişe duymuyordu - hepsini çevirebilirdi. Daha çok adamın söylemedikleri için endişeleniyor. Ona ne söylemedi? Her hikaye bir anlatıya, basit bir kelime dizisine dayanır. Onları bir sıraya koyarsan, bir şey ifade ederler, aynı kelimeleri başka bir sıraya koyarsan, tamamen başka bir şey ifade ederler. Bu onun hikayesi, *onun* anlatısı, *onun* değil. Onun bunu gasp etmesine izin vermeyecektir. "Ben olsam kanıtları takip ederdim, Dedektif. Ve kanıtlar David'in Mia Gomez denen kadınla yattığını söylüyor. Raporunuzu okudum. Kocamın cebinde, kadının dairesinde bulunan prezervatif paketiyle aynı marka prezervatifler bulmuşsunuz. David iyi belgelenmiş bir flörtçüydü. Erkeklerle değil, *kadınlarla*. Onu kadına bağlayan fotoğraflık kanıtlarınız var. Bir gerçek suç araştırmacısı olarak, ördek gibi vaklıyorsa, ördektir diye düşünüyorum. David'in eşcinsel olduğunu gösteren bir kanıt yok ve Jeff böyle bir şeyi ortaya atmak için hayatını mahvetmez. Öyle bir şey yapsa bile, bu kocamı Mia Gomez'e bağlayan kanıtları ortadan kaldırmaz. İstedığınız masalı anlatabilirsiniz ama ben başarılıyım çünkü nereye varırsa varsın gerçeklere sadık kalıyorum."

"Maggie Marshall'ı Ruben Lucero'nun değil de Geller Hoffman'ın öldürdüğünü öğrenmek gibi mi?"

"Aynen öyle."

Denise bir çukurun etrafından dolanır ve solunda Doğa Tarihi Müzesi'nin bulunduğu Yetmiş Yedinci Cadde ile Central Park West'in köşesinde kalabalıkla birlikte durur. Omzunun üzerinden geriye baktığında Louie'nin barındaki kadını gördüğünü sanıyor ama emin olamıyor. Caddenin karşısında, Central Park'ın girişlerinden birinin yanında, uzun boylu Siyah bir adam ona doğru bakmaktadır. O da tanıdık geliyor ve onu tanıması bir anını alıyor, sonra tanıyor - o polis teğmeni, Declan ve Cordova'nın patronu. Davids, hayır, *Daniels*, işte bu. Sonra kadın da tıklıyor. Onu kovuşturmaya çalışan bölge savcı yardımcısı. Carmen Saffi. Peruk takıyor; Denise bu yüzden onu tanıyamadı. Saçları lanet bir perukla toplanmış. Denise tekrar omzunun üzerinden bakmak ister ama buna cesaret edemez. Bunun yerine, diğer herkesle birlikte caddenin karşısına bakar ve işaretin değişmesini bekler. Sonunda değiştiğinde, o da kalabalıkla birlikte hareket eder. Beresford sadece bir blok ötede, müzeyi geçtikten hemen sonra. Neredeyse eve varmıştır.

Telefonda Cordova boğazını temizliyor. "Ne kadar zamandır yazıyorsunuz? On, on beş yıldır, değil mi? Bu süre içinde kaç kitap yazdınız? *Corrine Neden Ölmeliydi*, *Bones Tell a Tale*, *Wyatt Loved His Mama*, *The Bronx Ripper*, *The Devil of Hell's Kitchen*, Maggie'yle ilgili bu son kitap... daha bir sürü var. Ve sadece kitaplar değil, filmlerinizi, televizyon programlarınızı, konuşmalarınızı da var. Bir saatlik bir konuşma için yirmi bin dolar aldığınız doğru mu? Tanrım, bir yerde görüldüğüm için biri bana pizza ısmarlarsa şanslıyım. Yirmi bin dolar mı? Aferin sana. Kendine küçük bir imparatorluk kurmuşsun. İnsanları kendine bağlayan şey yazdıkların. Kendini anlatabilen bir sesin var. Son birkaç hafta içinde birkaç kitabınızı okudum ve dürüst olmak gerekirse, bir kamp ateşinin başında oturup birisinin masal anlatmasını dinlemek gibi. Patlamış mısır yemek gibi, durmak zor. Ama beni gerçekten ne etkiledi biliyor musunuz? Sadece bir okuyucu olarak değil, bir polis olarak da mı? Gerçekleri ortaya koyma şeklin. Bu davaları çok derinlemesine inceliyorsun. Soruşturma memurlarının gözünden kaçan gerçekleri ortaya çıkarıyor ve teorileri bir araya getiriyorsunuz. Tıpkı *The*

Evliliğin Köşe Taşı. O filmdeki çift ne kadardır evliymiş, kırk yedi yıl mı? Sonra koca Poughkeepsie'deki bir et lokantasında şiddetli bir alerjik reaksiyon sonucu ölüyor. Kabuklu deniz ürünlerine alerjisi vardı ve adli tabip suçu restoranın mutfağındaki çapraz kontaminasyona attı. Sonra gidip CSU teknisyenlerinin evlerini kurcaladığı eski tutanakları buluyorsunuz. Karısının ecza dolabında buldukları malzemeleri listelemişler ve popüler bir bitkisel takviyenin adı gözünüze çarpıyor. Eklemlerim için alıyorum. Çok işe yarıyor. Bazen balık yağı ile yapıldığını kim bilebilirdi ki? Kitabınızda, şişenin bir yıldan daha eski olmasına rağmen doksan haptan sadece üçünün kayıp olduğunu belirttiniz. Satın alma işlemi polis değil, siz karınızın Amazon geçmişinde buldunuz. Teorinizi yerel polisler anlattınız ve polisler karıyı getirdiklerinde kadın çözüldü ve akşam yemeğinde kocasına ilaç verdiğini itiraf etti. Onu yıllardır sevmediğini ve sadece ayrılmak istediğini söyledi. Bunu sen bir araya getirdin, polis değil, sen. Belki de polis olmalıydın."

"Maaş bok gibi. Hayır, teşekkür ederim." Denise az ilerideki Beresford'u görebiliyor.

Caddenin karşısında, Daniels saklanmaya çalışmıyor. Kadını adım adım takip ediyor. Kadının arkasında bir yerlerde olduğunu hissediyor ama dönmüyor. Ne kadar istese de hızını artırmıyor.

"Balık alerjisi. Declan'ı öldürme fikri böyle mi aklına geldi? Size fıstığa alerjisi olduğunu söyledi mi, yoksa bunu kendi başınıza mı buldunuz?"

Denise'in canına tak etti. "Güle güle, Dedektif. Beni bir daha aramayın." Bağlantı kesme düğmesine basıyor ve telefonunu cebine atıyor.

Beresford'un kapıcısı onun kaldırımından geldiğini görür ve kapıyı açar. "Güzel bir akşam, Bayan Morrow." Adam kadının yüzünde bir şey görmüş olmalı, çünkü sırtışı kaybolur ve endişeli bir sesle, "Her şey yolunda mı?" diye sorar.

Daniels ve Saffi'nin izini kaybetti ama ikisinin de dışarıda olduğunu biliyor. "Bu gece yapacak çok işim var Teddy. Kimse gelmesin, tamam mı? Beni arayan biri çıkarsa

onları uzaklaştır. Kimseyi görmek istemiyorum."

Başını sallıyor. Bu talimatları ilk kez vermiyor ve Teddy uygulama konusunda şehir merkezindeki en gözde kulüplerde çalışan çoğu fedaiden daha iyi. Üniforma ceketinin göğüs cebine uzanır ve bir kartvizit çıkarır. "Daha önce bir misafiriniz vardı. Bunu bıraktı ama şimdi rahatsız olmak istemiyorsanız yarın size verebilirim."

Tombul parmaklarının arasında NYPD logosu kısmen görülebilmektedir. Denise, Cordova'ya ait olduğunu düşünerek kartı ondan alır ama değildir. Roy Harrison tarafından İç İşleri'ne bırakılmış.

"Bir şey söyledi mi? Ne istedi?" "Polislerin de kağıt oynamayı sevdiğini söyledi."

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

TEDDY'NİN KAŞLARI DERİNLEŞİR. "İyi olduğunuza emin misiniz Bayan Morrow? Terliyorsun ve solgun görünüyorsun. Belki de bir dakikalığına burada dinlenmelisiniz, böylece-"

Tek başına. Tam da bunu söyleyecekti ama kendini durdurdu ve omzunun üzerinden bir işaret yaptı. "Ofisimi istediğin kadar kullanabilirsin."

"Yemeğimin benimle aynı fikirde olduğunu sanmıyorum. Kabuklu deniz ürünleri asla kabul etmez." Bunu neden söylediğine dair hiçbir fikri yok; biftek yemişti ama geri dönmenin bir anlamı yok. "Ben iyiyim."

Teddy daha konuyu açamadan, kız asansöre binip yukarı çıkmaya başlar. Sönen bir balon gibi uzun bir nefes verene kadar nefesini tuttuğunu fark etmez. Avuçlarındaki nemli teri eteğinin kenarına siler, Harrison'ın kartını ikiye böler ve parçaları yumruğunda toplar. Onunla işi bitmiştir. Ona işe yarar hiçbir şey vermemiştir. Onunla bağlarını uzun zaman önce koparmış olmalıydı.

Hepsiyle işim bitti, diyor kendi kendine.

Dairesine girer girmez Maggie Marshall kitabını silecek ve notlarından geriye kalanları yakacaktır. Hayatına devam etme zamanı.

Kapılar açıldığında, Denise çılgık atar-

Bir adam eşikte durmuş ona bakıyor.

Geriye doğru sendeliyor, gözleri irileşmiş, elleri savunmaya geçmiş. "Whoa, Denise, sadece benim."

Onu tanıması bir saniye sürdü. Russell Bookholz, komşularından biri. O ve karısı yılın büyük bölümünde seyahat ederler.

ikisini de aylardır görmemiş. "Ben... Ben senin evde olduğunu fark etmemiştim," diyor.

"Birkaç saat önce İsviçre'den geldim." Saçları hatırladığından biraz daha uzundu ve kösele gibi derisi, sadece hevesli kayakçılarda rastlanan türden bir rüzgâr yanığıyla pembeleşmişti. "Liz ve ben çok yorgunuz. Birkaç malzeme almak için dışarı çıkıyorum, sonra bir gün uyumayı planlıyorum, böylece New York saatine geri dönebilirim." Başını yana eğiyor. "David'e Zermatt'ta olanları duyduğumuzu söylemek için uğradım ve ne kadar üzgün olduğumuzu anlatamam. Yapabileceğimiz bir şey varsa, herhangi bir şey, sormaktan çekinmeyin, tamam mı?"

Denise başını sallar çünkü yapabileceği başka bir şey yoktur. Kalbi bir matkap gibi atıyor. Tek düşünebildiği banyosundaki Valium ve mutfak tezgahındaki Château Mouton Rothschild şişesi. "Geri döndüğüne sevindim," diye idare ediyor. "Buralar çok sessizdi."

Sıcak bir şekilde gülümsüyor ve asansöre adım atıyor. Kapılar yumuşak bir *vinlamayla* kapanırken, "Ne olursa o l s u n , kapıyı çalın," diyor.

Denise bir anda kapısındadır. Elleri yine titriyor; anahtarı kilide sokması ve kapıyı açması biraz zaman alıyor. İçeri giriyor, kapıyı arkasından çarpıyor, kilitliyor ve her iki sürgüyü de çeviriyor (Declan içeri girdikten sonra bir saniye eklemişti). Alarm kodunun yarısını girdikten sonra çıkarken sistemi devreye sokmadığını fark ediyor.

Telefonu çaldı. Arayan Kirby.

Denise cevap verir ve kadın daha tek kelime edemedenden, "Özür dilerim, bir işim çıktı ve eve gitmem gerekti," der.

Menajeri hayal kırıklığını maskeleyerek için kötü bir iş çıkarıyor. "Geri dönecek misin?"

"Herkese harika bir akşam geçirdiğimi söyle. Hepinizi görmek güzeldi."

"Denise, beni yarın ara. Konuşmamız gerek-" Denise telefonu kapatır.

Yapamaz. Şimdi olmaz.

Quimby birdenbire ortaya çıkıyor, gürültülü bir mırıltıyla ayak bileklerinin etrafında dolanıyor ve mutfığa yöneliyor, yemek saatinin bir saat önce gelip geçtiğini belirtmek için çok da ince olmayan bir girişim.

Denise anahtarlarını kapının yanındaki kaseye bırakır ve hiçbir ışığı açmadan antrede ve koridorda gezinir. Oturma odasında telefonunu kanepenin üzerine atar. Telefon yumuşak bir şekilde zıplayıp en uca yerleşiyor.

Kediyi besle. Valium. Şarap.

Banyo. Bu sırayla.

Yarın yeni bir avukat tutacak ve hepsine karşı yasaklama emri çıkartacak -Kordova'ya, o teğmene, hepsine. Belki de davasını yeniden canlandırır. Paraya ihtiyacı yok ama bir mesaj göndermeye ihtiyacı var.

Yüksek sesli bir mesaj.

Mutfağın hemen ötesindeki gölgelerde biri boğazını temizler ve tok bir sesle şöyle der: "Merak ediyorum Bayan Morrow, bir yazar olarak size en çok sorulan soru nedir?"

Denise nefes nefese kalır ve karanlıkta belli belirsiz bir karaltı görmek için döner. Dedektif Cordova eldivenli eliyle arka holün yanındaki düğmeye dokunduğunda mutfak adasının üzerindeki teneke kutunun ışıkları yanar; diğer eliyle ona doğrultulmuş bir tabanca tutmaktadır.

BÖLÜM ALTMİŞ ÜÇ

DENISE MORROW onu görünce irkilmiş gibi görünse de hemen toparlanır. Hareket etmek için hiçbir girişimde bulunmaz. Sözleri keskin ve soğuk, "Buraya nasıl girdin?" diyor.

Cordova onun gücüne, direncine hayran olmaktan kendini alamıyor. Zihni açıkça dans ediyor, olası her seçeneği, hamleleri ve karşı hamleleri tartıyor. Muhtemelen bir metre solundaki kilerde sakladığı 22'liği düşünüyordu. "Cevap ver bana," diyor yumuşak, eşit bir tonda, silah elinde sabit.

"Bana en çok hangi soru soruluyor?"

"Evet."

Uzun bir sessizlik geçiyor. Tavandan tabana pencerelerinin ötesinde, şehir nefes alıp veriyor, sert ışıklar ve trafik gürültüsü, uzak sirenler ve kornalardan oluşan canlı bir şey. Hepsi bir dünya uzakta gibi görünüyor. Dairenin içinde hava durgun ve giderek yoğunlaşıyor.

Denise Morrow'un sol eli seçiriyor; başparmağıyla işaret parmağını birbirine bastırıyor ve yavaşça dairesel hareketlerle yuvarlıyor. Bunu daha önce mahkemede yaptığını görmüş. Saffi ona otistik insanların bazen kendilerini merkeze almak, beyinlerini şimdiye odaklanmaya zorlamak için bunu yaptıklarını söylemişti. Soğuk bakışları onunkilere kilitleniyor ve orada kalıyor. "Fikirlerimi nereden aldığımı soruyorlar."

Kelimeler bir an için aralarında asılı kalır.

"Hiç dürüstçe cevap verdiniz mi? Sadece bir kez?" Cordova cevap vermeden önce başını sallar. "Boş ver; ikimiz de cevap vermediğini biliyoruz. Muhtemelen kendine bile." Dudaklarından alaycı bir gülümseme geçer. "Ajanınız gerçeği biliyor mu? Peki ya David? O biliyor mu? Bunca yıl kimseye söylemeden yaşadığını hayal bile edemiyorum."

Yüzündeki ifade çeliğe dönüşüyor ve konuştuğunda sesi ürkütücü derecede sakin. "Haneye tecavüz. Beni silah zoruyla tutmak. Umarım son anlarınızı bir hücrenin dışında yaşadığınızın farkındasınızdır, Dedektif," diyor kesin bir dille. Dairesinin etrafına bakıyor. "Dışarıda arkadaşlarınızı gördüm. Yalnız mısınız?"

Cordova ağırlığını sol ayağına verir. "Onları eve gönderdim. Sadece biz kaldık. Sanırım uzun zamandır bekliyordum."

Morrow'un kedisi odanın öbür ucuna dalıp yerdeki boş kâsesine bakıyor, sonra mutfak adasının yanındaki tabureye zıplıyor, zarif bir dönüş yapıyor ve üzerine yerleşip ikisini de izliyor.

Denise Morrow'un gözleri kısılır. "Seninle konuşmak gibi bir niyetim yok."

Cordova 38'liğinin horozunu geri çekiyor. Onu vurmaya hazır değil, henüz değil, ama mecbur kalırsa vuracağını bilmesini istiyor. "Mia Gomez GTS için çalışıyordu. Cesedini bulduğumuzda bunu yazmıştım ve daha derine inmediğim için kendimi suçluyorum. Ölümü önce bir gasp gibi göründü, sonra da Geller Hoffman'a bağlandı. İşi önemli görünmüyordu, ama kitaplarınızda da belirttiğiniz gibi, bazen her şey küçük ayrıntılara bağlıdır. Bu sabah tekrar görene kadar o üç harf tamamen aklımdan çıkmış. GTS, Gerhardt Transkripsiyon Hizmetleri anlamına geliyor. Elbette bunu zaten biliyorsunuz, değil mi?"

Hiçbir şey söylemiyor, sadece ona bakıyor.

"GTS bir NYPD taşeronudur. Bu baş harfleri yıllar boyunca milyonlarca raporda gördüm," diye devam ediyor Cordova. "Mahkeme tutanakları, olay yeri tutanakları, röportajlar, ifadeler. Özel materyaller. *Ayrıcalıklı materyaller*. Bu beni düşündürdü. Ya bir kişi bir şekilde bu tutanaklara erişirse? Sadece kamuya açık olanlara değil, hepsine? Ya o kişi istediği her şeyin kopyasını almanın bir yolunu bulduysa? İmkansız, değil mi? GTS gibi bir şirket, bu gibi hassas verileri beton bir sığınak kadar kalın bir güvenlik duvarının arkasında tutuyor. Erişimi engellemek için güvenlik önlemleri var. Yapmak zorundalar, değil mi? En üst düzey şifreleme. Hacker geçirmez." Cordova ağırlığını diğer ayağına verdi. "Teknolojiyi pek sevmem ama yıllar geçtikçe tüm bu yüksek teknoloji ürünü sihirbazlıklarla ilgili bir şey dikkatimi çekti. Tüm bu güvenlik, bilgisayarın kilidinden farklı değil.

Bir evin ön kapısı, gezegendeki en iyi, en aşılmaz kilit olabilir ama anahtarı yanlış kişiyeysen hiçbir işe yaramaz." Sırıttı. "Bunu hepimiz anlıyorsunuz, değil mi? Geller Hoffman'ın siz uyurken buraya girdiğini söylediniz. Ama onda anahtar yok muydu?"

"Kimse *sana* bir tane vermedi. İzinsiz giriyorsun," diyor ona. "Ve gitmeni istiyorum. Komşularım İsviçre'den döndüler. Bağırırsam beni duyarlar."

Cordova 38'liği havada sallıyor. "Sanırım silah sesini de duyacaklar. Bunların hiçbirisi sonucu değiştirmeyecek."

Denise Morrow buna bir şey demiyor.

Cordova sessizliğin bir saniye sürmesine izin verdikten sonra devam ediyor. "Mia Gomez veri girişinde işe başlamış ve yükselmiş. İş arkadaşları bana dükkânı onun yönettiğini söyledi. Hepsi ona güvenirdi. Sahip oldukları en hızlı transkripsiyoncuymuş. Hesap yöneticiliğine terfi etti ama yine de transkripsiyoncular geride kaldığında onlara yardım ederdi. Ona kullanıcı adlarını ve şifrelerini veriyorlardı ve o da onları hemen yakalıyordu." Cordova elini cebine attı ve katlanmış bir kâğıt çıkardı. "Bunu onun dairesinde buldum. Üç patronu da dahil olmak üzere çalışanların yarısından fazlasının oturum açma bilgileri vardı. GTS sunucularında erişemediği tek bir dosya olduğunu sanmıyorum. Düşünebiliyor musunuz? Bu tür bilgiler"-hafifçe ısıklık alıyor-"bu tür bilgiler altın değerindedir. Özellikle de nasıl satacağınızı biliyorsanız. *Kimin ihtiyacı olduğunu biliyorsanız*. Keşif sürecinden geçmek zorunda kalmadan bu tür bilgileri görme imkanına sahip bir ceza savunma avukatı olduğunuzu hayal edin. Savcılığın davasını tüm çıplaklığıyla görürdünüz ve onu tamamen baltalayabilirdiniz. Ya da," diye devam ediyor Cordova, "kitaplarınız için başka hiç kimsenin sahip olamayacağı ayrıntılar isteyen bir yazar olsaydınız?"

Denise Morrow'un yüzünde bir korku titreşimi belirir, ama belirmediği anda kaybolur. "Yazarlar 'ya olursa' oyununu oynamak için çok zaman harcıyorlar, Dedektif. Bu hiçbirini doğru yapmaz. Gerçek sadece kanıtlayabildiğiniz şeydir."

Cordova başını sallıyor. Bu konuda yanılmıyor. "Mia Gomez'in bir teknesi olduğunu biliyor muydun?"

Hiçbir şey söylemiyor.

"Otuz beş metrelik bir Sea Ray Sundancer. Hudson'daki Dyckman Marina'da demirledi. Yirmi sekiz B numaralı loca. Dokuz ay önce iki yüz otuz iki bin altı yüz dolara satın almış. Nakit ödedi. Adını *"Play on Words"* koymuş. Bayıldım buna. Arabayla gidip bir göz attım. Tik ağacı ve düzgün çizgilerden başka bir şey yok. *Para* kokan bir şey. Bir polis maaşıyla böyle bir şeyi asla karşılayamazdım, bu yüzden Mia Gomez'in mali durumunu araştırdım. Onun da bunu nasıl karşılayabildiğinden emin değilim. Geçen yıl GTS'de yüz üç bin dolar kazanmış ve baktığım dört yıl içinde en iyi yılı bu."

"Belki bir mirasa konmuştur."

"Evet." Cordova dudaklarını yalıyor. "Bu o olmalı. Acaba ona kim bıraktı?"

Cordova kitaplığa doğru ilerliyor ve silahını indirmeden parmağını kitapların sırtlarında gezdiriyor. "Mia Gomez'in GTS'deki patronunu aradım ve başlıklarınızı okudum, hangi davalarla ilgili olduklarını söyledim. Mia Gomez'in bu davalardan herhangi birinin transkripsiyonlarına erişimi olup olmadığını sordum. Bilgisayarında bir şeyler tıkladığını duydum ve ne dedi biliyor musunuz?"

Denise Morrow sessizliğini koruyor.

"Hiçbir şey söylemedi. Sonra Geller Hoffman'ın yüksek profilli davalarından birkaçının ismini okudum. Tekrar tıkladığını duydum ve ardından arama izni olmadan sorularıma cevap veremeyeceğini söyledi. Tam olarak 'Evet, Bayan Gomez'in erişimi var' demedi ama sesi kesinlikle gergin geliyordu." Cordova sesini alçaltarak, "Eminim sizin ya da Hoffman'ın mali kayıtlarını incelersem Mia Gomez'e yapılan ödemeleri bulamayacağım. Sanırım o kadar derine gömülmüşlerdir ki sen bile bulamazsın ama ikimiz de orada olduklarını biliyoruz. Mia Gomez'e yıllardır ödeme yapıyorsun." Kitaplara başını sallıyor. "Muhtemelen bunların her biri için. Ne oldu peki? Açgözlülük yaptı, değil mi? Hep öyle olur. Sana ve Hoffman'a onu yönetim kurulundan çıkarmaktan başka seçenek bırakmadı."

Morrow hiçbir şey söylemiyor ve onu ilk gördüğünde sarsılmış gibi görünse de artık korkusu yok. Sanki bundan besleniyor. Sanki onu daha güçlü kılıyor. Cordova hâlâ silahı ona doğrultuyor ama Cordova odayı geçip ona doğru gidiyor. Aralarındaki mesafeyi kapatıyor.

bir adımdan daha uzak. Çekingen parmaklarıyla uzanıyor ve adamın gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyor.

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Cordova ona "Ben tel takmıyorum" diyor ama kadın durmuyor.

Göbeği ortaya çıktığında, tecrübeli bir gardiyan titizliğiyle kollarından başlayıp omuzlarına, gövdesine ve bacaklarına doğru onu sıvazlıyor. Onu çevirip gömleğini arkadan çözüyor ve bacaklarının arasını kontrol etmekten çekinmiyor. Silahı tutuyor olmasına rağmen, silahı almak için hamle yapmıyor. Adamın arka cebindeki telefonu buluyor, kapatıyor ve kendi telefonunun yanındaki kanepeye atıyor. Sonra geri adım atıyor. "Benden tam olarak ne istiyorsun?"

"Bir bilgi alışverişi. Bir sohbet. Hepsi bu," diyor ona. "Declan'ın neden ölmek zorunda kaldığını anlamak istiyorum."

"O kirli bir polisti."

"Hayır, değildi."

Bu onu hayal kırıklığına uğratmış gibi görünüyor. Kaşlarını çatıyor ve parmaklarıyla noktaları işaretlemeye başlıyor. "Lucero'yu gözaltına alırken kolunu kırdı. İtiraf ettirmek için gözünü korkuttu. Kanıtlar mahkumiyet için yeterli olmayınca, komiseriniz olarak polis nezarethanesine girdi, Maggie'nin eşyaları arasından o kitabı çıkardı ve içeri yerleştirdi."

Sesi bir kırbaç keskinliğiyle kesiliyor ve birkaç saniye boyunca yere bakıyor, az önce aklına gelen düşünceyi işlerken ağzı sessizce hareket ediyor. Tekrar Cordova'ya bakıyor ve gerçeği özümserken kelimeleri yavaşça dökülüyor: "Declan değildi, değil mi? *Sendin.*"

Cordova iç çekiyor. Hiç kimseye söylemedi. Bu kelimeleri hiç yüksek sesle söylemedi. Şu ana kadar. "O canavar yürüyebilirdi."

"Yani kanıt yerleştirdin."

"Anlatıyı yeniden yazdım."

"Lucero hapishanede öldü. Onu sahte kanıtlarla oraya sen koydun. Eğer bu ortaya çıkarsa, cinayetle suçlanacaksın." İlk kez kafası karışmış görünüyor. "Bunu neden kabul ediyorsun?"

"Çünkü buraya sizi tutuklamaya gelmediğimi anlamanızı istiyorum. Kedi fare oynamaktan bıktım. Sen kazandın. Sana dokunamam," diyor. "Sen benim hakkımda bir şey biliyorsun; ben de senin hakkında bir şey biliyorum. Yakında emekli oluyorum ve sadece boşlukları doldurmak istiyorum, böylece bunu yatağa koyabilirim."

Kadın ona inanmıyor ve adam da inanmasını beklemiyor. Büyük olasılıkla bunu kaydettiğine ya da birinin dinlediğine inanıyor. Ama o inanmıyor. O sadece cevap istiyor. Çenesinin yan tarafını kaşıyor. "Declan'la birlikte yattığınızı biliyorum. İkinizin bir yerlere kaçacağınızı düşündüğünü biliyorum. O adam hayatı boyunca beş ilçeden dışarı çıkmadı ve geçen ay pasaport aldı. Sonunda aklanacağını bilse bile, kariyerini ateşe vermeye aşık olmuş olmalı. Ona ne söz verdiniz? Nereye gitmeyi planlıyordun?" Kadın cevap vermeyince, adam elini umursamazca sallıyor. "Bunun gerçekten bir önemi yok. İkimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz. Onu kullandın ve işin bittiğinde de gitmesini sağladın. Lanet fıstık alerjisi." Başını sallıyor. "Evinde tek bir EpiPen bile bulamadım. Ne yaptın peki? Onunla yattın ve o uyurken hepsini topladın mı? O pis yerde çekmeceleri ve dolapları karıştırmak seni öldürmüş olmalı. Daireni tertemiz tutuyorsun."

Denise kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor. "Parmak izleri için dairesinin tozunu aldın, değil mi?

O parmak izlerinden kaç tanesi benimdi?"

Cordova elini kaldırır ve başparmağıyla işaret parmağını birbirine bastırır. "Sıfır."

"Aynen öyle."

Cordova elini seyrelmiş saçlarında gezdirir. "Biliyor musun, ikinizin birlikte yattığınızı anladığımda, gerçekten David'i Declan'ın öldürdüğünü düşündüm. Sonra caddenin karşısındaki metro görüntülerini çektim ve bu da her şeyi açıklığa kavuşturdu - onun yaptığından emindim. Video kaydında aceleyle içeri giriyor, belli ki perişan halde,

ve çöp kutusuna bir şey atıyor. Sonra platforma çıktı ve sonraki iki saatini atlamayı düşünerek geçirdi. Cinayet işlemiş bir adam gibi görünüyordu. O gece saat altı buçukta bu binaya girdiğinden eminim, tıpkı o görgü tanığının söylediği gibi, ama dairenize geldiğinde kocanızı çoktan ölmüş olarak bulduğunu düşünüyorum."

"Geller Hoffman saatler sonra kocamı öldürdü."

"Saçmalamayı bırak. İkimiz de onun yapmadığını biliyoruz."

"Bildiğimiz tek şey," diyor Denise, "adli tabip kocamın akşam sekiz buçuk ile dokuz buçuk arasında öldürüldüğünü söyledi. Akşam altı buçukta ölmüş olamaz. Siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki, mevcut tekniklerle adli tabipler ölüm zamanı konusunda oldukça kesin konuşabiliyorlar."

Cordova başını sallar. "Evet. Bana söylendiğine göre, eğer biri beş saatten az bir süredir ölüyse, adli tabipler vücut ısını kullanarak ölüm zamanını kırk beş dakika, bazen de daha kısa bir süreye indirebiliyorlar. Kocanızın durumunda, adli tabip ölüm zamanından çok emin. Akşam sekiz buçuk ile dokuz buçuk arasında. Bu da Declan'ın onu öldürmüş olamayacağı anlamına geliyor. Akşam altı kırk yediden, onu saat ondan hemen önce olay yerine çağırdığım ana kadar videoda. Kamera çerçevesinden bir kez bile ayrılmamış. Hatta orada benim çağırma cevap veriyor. Sanki tam olarak orada durması gerektiğini biliyor gibiydi. Siz de o kitapçıdaydınız, videoda, düzinelerce insan sizi izliyordu. Ama mesele şu ki, David akşam sekiz buçuktan önce öldüyse Geller Hoffman bile paçayı sıyırdı. Hoffman'ın sekize kadar randevusu vardı ve sonra senin için Mia Gomez'i öldürmek zorunda kaldı. O sokaktan Tribeca'daki kitapçıya gidiş zamanını ayarladım. Mia'yı öldürdükten hemen sonra ayrıldıysa mükemmel işliyor, ama David'i de öldürmek için buraya geldiyse boka batıyor. İkisini de öldürmüş olmasına imkân yok. Sadece Mia Gomez'i öldürdü."

Denise oturma odasına geri döner ve kanepeye yaslanır. "Peki Declan ve Geller değilse, David'i kim öldürdü?"

"Sen yaptın."

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

DENISE MORROW ETKİLENMEDİ. "Az önce David'i öldürmüş olamayacağımı söyledin."

"Hayır, onu akşam yedi buçuk ile dokuz yirmi arasında kitapçıdayken öldürmüş olamayacağınızı söyledim. Bunu çok daha önce yaptınız." Cordova silahıyla koridoru işaret etti. "Arka yatak odası."

"Neden?"

"Çekilin. Şimdi." Cordova onun cevap vermesini beklemez; koridorda CSU'nun cinayet gecesi Denise Morrow'u ve giysilerini incelemek üzere getirdiği odaya doğru ilerler.

Denise oturma odasındadır ve kolayca kapıdan kaçabilir ya da telefonunu alıp birini arayabilir ama Denise'in bunu yapmayacağını bilmektedir. Onu takip edeceğini biliyor; kendine engel olamıyor. Onun bildiklerini bilmesi gerekiyor. Bir dakika sonra kadın onu haklı çıkarır. Kadın kapıda belirlediğinde adam yatağın yanında durmaktadır, ellerini arkasında kavuşturmuştur. Kedisi arkasındadır, bacaklarının arkasına sürtünmekte ve yüksek sesle mırlamaktadır.

"Bıçak aldın mı? Almadıysan hayal kırıklığına uğrarım."

Sol eli yanına düşüyor ve adam onun yedi inçlik bir santoku tuttuğunu görüyor. "Bir kızın kendini savunması gerekir," diyor, "ve görünüşe göre sen benim yirmi ikimi bulmuşsun."

"İkisine de ihtiyacın yok," diyor ona. "Bu sadece bir-" "Bir sohbet," diyor kadın. "Bir bilgi alışverişi."

"Aynen öyle."

Bu noktayı pekiştirmek için Cordova silahını belindeki kılıfa sokar. Gerekirse yeterince hızlı ulaşabilir. Şu anda, o

dinlemesini istiyor. "David'in vücudunda eser miktarda yün bulduk. Kıyafetlerindeydi, kanla karışmıştı. Bu hiç mantıklı gelmedi. İlk baktığımda bu davayla ilgili hiçbir şey mantıklı gelmiyordu ama özellikle bu durum beni rahatsız ediyordu. Bu yüzden bu gece buraya girdiğimde etrafa iyice bir göz attım."

Yatak özenle yapılmış. Kalın yorganı okşuyor. "CSI tam buraya yerleşti, bu yatağı ekipmanla kapladı. Muhtemelen bu odada altı saat geçirdiler. Onları izlerken aklımdan neler geçtiğini hayal edebiliyorum. Çok yakın ama tamamen habersiz."

Yorganı kavrayıp bir kenara atıyor ve bakır renkli yün battaniyeyi ortaya çıkarıyor. Bir elektrik kablosu bulana kadar parmaklarını kenarında gezdiriyor; elektrik kablosu karyolanın arkasına düzgünce sıkıştırılmış. Bu sadece bir yün battaniye değil; *ısıtmalı* bir yün battaniye. Cordova bir süre ona bakar. "Eminim burada bir iz vardır, ama bakma zahmetine hiç girmedik. Neden bakalım ki? Bakmak için bir sebep yok. En azından ilk aramada. Adli tabip David'in cesedinde yünü bulduğunda Geller Hoffman çember çizmişti; buraya geri dönmemizin hiçbir yolu yoktu. Akli başında hiçbir yargıç tutuklama emrini imzalamaz, hele de senin mahkemendeki o fiyaskodan sonra." Malzemeyi fırçalıyor, sonra parmak uçlarına bakıyor. "Açıkçası bunu saklamanıza şaşırdım. Yine de, ikinci bir arama için dairene giremeyeceğimize göre, burası onun için en güvenli yer olabilir." Doğruldu ve tekrar ona döndü. "David'i öldürdükten sonra vücudunu bu ısıtılmış battaniyeyle kapladın ve kitapçıdan dönene kadar üzerinde bıraktın. Bu, vücut ısını ME'yi atlatacak kadar yüksek tuttu."

Bıçağı hafifçe döndürüyor, parmak uçları cilalı sapa değiyor. "Eğer bu doğruysa, David'i onun kanı üzerime bulaşmadan nasıl öldürdüm? Sizinkiler kontrol etti."

Cordova'nın ağzının kenarı seğiriyor. "İlk başta, Mia'yı öldürürken giydiği kıyafeti değiştirdiğinde kitapçada Hoffman'a ne giyiyorsan onu verdiğini düşündüm ama bu işe yaramazdı. Birini bıçaklamak pis bir iştir. Sıçramalar olur. Sadece giysilerinize bulaşmaz, cildinize, saçınıza da bulaşır. CSI bunu senin üzerinde bulabilirdi."

Kitapçıdaki video kayıtlarında bir şey görünmüş olmalı. Onlarca kez izledim ama hiçbir şey bulamadım. Sonra Declan'ı düşündüm. Sen David'i öldürdükten hemen sonra, akşam altı buçuk civarı buradaydı. Metro istasyonundan aldığımız videoda Declan çöp kutusuna bir şey doldururken görülüyor. Kesin olarak söylemek zor ama caddenin karşısındaki müze hediyelik eşya dükkanında satılan ucuz plastik yağmurluklardan birine benziyor. Hani şu katlanıp cebinize koyabileceğiniz kadar küçük olanlardan. Bir paket de mendil atıyor, mavi ve beyaz-Clorox sanırım. Yine söylemek zor. Görüntüler çok net değil. Belediyenin o kameraları değiştirmesi gerek. Artık bir önemi yok çünkü çöpü biz çekmedik; çoktan gitti, bir yerlerde bir çöplükte kayboldu. Video kesin değil ve kanıt da gitti. Yağmurluk giysilerinizi örtüyordu, saçınızı korumak için bir başlığı vardı ve mendiller de gerisini hallediyordu." Sırıttıyor ve sol elindeki bıçağa doğru başını sallıyor. "David'i sağ elinle bıçaklaman güzel bir dokunuş. Bir solak için zor olmalı. Bu konuda da hızlıydın, hiç tereddüt etmedin. David'de tek bir savunma yarası bile yoktu."

Denise Morrow uzun bir süre sessiz kalır. "Kimse David'i Jeff, Mia ya da başka biriyle aldattığı için öldürdüğüme inanmayacak. Kimse bunların hiçbirine inanmayacak."

"David'i zaman kadar eski bir nedenden dolayı öldürdün; boşanmaktan daha ucuzdu."

"Evlilik sözleşmemiz vardı."

"Evlilik sözleşmeniz evliyen ikinizin de sahip olduğu mal varlığını kapsıyordu ki bu da neredeyse hiçbir şey demektir. Evliyen kazandıklarınızı kapsamıyordu. Ve dürüst olalım - Mia Gomez size istihbarat satmaya başlayana kadar kitap satışlarınız bok gibiydi ve o zamana kadar yıllardır evliydiniz. David'in ölmesini istemek için milyonlarca sebebin vardı. Doktor olmasına rağmen, gelirleriniz arasındaki farka bakılırsa, muhtemelen nafaka alacaktı."

Gözlerinde bir titreşim, bir çatlak var; küçük ama orada.

Cordova devam ediyor. "David'i sen öldürdün, Geller Hoffman Mia Gomez'i öldürdü ve tüm kanıtları karıştırmak senin fikrindi. Declan buna üç kartlı monte dedi. Hoffman'ı parmağında oynatıyordun. Yardım etmekten çok mutluydu. Görünüşe göre

Sana kafayı takmış. Eminim onunla yatmak zorunda bile değildin; sadece yatabileceğin fikrini yerleştirdin. Böyle bir adam, onu oyalamaya yeter. Onu bulma şeklimiz..." Hoffman'ın dolaptaki cesedinin görüntüsü Cordova'nın zihninde canlanınca kelimeler kesiliyor. "Sanırım *sen beni izle, ben de seni izleyeyim* türünden bir şeydi. O da bunu kabul ederdi, değil mi? Senin için mükemmel; dokunmak yok, DNA yok." Cordova göğsünün ortasına vuruyor. "Adli tabip Hoffman'ın göğsünde küçük yuvarlak bir çürük buldu, tam burada. Bence onu o dolaba soktun, kemeri boynuna geçirdin ve olayların kızıştığı bir anda yüksek topukla üzerine bastın. Boğulana kadar baskıyı sürdürdün. Öldüğünde, Lucero ile olan hikayeni kilitlemek için fotoğrafları etrafa yaydın. Sonra giyindin ve gittin."

O konuştuğuça yaklaşıyordu ve şimdi sadece birkaç adım ötede. Bıçağı sıkıca kavriyor.

"Bak, ben bir polisim, bu yüzden bunu söylememeliyim, ama yine de söyleyeceğim: Geller Hoffman'ı öldürmüş olman umurumda değil, o bir pislikti. David senden yararlanmış gibi görünüyor, belki de çarpık bir şekilde bunu hak etmiştir. Mia Gomez sana şantaj yapmaya çalıştıysa, o da kendi yatağını yaptı. Declan bile. Dec ateşle oynamaya karar verdi. O büyük bir çocuktur. Bunun ne anlama geldiğini herkesten iyi biliyordu. Ben bu oyunda çok uzun süredir varım. İnsanlar kötü şeyler yapar, kötü şeyler olur. Sadece bir şeyi bilmem gerekiyor." Kadının gözlerinin içine bakıyor. "Lucero'nun Hoffman'ı teşhis etmesi saçmalıktı, değil mi? Bunu sen mi ayarladın? Tüm bunlardan elimi eteğimi çekeceksem, Declan'la birlikte doğru adamı içeri tıktığımızı bilmem gerek."

"Doğru adama karşı *kanıt yerleştirip yerleştirmediğinizi* bilmek istiyorsunuz," diyor açıkça. "Gerçekten kastettiğin bu değil mi?"

Uzun bir süre ona bakıyor, sonra nihayet başını sallıyor. "Burada hepimiz biraz kirliyiz. Oyundan çıkmadan önce vicdanımın rahat olması gerekiyor."

Denise Morrow bıçağı yatağın yanındaki komodinin üzerine bırakır. Sessizce koridora çıkar. Cordova bıçağa bakar, sonra onu takip eder. Onu banyonun yanında asılı duran mor çiçekli bir ağacın çerçevesi suluboya resmine uzanırken bulur. Duvarдан alıp ters çevirir. Arkasına bantlanmış bir kağıt var. Kadın

dikkatlice çıkarır ve ona verir.

ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

Günlük 11/04/2018 16:08 EST

Transkript: Dannemora, Clinton Düzeltme Tesis / izlenen telefon kaydı

Hazır bulunanlar: Carolyn Douglas
(avukat) Ruben Lucero
(mahkum)

[Beni ne zaman çıkaracaksınız? Buraya daha fazla katlanamam.

[Kefaletini ödeyemedin Ruben. Seni dışarı çıkaramam. En azından şimdi.

[Saçmalık. Denemiyorsun bile. Kamu avukatı. Gerçek bir avukata ihtiyacım var.

[Gelecek hafta tekrar hakim karşısına çıktığında kefaletini düşürmeye çalışacağız. O zamana kadar, sıkı durmanız gerekecek.

[Kıpırdamadan oturmak mı? Dalga mı geçiyorsun benimle? Beni çıkaramıyorsanız, en azından gen-pop'tan çıkarın. Beni koruyucu gözetim altına alsınlar. Tecrit. Her neyse. Umurumda değil, sadece beni güvenli bir yere götürün. Avluya geri dönersem, dışarı çıkmam. Bundan eminim.

[Müdürü endişelerinizden haberdar ettim. [Evet, eminim onu ateşlemişsinizdir. Sen de

En azından sana bahsettiğim kutuyu alsan?

[Size söyledim, bunu yapamam. Bu benim işimin kapsamı dışında.

[Senin işin beni hapisten uzak tutmak. [Kanıtları yok ederek değil.

[Sana yok et demedim, sadece polisler bulmadan kaldırmayı istiyorum.

[Bunu da yapmayacağım.

[Tabii ki hayır. Yandığımı görmek istiyorsun, öyle mi? Bana yarım yamalak bir savunma verin ki geceleri uyuyabilesiniz ama beni buradan çıkarmaya hiç niyetiniz yok. Yargıcı ve jüriyi siktir et, çoktan karar verdin.

Bana ne olması gerektiğini. Yere serdiğim kaltaktan daha iyi değilsin. O şerefsizin tekiydi, sen de-

[Ruben, buradaki tüm aramalar izleniyor. Ne söylediğine dikkat et-

[Ölmüş olmamın bir önemi yok. Ben senin umurunda bile değilim.

[Eğer bu görüşme dinleniyorsa, şunu belirtmek isterim ki ben bu mahkumun avukatıyım ve bu konuşma ayrıcalıklı.

[Git şu lanet kutuyu getir! [Çağrı kesildi.]

[Kaydın sonu.]

/MG/GTS

BÖLÜM ALTMİŞ YEDİ

CORDOVA SAYFAYI SALLIYOR. "Bunu Declan'ı hizada tutmak için kullandın, değil mi?"

Denise bir şey söylemiyor ama dudaklarında hafif bir gülümseme var.

Tabii ki öyle yaptı. Declan'ın hapisten bedava çıkış kartıydı.

Lanet olası bir havuç.

Cordova kağıdı Denise Morrow'a geri vermeden önce transkripti iki kez okuyor. "Kutu mu? Geller Hoffman'ın cesediyle birlikte bulunan aynı fotoğraf kutusu mu?" Şimdi her şey anlam kazandı. "Lucero kamu avukatından kutuyu saklamasını isteyemedi, o da size söyledi. Tüm resimleri imha etmek yerine, Geller Hoffman'ı suçlamak için kullandınız. Sen..."

Sözleri kesildi.

Tabii ki o yaptı. Üç

kartlı monte.

Yüzünde zerre kadar pişmanlık yok. Elinde tutanakların kopyaları vardı. Lucero'nun ilk sorgusunda parkta başka bir adamdan bahsettiğini biliyordu. Bunun üzerine inşa etti. Geller Hoffman'ı hikayeye dahil etti. Tüm yazarların yaptığı şeyi yaptı: Bir arka plan hikayesi yarattı. Lucero'yu oyuna getirdi, bunun onu kurtaracağını düşünmesini sağladı.

David Morrow.

Mia Gomez.

Geller Hoffman.

Declan.

Hepsini çaldı.

Cordova, benimle bile oynadığını düşünüyor. Herkes gibi ben de aldım.

Gülümsemekten kendini alamıyor.

Her ne kadar çarpık olsa da, mükemmel bir suç işledi.

"Yaptığın şeyde bir güzellik var," diyor yumuşak bir sesle. "Buna saygı duyuyorum. Onlarca yıldır polis teşkilatındayım ve hiç böyle bir şey görmedim." Yanağını ovuşturuyor. "Beni takip edin."

Onu koridordan ana yatak odasına götürür. Teras kapıları açık.

Dışarı çıkar ve şehrin seslerinin ve serin gece havasının onu yıkamasına izin verir.

Denise Morrow'un dairesine girdiğinde, mutfak tezgâhında soğumakta olan bir şişe şampanya bulmuştu. İki bardakla birlikte buraya getirmişti.

Denise kapıda belirir, kedisi de onu yakından takip etmektedir. Parmaklığın yanındaki ferforje masanın üzerindeki şişeye ve bardaklara bakıyor. "Kutlama mı yapıyoruz?"

"Yıllarımı doğru adamı mı seçtim diye düşünerek geçirdim," diyor ona. "Bu gece bana gerçeği söyleyerek ne kadar huzur verdiğini bilemezsin. Ve sen..." Bir adım geri çekilir, onu değerlendirir. "Bunu yapma şeklin, gerçekleri, kanıtları karartma şeklin... hepsi ortaya çıksa bile, asla bir hapisane hücresinin içini göremeyeceksin. En beceriksiz savunma avukatı tarafından bile itibarsızlaştırılmayacak tek bir kanıt yok. O kadar çok makul şüphe yarattınız ki, her jüri sizi serbest bırakır. Bir ya da iki ay sonra basın bile unuttur. Asla sorumlu tutulmayacaksınız. İşe yaramaz. Her şeyi örtbas ettin. Bana sorarsan çok zekice. Benden bu kadar. Havlu atıyorum."

"Tüm bunları öylece bırakıp gideceğine inanmamı mı bekliyorsun?"

Cordova başını sallar. "Çekip gitmiyorum. Mia Gomez gittiğine göre, sana bilgi sağlayacak birine ihtiyacın olacak. Sanırım sen ve ben kendi aramızda bir anlaşma yapabiliriz. Aşağıda gördüğün ADA ve teğmenim, onlar da istiyor. Üçümüzü maaş bordronuza eklerseniz, şehrin en yüksek profilli davalarıyla ilgili arka kanal verilerini alacağınızı garanti ederiz. Cinayetler,

adam kaçırmalar, mali suçlar. Kimse sana dokunamayacak. Sen yazmaya devam edeceksin, ben berbat emekli maaşımı tamamlayacağım, Daniels ve Saffi de ceplerini dolduracak. Bu oyunu doğru oynarsak hepimiz kazanırız."

"Peki ya IAU'daki şu adam, Harrison?"

"Harrison'ın canı cehenneme. O bir aptal. Onun icabına bakacağız."

Ayaklarının dibindeki kedi yumuşak bir mırıltı çıkarıyor. Denise eğilip onu kulağının arkasından tırmalıyor. "Ne düşünüyorsun, Quimby? Annem bu adamla çalışmalı mı?"

Kedi Cordova'ya bakıyor, sonra Denise'in ayak bileklerinin etrafında yavaş bir sekiz çizerek birkaç kez dönüyor, bir sandalyenin üzerine atlıyor ve bir patisini yalıyor.

Cordova, "Ben kedi dili bilmiyorum," diyor. "Bu bir evet mi?" Denise doğrulur. "Bunu düşüneceğim anlamına geliyor."

Yirmi kattan daha aşağıda, bir ambulans Central Park West'te hızla ilerliyor; sireninin cıvıltısı havayı kesiyor, bir an için yüksek sesle çalıyor ve sonra kayboluyor.

Cordova şampanya şişesini alır, iki kadehi de dikkatle doldurur ve birini ona uzatır. Kadeh kaldırmak için kendi kadehini kaldırır. "Mükemmel suçu işlemeye."

Denise bardağını kaldırırsa da içmiyor.

Cordova üç yudumda bitiriyor ve sırtlıyor. "Seni zehirleyeceğimden mi korkuyorsun?"

"Aklımdan geçti."

Ağzını siler ve elindeki bardağı şişenin yanındaki masaya bırakır. "Zehri otopside bulmak çok kolay."

Cordova alçalıyor, kollarını Denise Morrow'un bacaklarına doluyor, sağa doğru sertçe dönüyor ve tekrar ayağa kalkarak onu yerden kaldırıyor. Homurdanarak, yazarı parmaklıkların üzerine fırlatır.

ALTMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yirmi kattan fazla. İki yüz metreden fazla.

Saniyenin karesi başına otuz iki fitlik bir hızla düşerek yaklaşık üç buçuk saniyede yere ulaşır. Aşağı inerken çığlık atıyor ve mide bulandırıcı bir gümbürtüyle kaldırıma çarpıyor. Şampanya kadehi vücudundan yaklaşık altı metre uzakta paramparça olur ve kaldırımı parlayan parçalarla kaplar. Altında siyah bir kan birikintisi yavaşça yayılır.

"Bu Declan için, seni kendini beğenmiş sürtük."

Nefes nefese kalan Cordova bundan sonra olacakları izlemek ister ama yapamayacağını bilir; kimsenin onu görmesi riskini göze alamaz. Aşağıdan ilk görgü tanığının çığlığı geldiğinde, korkuluktan geriye doğru sendeler ve Denise'in sandalyeden atlamış ve şimdi terasta korkunç bir ses çıkararak koşan kedisine takılır.

Hızlı hareket etmesi gerektiğini bilerek ayağa kalkıyor.

Kendi üç kartlı monte'si.

Cordova şampanya kadehini alır, mutfığa götürür, çabucak yıkayıp kurutur ve kadehi bulduğu dolaba geri koyar. Parmak izi konusunda endişeli değildir, eldivenlerini hiç çıkarmamıştır. Şişede bulacakları tek parmak izi Denise Morrow'a ve ondan önce şişeyi kim kullandıysa ona aittir.

Kalbi çılgınca atıyor.

Denise Morrow'un kanepesine gider ve cep telefonunu alır - kişisel telefonunu değil, daha önce satın aldığı kullan-at telefonunu. Kişisel telefonu şu anda Saffi ve Daniels'ın telefonlarıyla birlikte Harrison'ın cebinde. Eğer biri yerlerini bulma ihtiyacı hissederse

Bu gecenin verilerine göre dördünü de Jets maçında bulacaklar. Telefonu, Saffi ve Daniels'ın taşıdıkları yakıcılara bir grup mesajı gönderecek kadar açar -Go *Jets*!- sonra telefonu ikiye böler, parçaları cebine koyar ve koridordan Denise Morrow'un ofisine doğru ilerler. Lanet olası kedi onu sürekli takip ediyor, sıkıntıyla miyavlıyor.

Ofiste, Denise'in MacBook'unun açık olduğunu ve durmadan biplediğini görür.

Bip!

Bip!

Bip! Bip! Bip!

"Bütün bunlar da ne demek oluyor?" diye soruyor kediye, ama kedi cevap verecek durumda değil. Yüzünde nefret dolu bir ifadeyle Cordova'ya bakıyor.

Cordova yeni bir Microsoft Word belgesi açar ve hızlıca beş kelime yazar:

Özür dilerim. Artık yapamam.

En iyi işi değil ama yazar olan o, kendisi değil. Yazı tipini biraz daha büyütür, metni ortalar ve Yazdır'a tıklar. Denise'in lazer yazıcısı canlanır ve sayfayı tükürür. Notu şampanya şişesinin altına bırakacak.

Bip!

Bip! Bip!

Masasının köşesinde düzgün bir yığın halinde Denise'in son kitabı *The Taking of Maggie Marshall*'ın taslağı durmaktadır. Bir yanı onu almak istiyor ama alamayacağını da biliyor. Burada bıraktığı gibi bulunacaktır. Büyük ihtimalle ölümünden sonra yayınlanacak. Büyük olasılıkla önceki kitaplarından daha çok satacak. Bir yazar öldüğünde hep böyle olmaz mı? Bu kitabın Declan'ın itibarı için ne anlama geleceğini merak etmekten kendini alamıyor. Declan hâlâ hikâyenin kötü adamı mı yoksa kitabı güncelleyerek tüm suçu Geller Hoffman'ın üzerine mi yıktı? Lucero sapkın bir şehit mi?

"Gerçekten önemli değil," diyor kediye. "Bir haber döngüsü ve

dünya unutacak."

Bip! Bip! Bip!

"Tanrım, bu da ne *böyle*?"

Her bip sesiyle birlikte ekranın sağ üst köşesinde küçük bir mesaj kutusu beliriyor ancak okuyamadan kayboluyor. İmleci yukarı ve aşağı hareket ettirir ve mesaja tıklamayı başarır, bu da açık bir tarayıcı penceresi getirir. Denise Morrow'un web sitesinden bir sayfa. Cordova'nın neye baktığını anlaması bir saniye sürer ve anladığında dünya dağılır; trafik sesleri boğuklaşır, her şey su altındadır. Web sitesi sayfasının üst kısmını okur.

QuimbyCam'e hoş geldiniz!

***Önümüzdeki 48 saat boyunca dünyayı
kedimin gözünden görün!***

Bunun hemen altında bir video akışı var ve karede kendi yüzü var. Yandan çekiliyor, görüntü sıcıyor ve sarsılıyor.

Cordova yavaşça masanın bir köşesine tünemiş kendisine bakan kediye döner. Tasmaından sarkan küçük siyah bir kutu

-Bir küp şekerden daha büyük olmayan bir kamera.

Quimby uzun bir miyavlama sunuyor; yeşil gözleri yarıklara kadar daralıyor.

Ekranda, canlı video yayınının hemen altında mesajlar uçuşuyor.

[Wimbly823] Az önce onu öldürdü mü?

[Asla olmaz, bu bir çeşit reklam gösterisi. [Bud4Me] Bu dublör değildi!

[Kim o?

[Wimbly823] Lütfen kediye zarar vermesine izin vermeyin! [Bu sahte! Bu gerçek gibi bile görünmüyordu

Balkon! Bir yerlerde setteler. Hollywood saçmalığı 4sure.

[New York'taki Beresford'da yaşamıyor mu? [Deb Alta] O adamı tanıyorum! Haberlere çıkmıştı.

[MosleyBear] Kanal 4 az önce bir atlayıcının

Beresford.

Daha fazla James Patterson ister misin?

Sırada ne olduğunu görün,  n kopyaları kazanın ve fırsatları bulun.

[Resmi James Patterson bülteni.](#)

LITTLE, BROWN AND COMPANY

YAZARLAR HAKKINDA

James Patterson çağımızın en popüler hikaye anlatıcısıdır. Alex Cross, Kadın Cinayet Kulübü, Jane Smith ve Maximum Ride gibi unutulmaz karakterlerin ve serilerin, Kennedy'ler, John Lennon ve Tiger Woods'un yanı sıra askeri kahramanlarımız, polis memurlarımız ve acil servis hemşirelerimiz hakkında nefes kesici gerçek hikayelerin yaratıcısıdır. Bill Clinton ve Dolly Parton ile birlikte 1 numaralı çok satan romanları yazmış, *James Patterson by James Patterson*'da kendi hayat hikayesini anlatmış ve bir Edgar Ödülü, on Emmy Ödülü, Ulusal Kitap Vakfı Edebiyat Ödülü ve Ulusal Beşeri Bilimler Madalyası almıştır.

J. D. Barker, *Dracul* ve *The Fourth Monkey*'in de aralarında bulunduğu çok sayıda kitabın uluslararası çok satan yazarıdır. Romanları iki düzine dile çevrilmiş ve hem film hem de televizyon için seçilmiştir. Barker, eşi Dayna ve kızları Ember ile birlikte New Hampshire kıyılarında yaşamaktadır.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

